

# Lidérőfény

**INGYENES!**

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött  
Próbagoblin  
Szolgáltatóház  
melléklettel!

Tumicz Krisztina • A.K. András • Xenothep  
• Zspider • PROF(Robi) • Hypnos • jukebox  
• Greaux • Klark • Erdős Sándor  
• Natali Sanders • edwardhooper • kovacsgabor  
• Tad Rayder • Kohász • Ilpaki • jocker •  
Atesz9902 • DadaistaB  
• Craz • Izolde Johannsen

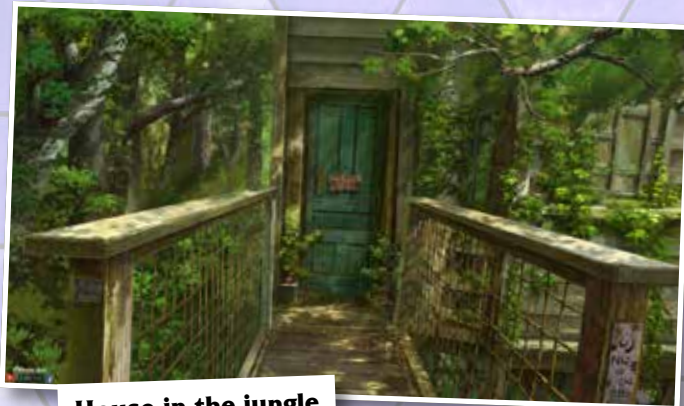
XVII. évf., 6. szám, 2025. június



The Summer and Rain Vibes



Fukuoka - Winter old train station



House in the jungle



Kyoto



Mistel



Garden



Old Land

INFO BOX

KEEN ART - Environment Concept Artist  
/ Background Artist

Ho Chi Minh City, Vietnam

Portfóliók:

<https://sicu.vn.artstation.com>

Közösségi média:

<https://www.facebook.com/keenartacademy>

<https://www.instagram.com/keen.artist>

<https://www.youtube.com/channel/UCIVy2TVILrIdF8iwbUHMXMw>

[UCIVy2TVILrIdF8iwbUHMXMw](https://www.youtube.com/channel/UCIVy2TVILrIdF8iwbUHMXMw)



## Szerkesztői köszöntő

Bedurrant a nyár, ránk tört a hőség, ilyenkor a legjobb egy hűs hegyi erdőben, egy árnyas vízparton, vagy a hűvös szobában tölteni az időt. Ezeket ugyan nem tudjuk nektek biztosítani, ám a kellemes időtöltésben segíthetünk néhány novellával és verssel, amelyeket létező személyek alkottak fáradtságos munkával, hogy közöljék gondolataikat, érzéseiket az emberekkel, vagy csak azért, hogy szórakoztassanak.

A vállalkozó szellemű íróknak is van itt pár pályázat, ha a passzív kikapcsolódás helyett aktívan töltenék az időt. Írhatnak hatalomról, pénzről, szerelemről, sőt, erotikus tartalmat is várnak a kiírók.

Mindemellé ajánlhatunk a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház megfelelő helyiségéből egy hideg limonádét, behűtött sört, jeges teát, színes-szagos koktélt, vagy csak egy pohár sima vizet – ki mit szeret.

Ha egy picinykét is, de hozzájárulunk a nyár hasznos eltöltéséhez, az már nekünk nagy öröm. :)

Nincs is más hátra, mint belelapozni a folyóiratunkba, és elmerülni a történetekben.

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.



## Tartalomjegyzék

### Pályázatok

#### Hatalom, pénz, szerelem

– krimi/thriller novellapályázat . . . . . 4

#### Az Erotikus Történetek Antológia

- 2025 Hivatalos Kiírás . . . . . 4

**Az én naptár-naplóm 2025** . . . . . 5

### Novellák

Tumicz Krisztina - **Konkláv**é . . . . . 6

A.K. András

- **A purgatórium előcsarnoka** . . . . . 8

Xenothep - **Ez az én helyem** . . . . . 11

Zspider - **Újnap Hava - Édes Aliz** . . . . . 12

PROF(Robi) - **A Király shillingje** . . . . . 13

Hypnos - **Egészségbiztosítás** . . . . . 22

jukebox - **Az utazó** . . . . . 29

Greaux

- **Akinek nincs helye a világban** . . . . . 31

### A Nyakonöntött Próbagooblin

#### Szolgáltatóház ajánlásával

#### **Fantázia Enciklopédia Varázslóknak**

Craz - **A Próbagooblin** . . . . . 36

Izolda Johannsen - **A kutyariasztó** . . . . . 36

### Sorozat

Klark - **Madárka – 4-6. rész** . . . . . 38

### Versek

Erdős Sándor - **Tóbiás nyári kalandja** . . 41

Natali Sanders - **Álmodozások** . . . . . 41

edwardhooper - **Könyvtár** . . . . . 41

kovacs-gabor - **Gazdasági kataklizma** . . 42

Tad Rayder - **A bánat köpenye** . . . . . 42

Kohász - **A nyárfa** . . . . . 42

Tumicz Krisztina - **embernek hívnak** . . . 42

Ilpaki - **Az élet amulettje...** . . . . . 42

jocker - **Fák lombjai közt is áttörnek** . . 43

Atesz9902 - **A hőség** . . . . . 43

DadaistaB - **Torokseprű** . . . . . 43

# Pályázatok



## Hatalom, pénz, szerelem – krimi/thriller novellapályázat

A Vízió Könyvkiadó Egyesület **Hatalom, Pénz, Szerelem 3.** címmel krimi/thriller novellapályázatot hirdet a Hatalom, pénz, szerelem sorozat folytatásaként.

**A HPSZ 3 novellapályázat feltételei:**

**Kiíró:** Vízió Könyvkiadó Egyesület (vikönyv)

**Pályázat kezdő időpontja:** 2025. 06. 15

**Beadási határidő:** 2025. 07. 31

**Eredményhirdetés:** 2025. 08. 31-ig a Vízió Könyvkiadó Egyesület facebook oldalán, a nyertes pályázók egyéni kiértékelése mellett.

**Pályázhat:** bárki, aki betöltötte 18. életévét.

A pályázatra olyan novellákat várunk, amelyek még nyilvánosan nem jelentek meg, sem nyomtatásban, sem internetes oldalon.

**Formátum:** doc. vagy docx. fájl, Times New Roman, 12-es betűméret, A/5-ös méret

**Terjedelem:** minimum 3000 (háromezer) – maximum 15000 (tizenötezer) karakter. A minimum/maximum kerettől eltérő művek kizáródnak a pályázatból.

**Nevezési díj:** nincs

**Pályázat menete:** A szerzők az itt kitölthető [pályázati adatlapon](#) beküldik pályaművüket. Maximum 2 db novella lehet egy szerzőtől és csak külön adatlapon. A beérkezett művek a beérkezést követően előszűrésre kerülnek, ahol kizárjuk a pornográf, politikai, obszcén, és a közízléssel összeférhetetlen műveket. Ezt követően, több lépésben, a Vikönyv könyvkiadó egyesület tagjai szakmai szempontok alapján kiválasztják a legjobb novellákat.

A kiemelkedő művek szerzőit a bírálatot követően emailben értesítjük, részükre korrektúrát, szerkesztést biztosítunk.

A pályázatok elbírálását a Vízió Könyvkiadó Egyesület, valamint felkért független bírálók végzik.

A legjobb művek bekerülnek a Vízió Könyvkiadó kiadásában megjelenő kötetbe, mely nyomtatott formában várhatólag 2025. szeptember-október hónapban kerül kiadásra.

A pályázatot fenntartja a változtatás jogát, amennyiben megfelelő számú és minőségű novella nem érkezik be, a pályázat törlésre kerül.

**Kapcsolattartók:** Saláth Barbara, Városi Emese,

**Tájékoztatás kérése:** [hpszvikonyv@gmail.com](mailto:hpszvikonyv@gmail.com), [ezpalyazat@gmail.com](mailto:ezpalyazat@gmail.com)

**Pályázat beküldése**

**Forrás:** <https://vikonyv.hu/index.php/2025/06/15/hatalom-penz-szerelem-krimi-thriller-novellapalyazat/>

## Az Erotikus Történetek Antológia - 2025 Hivatalos Kiírás

Írd meg a történetedet EROTIKUS módon, a kiválasztott társ-műfajban, a megadott kritériumok alapján!

## Erotikus Történetek Antológia 2025-ben is!

Lépj ki a komfortzónádból  
és pályázz!



(Figyelem, szerzők! A pornográf és a romantikus NEM egyenértékű az erotikussal! Idén a zsűri már szigorúbb lesz, mint tavaly volt!)

**Témaválasztás:**

**Cím 1: IKREK**

**kész mondat:** Csigabiga, told ki!

**kulcsszavak:** gázpalackok, colostokhoz

**Cím 2: 3025**

**kész mondat:** Gyere velem, tangót járni!

**kulcsszavak:** trojkának, tojásrántottába

**Cím 3: ESŐTÁNC**

**kész mondat:** Toronyórát láncsal?

**kulcsszavak:** kabaréhoz, sárgarépapapíréval

**Cím 4: MINDHALÁLIG**

**kész mondat:** Hegyen-völgyön zakatol a vonat?

**kulcsszavak:** garázsvásártól, cipőpasztában

A megadott mondatot és a két szót csak egyszer kötelező felhasználni a történet során, de szigorúan a megadott formában!

**Társműfajok és pontosítások:**

**Erotikus - Krimi** (bűnügyi történet nyomozóval)

**Erotikus - Sci-fi** (tudományos-fantasztikus történet)

**Erotikus - Paródia**

**Erotikus - Fantasy** (klasszikus fantasy, misztikus lényekkel)

**RÉSZVÉTELI FELTÉTELEK:**

- A pályázat minden, a 18. életévét betöltött szerző számára nyitott, amatőr vagy profi író, függetlenül a kiadóktól, vagy az MKMT mozgalomtól
- A beadás időpontjában betöltött 18. életév számát
- Minden pályázó maximum NÉGY pályázatot nyújthat be
- A társítások szabadon használhatóak, de nem ismételtetők. Tehát akár egy címet is megírhat négy különböző zsánerben, de a négy címet is megírhatod egy ugyanazon zsánerben.

(Amit nem tehetsz meg, hogy ugyanazt a címet és ugyanazt a zsánert többféle változatban írod meg és küldöd el. Ebben az esetben minden műved kizárásra kerül.)

- A mű címe adott, alcím **KÖTELEZŐ**
- Minden esetben jelölni kell az alcím alatt, hogy melyik zsáner-párosításban íródott meg a mű
- Egy mű terjedelme nem haladhatja meg a 10.000 (tíz-ezer) karaktert, szóközökkel, címmel, alcímmel együtt
- Kizárólag csatolt, docx fájlban nyújtható be a pályázat, több pályázat esetén külön-külön fájlban
- Az alapvető helyesírási és gépelési hibákat ellenőrizétek! (akár a Word akár az AI képes helyesírás ellenőrzésre!)
- A párbeszédok és leíró részek legyenek korrekt módon elkülönítve, ez ma már elvárás minden pályázat esetén

#### **A beadott műre vonatkozó további feltételek:**

- önálló, lezárt történet
- prózai és verses mű egyaránt lehet (de a karakterszám akkor is kötött)
- illusztráció készülhet hozzá, de nem garantáljuk a megjelentetését, valamint nem befolyásolja az írott mű elbírálását (Az illusztráció a zsűrinek nem kerül továbbításra)
- nem lehet egy nagyobb mű részlete akkor sem, ha a mű még nem jelent meg (szigorúbban fogunk eljárni, mint tavaly!)
- A szerző vállalja, hogy 2025. december 31-ig nem fog megjelenni semmilyen más kiadványban a pályaműve (természetesen csak akkor, ha bekerül az antológiába)

A kiválasztott pályázati anyagok megjelennek e-könyvben és nyomtatott könyvben is (A/5 formátumban), a Helma Kiadó gondozásában és értékesítésében.

A szervező minden jogot fenntart a művek megjelentetésével kapcsolatban, mint korrektúra, szerkesztés, illusztráció közlése, részletek kiemelése promóciós céllal stb.

A részvétel csak a hiánytalanul kitöltött, aláírt és visszaküldött hozzájárulási nyilatkozattal együtt érvényes! Szerzői név használata megengedett!

A felhasználási nyilatkozatot e-mailben kell elkérned: [skybook0401@gmail.com](mailto:skybook0401@gmail.com)

**A pályázaton való részvétel INGYENES, de nem jár automatikus megjelenéssel a kiadványokban.**

Az antológiában való megjelenésért, valamint az antológia értékesítése után díjazás nem jár a szerzőknek, ahogy költség sem terheli őket.

**Kiíró:** Sky S.T. (Sütő Éva, DEM Group Pty Ltd. Johannesburg, RSA)

**Hivatalos felület:** Sky S.T. Facebook: <https://web.facebook.com/skystbook/>

**Pályázatok leadási határideje: 2025. július 31. (éjfél)**

**Pályázati e-mailcím: [skybook0401@gmail.com](mailto:skybook0401@gmail.com)**

**Elbírálás tervezett határideje: 2025. augusztus 31.**

**Visszajelzések és közzététel tervezett határideje: 2025. szeptember 22.**

**Előrendelési időszak:** a közzétételtől számítva kb. 3 hét  
A beérkezett pályázatok számától függően módosulhatnak az időpontok, ezekről a szervező Sky S.T. és az MKMT mozgalom Facebook oldalán adunk tájékoztatást.

A nyomtatott könyv megjelenése várhatóan: 2025. október.

Felhívjuk mindenki figyelmét arra, hogy a megrendelt és kifizetett példányok megküldése az előrendelet lezárása után, a nyomtatott könyv **MEGJELENÉSÉT KÖVETŐ 7-10 NAPBAN** történik meg.

#### **Díjak, elismerések**

##### **Minden szerző**

- online, pdf formátumú, nyomtatható oklevélben részül, az értékelést követően
- Minden sikeres szerző Társszerzőként kerül megnevezésre a könyv adatlapján.

Kérem, hogy bármennyire is szeretnétek, **NE REGISZTRÁLJÁTOK ÖNHATALMÚLAG** a kiadványt a moly.hu-ra! Ezt a kiadó megteszi, odafigyelve arra, hogy minden társszerző neve feltüntetésre kerüljön!

A zsűri fenntartja magának a jogot, hogy kiemelkedő teljesítményű írás esetén

- a kiemelkedő művek szerzőit könyvekkel, vásárlási utalványokkal díjazza,
- a zsűritagok egyéni módon fenntartják a jogot, hogy egy-egy pályaművet külön is elismerő oklevélben részesítsenek.

Forrás: <https://www.facebook.com/skystbook>

#### **Az én naptár-naplóm 2025**

Változó Világ szerkesztősége irodalmi pályázatot hirdet a fenti címmel.

A pályázat célja megismertetni, megkedveltetni az irodalmi alkotókkal a naptár-napló izgalmas műfaját, motiválni őket a kísérletezésre vele, és így létrehozni egy közös, foltvarrásszerű („patchwork”) naptár-naplót, amely azután hatásos és élvezetes formában az olvasókkal is megismertetheti és megkedvelheti a műfajt, saját naptár-napló-írásra lelkesítve sokukat.

A naptár-napló emlékek, kedvenc idézetek, fontos dátumok és hasonlóak, napok szerint rendezett gyűjteménye. Részletesebb bemutatása olvasható itt.

A pályázók feladata beküldeni egy általuk kiválasztott naplóíró naptár-naplójának egy meghatározott részét. Ehhez minden pályázónak (a jelentkezés sorrendjében) ki lesz jelölve egy, esetleg több hét (pl. Január 15-21.), amelynek anyagát kell megírni és beküldeni.

Az elképzelt naplóíró lehet maga a pályázó, ismert vagy kevésbé ismert valóságos ember (híresség, legendás figura, rokon, barát), de lehet a pályázó által kitalált személy is.

A pályázatra bárki jelentkezhet, aki magyarul alkot (fiatalok, szülői beleegyezéssel).

Jelentkezni rövid bemutatkozással a [naptar@valtozovilag.hu](mailto:naptar@valtozovilag.hu) címen lehet. A szerkesztőség három munkanapon belül megerősíti a jelentkezés befogadását és kijelöli a megírandó hetet.

**A kész anyagok beküldésének végső határideje 2025. október 31.**

##### **A pályázati részvétel díjmentes.**

Az értékes anyagok beküldői oklevelet kapnak és lehetőséget a részvételre az azonos című kiadványban, annak elektronikus változatát, továbbá ajándékba a kiadó három kiadványát, elektronikus formátumban, saját választásuk szerint.

Forrás: <https://www.valtozovilag.hu/pa/naptar.htm>



# Tumicz Krisztina

## Konklávé

Az van, hogy a pasim rájárt a cigimre. Az erkélyen egy szál alsógatyában úgy füstölt, akár a Sixtus-kápolna kéménye, de soha nem szólt, hogy szivi, vegyél a boltban, mert hamarosan hiába túrod fel a fiók mélyét, hoppon maradsz. Erre elhúzott melózni éjszakás műszakba, én meg nem voltam képben hányadán állok cigiügyben, kotortam a táskámban, de üres doboznál többet nem marokoltam. A nikotinhány pedig kikezdte az idegeimet. Emlékezetem szerint két doboz Marlborot a hálósobai fehérneműs fiókomba dugtam, ami nem túl sportszerű, de megvolt az az előnye, hogy szükség esetén előhúzzam onnan. Ám a zoknik és bugyik között nem találtam semmit.

Basszus, seggbe kéne rúgni ezt az önző állatot, morogtam, és leugrom az utca végi MOL-kúthoz cigiért megkóláért elhatározással belemásztam a sötétké szabadidő ruhámba, zsebébe csúsztattam a mobilt, beleléptem a dorkóba, nem kötöttem ki a fűzöt, hanem megvártam amíg a letaposott sarka, a padlóra nyomott talpam jobbra-balra tekergetésével a sarkamra illeszkedett. A bejárati ajtóhoz siettem, ami zárva volt, kívülről, a kulcs meg sehol. Remek, semmi sem klappol! – dűnyögtem megadóan.

Az erkélyen állva az ujjamon pörgettem a kocsikulcsosomót, és a parkolóban álló Opel kesztyűtartójában lévő pótkulcsra gondoltam. Az igazat megvallva tanácstalanul bambultam a sötétedő eget, hallgattam a földszinti vén spiné tévéjét, lövésem sem volt, hogyan jutok ki a lakásból, pedig piszokul rá szerettem volna gyújtani. A vén spiné igazi szentfazék lehetett, folyton a pápaválasztásról szóló híradót bömböltette, ami az agyamat szaggatta. Megválaszthatnák már az újabb csuhást, akkor kikapcsolnák végre azt a szennycsatornát.

Tétován vártam, csak az ujjam pörgette a kulcskarikát, amikor egy nyárfaszösz, mint egy teherlift, olyan lassan bukfecezett az erkély korlátján a szomszéd felé. Tim! Tim! kiabáltam a nyitott erkélyajtó irányába. Néhány hete összefutottam vele a kukánál, teli szemeteszsákok gyömöszölt a fedele alá. Jóba lettünk. Otthon van, csak nem hallja, gondoltam. Felálltam a korlátra, a falra tapadva jobb lábammal átléptem Tim erkélyének a korlátjára. Nem mertem lenézni, pedig csak egy lepukkant bérház első emeleti rozzant erkélyén lógtam. Fújtattam, a fal visszacsapta a párát az arcomba, a lábam remegett, de már nem gondolhattam meg magam, tovább kellett menjek. Pár centivel Timék lakása felé hajoltam, amikor a korláton féltalpnit elcsúszott a lábam. Sikítottam, majd villámgyorsan felemeltem a bal lábam és bezuttyantam Timék erkélyére. Seggen ülve kapkodtam a felszálló vattaszerű virágok között a levegőt, hogy kiabálni tudjak: Tim, Tim, itthon vagy?

Hátrafordulva benéztem a nappaliba, de sem Timet, sem

az élettársát, sem annak semmirekellő haverjait nem láttam. Lefogadom, hogy a hálóban döglenek. Feltápáskodtam, és a nappaliba belépve tovább szajkóztam Tim nevét. Benyitottam minden helyiségbe, de nem volt otthon senki. Hát jó, akkor ideje angolosan lefalcolni, gondoltam.

Az előszobai folyosón azonban lépcsőházból beszűrődő férfihangokat hallottam, kulcscsörgést és azt, hogy valaki a bejárati ajtóba dugja a kulcsot. Ijedten néztem az ajtót, az idegeimet megfeszült dróthuzalnak éreztem, a gyomrom teniszlabda méretű kőnek, ráadásul fulladás kerülgetett – éreztem, hogy sokkal korábban rá kellett volna jönnöm, hogy üres a lakás, és sokkal korábban el kellett volna tűnnöm. A zárban elfordult a kulcs, én meg berohantam a nappaliba, hanyatt feküdtem a szőnyegen, és a legnagyobb bútordarab, a kanapé alá csúsztam, óvatosan az árnyékba húztam a dorkóm orrát.

Karomat a combomhoz szorítottam, és oldalra fordított fejjel lestem, kik jönnek be a szobába. Az erkély előtti fotelbe ülő szomszédot, a kopaszodó, heges arcú Domost a sportcipőjéről felismertem, hangról meg a fekete baseballsapkás haverját, azt, amelyik úgy néz ki, mint egy sikátorban elől-hátul legyalult hústorony, mint spongyabob. A kanapé recsegett, amikor ráült, és pont az arcom fölé tette le a hájas seggű rakományát.

– Nem zavar? – hallottam Domost.

– Tőlem nézhetjük – jött rá a válasz.

Bár sosem beszélgettem a dagadékkal, a hangját felismertem, annyiszor szűrődött át a falon. Lábaik egymástól távolabb csúsztatta, közéjük egy rekesz sört tett, egy másikat meg az asztal lábához. A kanapé recsegni kezdett. A dagadék szuszogása felerősödött, és teljesen beárnyékolta a kanapé alatt lapuló testemet. Hasától és a sziluettjének az árnyékától semmit nem láttam abból, hogy mit csinál a dohányzóasztalon, csak a szöszmötölését hallottam. A fejemet feljebb emeltem, de a rothadó parkettaszegélyből kimászó csótány látványa undorral fogott el. És ahol egy csótány van, ott több is. Olyanok ezek, mintha barna indiával készültek volna. Megborzongtam, és visszacsúsztam eredeti helyzetemre.

Domos rágyújtott egy füves spanglira, hátradólt a széken és a feje fölé fújta a füstöt. A hústorony tüsszögve gyújtotta meg a sajátját, majd a kanapé recsegése jelezte, hogy a felsőteste szétfolyt a háttámlán.

– Megválaszthatnák már az új pápát – mondta.

– Ja. Ezt nézzük?

– Nem, inkább kapcsold el!

A füves cigi füstjének édeskés szaga bebújt az orromba, onnan felkúszott a homlokomig, Istenem, gondoltam, vagy a mocskos drog büdije, vagy a csótányok.

– Mit akart tőled az a hittérítő majom? – kérdezte Domos, majd sörösdobozok szisszenését hallottam és pár

másodpercig a különböző televíziós csatornákat, mielőtt megállapodott volna a History-n.

- A cég bolondja?
- Az. De mielőtt belevágsz, pattintsd ide az egyik doboz sört!
- Hetek óta kerülgetted, olyan érzésem volt, beszélni akar velem. Bár nem értettem minek, csak éreztem, hogy keresi az alkalmat. Pedig Isten a tanúm, nem vagyok spiri! Ma pechemre mellém osztották be, és, öregem, fosta a szót, olyan hülyeségeket beszélt, hogy már úgy voltam vele, bebaszom a keverőgéphez, az aszfaltba daráltatom, és a talicskából kiöntöm vele az egyik kátyút.
- Látom, rendesen felrántotta benned az iszapot.
- Ez a rossz arc elszarta az egész napomat, ha nem vigyázok, akkor még az estémet is lerendezte volna. Esküszöm, itt kattog az agyamban a halandzsája, agykárosodást lehet tőle szenvedni.
- Nekem kezd hatni az anyag. Neked?
- Mindjárt. Fúú, jó, hogy szereztem anyagot ma estére.
- De jó ám, tesó!
- Azta!
- Na, mit látsz? – faggatta a felettem ülő segg tulajdonosa Domost.
- Potyog az ég, mint az eső, és dongás a levegő, akár az erjedt sör. A földre hullott víz zselés állagúra dermed, aranylik, nyolcszögletű és meleg.
- Látod, tudtam kitől kell anyagot szerezni. Már én is érzek valamit. És látok is. Bármerre fordulok kilukad a tér, és az ölembe nyilak potyognak belőle. Ez óriási! Baszd meg, ezek nyilak! Valahol kell lennie egy íjnak is. Megvan! Beszélj még! Mi a helyzet a potyogó egeddel?
- Vastag nektárréteg vonja be a földet. A nagy fekete semmiben arany fényben forog a Föld, és tenyérynyi darabokban fel tudom róla emelni az ég darabjait.
- Hagyd! Ne nyúlj hozzá! Majd én szétlövöm a nyilakkal. Puff! Puff! Megsemmisítem a kibaszott Földedet, haver!
- A kanapé alatt sötét volt, de amikor a dagadék lába mellett kidugtam a fejem, a tévé képernyőjének a fényét láttam, és az előszobában világító neont. Csendesen szólt

a tévé, mint odahaza szokott. Puff! Puff! – hallottam, és két felnőtt férfi eltorzult nevetését, amikor megszólalt az ébresztőre állított mobilom. Francba!

– Mi ez? – kérdezte a dagadék és tovább puffozott.  
Visszacúsztam a kanapé alá, kihalásztam a zsebemből a mobilt, és vakon kinyomtam az ébresztőt. Füleltem. De egyikük sem kereste az ébresztő hangjának a forrását. Ittak, meg füstöltek. Én meg mozdulatlanul lapultam tovább a kanapé alatt. Néha a parkettaszegélyre lestem, de amint megláttam egy csótányt, elfordítottam a fejem. Nem voltam kíváncsi az egész tenyészetre.

Ekkor a televízióban egy ókori színt váltó kupáról beszéltek, a Dionüszosz Lükurgosz trák király feletti győzelmét megörökítő kupáról. A Lükurgosz-kupa, attól függ, honnan világítják meg, úgy változtatja a színét jádezőldről rubinvörösre. Az üvegest nanométer átmérőjű port tartalmaz, amit állítólag véletlenül beszenyeztek néhány részecske ezüst és arany porszemmel, egyébként, jegyezte meg a tudós, a nanorészecskék tökéletes egyensúlyával lehet létrehozni a fehér szín nanoszerkezetét.

Kagylóztam, de a televízió kivül semmi más hangot nem hallottam. Kidugtam a fejemet, és a fotelban horpasztó Domost méricskéltem. Úgy aludt, mint bárki más, csak úgy nézett ki, mint akit alvás előtt lehúztak a klotyón. A dagadék keze ekkor lecsúszott a kanapéról és pofán vágott. Kiütötték magukat, ezek ki, gondoltam, és kigördültem a szőnyegre. A dohányzóasztalhoz guggoltam. Tele volt dobozos sörrel, füves cigivel egy magányosan árválkodó öngyújtó társaságában. Kilestem az előszobába, a bejárati ajtóban benne volt a kulcs. Felálltam és lábujjhegyen elmentem az ajtóig, mielőtt elfordítottam a kulcsot, visszapillantottam a nappaliba, azon gondolkodva, hogy szolgáljam-e ki magam a füves cigiből vagy sem, majd elfordítottam az ajtóban a kulcsot és a rése nyílt ajtón kilestem. A földszinten a vén szipirtó a szomszéd nővel beszélgetett.

– Mi a nagy helyzet? – tudakolta a szomszédnő.

– Megvan az új pápa, aranyom!

Az igen, de nincs öngyújtóm felismeréssel a zsebemet taperoltam.

# LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?



**Akkor a  
simagöröngyösi zombi apokalipszis  
neked szól!**

**A két kötetes antológia  
ingyenesen,  
több formátumban letölthető:**

**<http://www.zombiapokalipszis.hu>**





A.K. András

# A purgatórium előcsarnoka

Jani lelépett a zebráról. Miért ne lépet volna le, hiszen zöld a lámpa. Az a barna autó meg megállt, aminek a sofőrje most eszeveszetten nyomja a dudát. De miért nyomja? Hiszen áll és a lámpa is zöld. Arra fordítva fejét nem veszi észre a másik oldalról érkező teherautót. Azt a teherautót, aminek a sofőrje nem látta sem a pirosat, sem a zebrát, sem Janit. Tompa puffanás és csend, melyet körbeölel a sötétség.

Jani próbálja kinyitni a szemét, éles fájdalom a válasz. Nem, nem ment neki és hideg van, nagyon hideg. Fázik, és fáj neki mindene, de most így mozdulatlanul elviselhető. Akkor egy rémisztő gondolat tör utat elméjében. Csak a fájdalom miatt nem mozdul, vagy nem is tud mozdulni? Higgadtság. Igen, le kell higgadnia. A pánik nem segít. Rendben, próbáljunk csak valami kicsin mozdítani. Bal kéz kisujj? A fájdalom, azonnali és megsemmisítő. Rendben, tehát az az oldal sérült. Igen, most már emlékszik. Zebra, egy autó megállt, dudu hosszan, csattanás és sötétség. Szinte látja a képeket a fejében. Igen, az az autó dudált, amelyik állt. Valami nem stimmel. Az volt bal oldalon. Tehát nem sérülhetett a bal keze, hacsak rá nem esett. Igen, ez lehetséges. Ha nem akar mozdulni, a fájdalom egész tűrhető. Vagy csak megszokta már? Nem, nem szabad mozognia. Akkor belehasít a rémület! Jó húsz perce tudatánál van és még egyszer sem vett levegőt! Egy nap telt így el, amikor fényt látott. Igen, fényt. Ajtó nyílt, és ahogyan kihúzták a tálcát amire rá volt fektetve, hirtelen megcsapta a meleg levegő a testét. Oh igen, ez jó. Most lát is, hall is, és ez a meleg levegő nagyon kellemes. Tehát nem volt csukva a szeme, csak sötét volt. Orvosi köpenyes embereket lát maga körül. Belül ujjongott, megmenekült! Végre észrevették őt! Ámde akárhányszor mozdulni akart, jelezni, hogy ő itt van, jelen van, akkor mindig fájdalom járta át az egész testét. De a meleg levegő az jó, nagyon jó. Álljunk csak meg egy szóra! Még mindig nem lélegzik. Ezek a dokik, meg olyan furcsák. A szag, igen a szag is nagyon kellemetlen. Ismerős, de kellemetlen csípős szúrós szagú valami. Talán formalin vagy formaldehid. Igen az. De ez nem lehet! Nem, én nem halhattam meg! hiszen itt vagyok! Élek! Gondolkodom és beszélek! Igaz, csak magamban. Oké, nyugalom. Tehát. Egy hullaházban vagyok. Azért volt hideg, mert a hűtőkamrába fektettek. Nem veszek levegőt már második napja. Nem tudok mozdulni, ha megpróbálok az rettenetes fájdalommal jár. A két boncmester felpumpálta a hordozóasztalt, majd egyszerűen áthúzták a boncaszatra. Nem! Ezt nem hagyhatom! Hiszen még itt vagyok! Még élek, vagy tudom is én, de még jelen vagyok!

– Vágjam el az ereket a csuklón és a bokán?

Nem! El ne vágd, bakker! Itt vagyok! – Minden erőmet összeszedve mozdulni próbáltam, és igen! Sikerült.

Megmozdult a jobb karom, majd lebukott az asztról. Bár olyan erejű fájdalom volt a jutalmam, hogy olyat még életemben sohasem éreztem. Az egyik anélkül tette vissza az asztra karomat, hogy oda se nézet, abba sem hagyták a beszélgetést.

– Én úgy látom, balesete volt. Ha igazságügyi boncolás lesz, akkor semmiképpen se. Mi áll a papírjain?

– Élettel össze nem egyeztethető sérülések... teherautó elütötte... baleset, de a test felhasználható oktatási célokra. Még életében beleegyezett.

Igen, beleegyeztem még életemben. De nem abba, hogy akkor boncoljanak fel, mikor még magamnál vagyok! Hállóó! Figyel rám valaki?! Itt vagyok ám!

– Ah, igen látom. Nézd csak, a halál oka egyértelmű. A hűtőrács egy darabja átszúrta a fejét. Megsérült a homlok-lebeny is, a tag azonnal meghalt.

– Akkor rendben, véreztessük ki. Egy óra és itt vannak a golyák.

– Jézusom. Elsőévesek? Azoknak ez erős lesz.

– Ismered a profot. Rögtön az elején kiszúri ki maradhat és ki nem.

– Jó, akkor szólj fel a másodéves ápolócsajoknak. Hány tanuló jön?

– Negyvenkettő. Mind a három iskolából az összes első.

– Jó, annak a fele elájul, a másik fele elokádja magát. Elegen lesznek nyolcan, hadd gyakorolják az éles helyzeteket.

Tehát halott vagyok. Nem éppen erre számítottam. Se angyalok, se pokol, se semmi. Hol a fény? Hol az alagút?

Akkor az egyik a mellkasomon keresztül az asztra szíjazott. Rögzítette a fejemet is, és egy szikével átvágta a csuklómon mindkét ütőeret, majd a bokáimon is. Nem mondom, hogy kellemes volt, de nem annyira fájdalmas, mint vártam. Az aszalt megdöntötték úgy harminc fokos szögben, és kimentek kávézni. Percek alatt kifolyt a bennem leülepedett vér nagy része, az alattam erre a célra odahelyezett vödörökbe. Vagy lehet csak én éreztem így? Nem tudom, mindenesetre mozdulni sem mertem, mert mára elég volt a fájdalom. Amikor hangokat hallottam, hirtelen odakaptam a fejem. Hoppá! El bírom fordítani a fejem! Szuper. Nem lesz igaza a dokinak, nem a fele fog elájulni, hanem mind velük együtt. Ezt kapjátok ki kis pofáim! Ráztam a fejem, mint aki megbolondult. De nem ájultak el, sőt! Senkinek sem tűnt fel, hogy a boncaszatra szíjazott hullá úgy brékel, mintha csak rázná az áram. Valami nem stimmel. Ezeknek ez egyáltalán nem furcsa? Nem, nem volt az nekik. Az asztal ismét pozícióba került. A doki sokáig beszélt a boncolás menetéről. Arról, hogy először külső (externalis), majd belső (internalis), vizsgálatból fog állni. Majd mikor végzett az externalis vizsgálatlalt, előkerült a koponyafűrész is. Honnét tudom?

Onnan, hogy előre bejelentette a tanulóknak. Amikor a fejbőrt felvágta és az arcomra hajtotta, hát az se volt egy leányálom, de amikor a csontfűrészsel dolgozni kezdett, azt nem kívánom még az ellenségemnek sem. Reménykedtem, sikerül elájulnom, amikor vésővel és kalapáccsal lepattintotta a koponyatetőt, egészen pontosan, az os frontale, az os peritale és az os occipitalle részeket, melyeken csontfűrészsel egy mély bevágást hajtott végre. Ezt hívják cranium cerebrale-nak. Onnét tudom, hogy a doki mindent, amit csinált, hangosan a nevének nevezve mondta a tanulóknak. Nos, nem sikerült elájulnom, nekem legalábbis. Viszont a hallgatók negyede azonnal kiesett. Elhányta magát, elájult, vagy kirohant a boncteremből. A boncmester elégedetten nézet körbe. Még nem nyerte meg a kollégájával kötött fogadást, de már közel járt hozzá. Miután az agyat védő burkot is eltávolította, kiemelte az agyamat. Vagyis az encephalon-ont. Itt még vagy húsz részét felsorolta, aminek következtében még három hallgató kiesett a játékból. Nem volt elégedett, mert többre számított. Érdekes, de az egyáltalán nem fáj, ahogyan az agyamon gyurmázott, de amikor az agykérget átvágta, azt hittem menten beszarok. Viszont most már szabadon tudtam körbenézni, a testem körül lebegni négy öt métereket. Aha! Az egyik nebuló éppen Facebookozik előadás közben. Hé! Te hülye picca! Kicsit több tiszteletet számomra, ha már az orvostudomány nevében hagytam magam felszeleteltetni, mint a szalámit szokás! Igen, a boncmester is észrevette.

– Kis hölgy! Szabad érdeklődnöm mi a jó fenét csinál?!

– Csak megnéztem az üzeneteimet...

– Csak megnézte az üzeneteit! Hmm... Tudja, az, hogy engem nem tisztel meg a jelenlétével, mi több, saját magát sem, az egy dolog. A maga jövője és leszárom. Am de az, hogy a páciens nem tiszteli meg a jelenlétével az felháborító! A tisztelet teljes hiánya, Ez az ember meghalt, és a maga kötelessége lesz kideríteni az okát minden ilyen és ehhez hasonló halálesetnek, Ez a fiatalember, felajánlotta testét az orvostudománynak, azért, hogy maga tanulhasson. Tudja maga, mekkora dolog ez a mai világban?! Úgyhogy tegye el azt a vackot, és figyeljen ide ezer százaléknak, vagy azonnal távozzon innen és az egyetemről is!

– Elnézést kérek! – rakta az el megsemmisülten a mobilját.

– Van is miért! Egyébként Nagy János a páciens neve. Meg kell tanulniuk, a tisztelet kijár a páciensnek. Akkor is, ha az már nem él. Bele kell cseppenniük az életébe, abba, mi történhetett vele élete utolsó másodperceiben. Tisztelet! Értik?! Maguk nem mészárosok lesznek, hanem remélhetőleg boncmesterek. Élet és halál urai, bármilyen hihetetlen. Ezt meg is fogják tapasztalni, mert meg fogom tanítani maguknak mind a tisztelet fontosságát a szakmájuk és a páciens irányába, mind a hatalmat, ami a maguk kezében van. Igen, a boncmester kezében óriási hatalom van. Emberi életek, sorsok dőlnek el kezünkben.

Igen, hálásan néztem erre az ízig-vérig orvosra. Talán még büszke is voltam rá, ő boncol. Igen, ő méltó arra, hogy szétszedjen, mint kisgyerek a legót. Ahogyan a mellkasomba vágott, azt is éreztem. Ám de így már, hogy elfogadtam halálom, beletörődtem és nem ragaszkodtam a testemhez, így már nem pánikoltam és nem fáj annyira.

Azért kissé csalódott vagyok. Semmi alagút, semmi fény. Tehát csak mese az egész. Ahogy teltek a percek, nekem óráknak tűnt, átgondoltam, mi mindent tettem életemben. Mi az, amit nem tettem, de meg kellett volna. Őszintén bánva, mert most már egyértelműen késő tenni bármit is. A mellkasom ki volt nyitva, egyesével pakolta kifelé a szerveim, mérte és jegyzetelte, közben magyarázta, amit csinál. Amikor a májat kiemelte, megmerevedett és egy pillanatra elhallgatott. Mielőtt azt mérlegre tette volna, megtapogatta annak főütőérfalát.

– Maga! – Mutatott az előbbi telefonos lányra. – Talál ott egy fényképezőgépet, előre beállítva. Amikor szólok, fényképezze le, amit mutatok, háromszor, három másik szögből.

– Igenis! – válaszolta az halkán, alázatosan mégis izgatottan.

– Ha annyi ideje lesznek patológusok, mint én, akkor tapintásra is képesek lesznek észrevenni olyan dolgokat, amik felett simán el lehet siklani. Jegyzőkönyv: bemetszést ejtek a máj főütőér falába, hogy egy gyanúmat eloszlathassam. Igen, látják. Itt meg van keményedve, nem is akárhogyan! Ez a páciens haldoklott. Ha nem öli meg a teherautó, bizonyosan végez vele ez, egy-négy órán belül. Ez még nem bizonyítható, de ez az ember mérgezés áldozata lett. Kettőezerhuszonöt június hetedike. A boncolást átminősítem igazságügyi szakértői boncolássá. Látják? Ez az ember nem természetes halállal halt meg. Annak ellenére, hogy baleset érte, ez akár lehet gyilkosság is. Mint mondtam, önök élet és halál urai. Normál esetben ilyenkor a boncolást felfüggesztjük és átadjuk az igazságügyi szakértőnek. Kérem, zárja le a vödörket, amibe a testnedvet leengedtük és címkézzé fel! Köszönöm!

Akkor és ott elpattant összeköttetésem a testemmel, és onnantól már szabadon mozoghattam. De annyira magával ragadott az előadás, hogy képtelen voltam itthagyni. A gyomor tartalmát egy üvegbe ürítette, majd a belek tartalmával is ugyanezt tette.

– Akkor most miért nem így tesz, doktor úr?

– Nagyon jó a kérdés! Mert én vagyok az igazságügyi orvosszakértő és a boncmester is egyben. Ezt majd később megértik, ha lakást akarnak kivenni, esetleg vásárolni. A másik ok, a mérgezéses tünetek hamar eltűnhetnek, ezért nincsen idő arra, hogy hivatalosan lepapírozzuk előre. Megy az utólag is. Nézzék ezeket a megkeményedett részeket!

Még én is megnéztem, teljesen magával ragadott, ahogyan a boncmester szakmaiságához hozzáállt. Ahogyan átadja a tudást, mit évtizedek alatt szedett össze.

– Mit jelentenek azok a mély sárgás foltok?

– Etilén glikol, vagyis hétköznapi fagyálló. Három-hat órán belül végez egy felnőtt emberrel, mennyiségétől függően.

– Tehát fagyállót ivott?

– Talán alkoholnak nézte.

– Egy frászt ittam fagyállót! Hülye nem vagyok! Ráadásul még dél sem volt, miért ittam volna bármit is? Nem vagyok én alkoholista! Ki iszik délelőtt?! Ráadásul magában!

– Ezt nem tudjuk, viszont a mintákból egyértelműen kideríthető a laborban az összetétel...

Akkor esett le. Zotyáéknál voltam és... tényleg ittam. Ámde nem alkoholt, hanem bodzaszörpöt. Gyuri anyukája csinálta, igen, már emlékszem. Azt mondta, csak egy üveggel hozott... igen, fura íze volt, még meg is jegyeztem neki, legközelebb kár a cukorért, mert ez nagyon szar lett. Igen, most már emlékszem. Kinevetett és visszakerdezett. Tényleg annyira szar és én bólintottam. Igen az. Akkor ő nem itta meg, hanem nevetve kiöntötte. Basszus! Lehet ezzel megmentettem az életét?

– A boncolást azzal zárnam, sohasem lehetnek elég alaposak. Látják, most is, egy egyértelműen balesetben meghalt pácienszt hoztak be. Aki elmesélte élete utolsó egy óráját.

– Ebben az esetben gyilkosság történt?

– Vagy baleset?

– Szagolja meg az ujjamat! Igen, tudom undorító. Mit érez?

– Bűzt. Sósavat... meg még valami mást is.

– Most csukja be a szemét és én megismétlem a kísérletet.

– Talán valami virág?

– Igen. Nekem a bodza ugrott be róla.

Akkor Janinak eszébe jutott menyasszonya. Pár napja jegyezte csak el, és most ő volt az, akire vágyott. Egy pillanat alatt közös kis lakásukban találta magát. Menyasszonya kisírt szemekkel a tévé előtti pamlagon volt összekucorodva. Láthatóan megviselte a dolog. Még az a ruha volt rajta, amit akkor viselt, amikor értesítették a balesetről. Jani szíve meg akart hasadni, nem tudta mitévő legyen. Egy régi egyforintost látott meg a kis asztalon, ahol a telefonokat töltötték. Kedvenc filmjük jutott eszébe, a Ghost és szíve minden szeretetével rányúlt az érmére. Az csengve hullott alá a padlóra, ott pörögve állt meg. Orsolya abbahagyta az önsajnálatot és az érmére figyelt, ami magától nem eshetett le semmiképpen sem. Majd az ajtólapon felfelé kezdett el kúszni, aztán lebegve felé közelített. Mindkét kezét az arca elé kapta és minden rémület nélkül, könnyezve várta, hogy az a tenyerébe lebegjen. Igen, ez Jani, biztos benne. Tenyerébe zárva azt, most először mosolyodott el.

– Hát eljöttél hozzám! – törölgette le a könnyeit. – Nem felejtetted el?

A filmnek ezt a jelenetét több százszor is megnézték együtt, talán ezerszer is. És most, hogy ezt ő is átéli, lelke megnyugodott. Igen, el kell engednie az ő Jankóját és neki tovább kell lépnie. A boncmesternek igaza volt, fagyállót ivott az áldozat. A halál oka baleset. Ámde ez teljesen mindegy, mert két órán belül végzet volna vele a mérég. Így a nyomozókra jut a továbbiakban a dolog kiderítése. A nyomozónak valóban szerencséje volt, mert a bonctemből összeszedett bizonyítékok alapján egyértelmű lett

a halál oka, mérgezés. Hamarosan az is kiderült, az áldozatnak nem volt otthon bodzaszörpje. Alig három nap alatt felgöngyöltette az ügyet, mert Jani haverja, Gyuri, akinél a tudta nélkül megmérgezte magát, nem tagadott semmit sem. Igen, valóban ittak bodzaszörpöt aznap reggel mindketten. De ő él, így nem tudja, hol ihatott fagyállót. Újabb két nap telt el, és Gyurit bilincsben vitték el, mert mint kiderült, a nagymamája nem csinált idén bodzaszörpöt, viszont eltűnt egy üveg fagyálló. Ez még mindig lehetett volna baleset, ha Gyuri nem vesz egy üveg bodzaszörpöt két nappal azelőtt a helyi bevásárlóközpontban és nem bankkártyával fizet. De vett, és azzal fizetett. Vagyis ő keverte be, nem lehetett baleset. A kihallgatáson hamar megtört és vallott. Igen, ő volt az. Az ok Orsi és az eljegyzése volt Janival. Jani, végig ott volt és végighallgatta a vallomását is. Nem volt dühös, csak elkeseredett. Értelmetlen volt halála, mert Orsi fél Gyuritól. Már jóval korábban is mondta neki, vigyázzon vele, mert a srác pszichopata. Akkor Jani szomorúan csak annyit mondott egykori barátjának.

Gyuri. Megérte? Mondd, megérte? Most már mindegy. Megöltél, mégsem haragszom rád. Megbocsátok neked, de nem felejték.

Akkor fény tört elő a semmiből, megtöltve a kicsi cellát, ahová Gyuri volt bezárva vizsgálati fogságba. János belezet a fénybe, megfordult és elindult az alagútban afelé. Amikor betöltötte a fény a kis cellát, Gyuri is látta. Mindent látott és hallott, amit Jani tett és mondott. Sikítva próbált menekülni bűne elől, ámde nem volt hová. Reggel felakasztva találtak rá a cellájában. Felhasogatta a lepedőt és felakasztotta magát. Ennyi, úgy lezárva.

Gyuri próbálja kinyitni a szemét, éles fájdalom a válasz. Nem, nem neki és hideg van, nagyon hideg. Fázik és fáj neki mindene, de most így mozdulatlanul elviselhető. Akkor egy rémisztő gondolat tör utat elméjében.

– Igen.

Szólt egy hang hozzá.

– Igen mi?

– Igen, meghaltál. Felakasztottad magad, így két emberéletért kell felelned. Sajnos, könnyelési okok miatt a pokolban momentán nincs hely. Mivel én könnyvelek, így könnyen elképzelhető azért, mert élvezni akarom a szenvedésed minden percét. Esetleg elírtam valamit. Ki tudja azt? Így hát itt kell maradnod, míg fel nem szabadul egy neked szánt bugyor a pokolban. Ez kábé addig fog tartani, míg el nem rothadsz, a csontjaid el nem porladnak, és igen, addig a testedbe leszel zárva. Egyedül, és igen, mindent érezni fogsz, hallani és látni fogsz. Mindent!

Sátán távolodó nevetése egyre halkabb lett, és Gyuri kezdett rájönni, nagyon elszurta a dolgot.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyenek a filmből megismerhettük.

**A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: [konyvek.lidercfeny.hu](http://konyvek.lidercfeny.hu)**



Xenothep

# Ez az én helyem



Kinyitottam az udvari kocsibeálló kapuját, aztán kiléptem, és büszkén néztem a vadonatúj, éjkék fényezésű elektromos BMW-t, mely a bejáróban állt. Mennyi munka, mennyi tervezés, szenvedés, lemondás áll már emögött?...

Fogalmam sincs, mert nem az enyém.

Ez az autó jelenleg nem a mérnöki innovációt jelenti számomra, az autók több, mint száz éves fejlődésének csúcsmo­delljét, hanem egy értéktelen tereptárgyat, amelyet valaki nemtörődöm módon a bejáróban parkolt le.

A szomszédos sportlétesítménynek nincs saját parkolója, így a sportkedvelő honfitársaim, akiknek mindene az egészség és a mozgás, idejönnek a több tíz millió forintos autóikkal, lehetőleg minél közelebb leparkolva a bejárat-hoz, vagy, amennyiben ott már nincs hely, akkor mások háza elé.

Sóhajtvá húztam elő mobilomat, felhívtam a teniszpálya gondnokságot és megkértem őket, hogy szóljanak a tulajnak. A szöveget már fejből tudom, csak a rendszámot, meg a típust kell néha megváltoztatni. Természetesen vannak visszatérők, akik nem értenek az udvarias, szép szóból, és valami különös oknál fogva kizárólag három évnél fiatalabb, prémiumkategóriás autókkal járnak. Ez bizonyára pusztán véletlen.

Türelmesen vártam az út szélén, miközben azon gondolkoztam, hogy általános iskolában tanultuk a geometriát, és már akkor sem tűnt nehéznek számomra. Nem lehetek igazságtalan, nyilván nem mindenki egyforma, hiszen én például fizikából és kémiából voltam gyenge, ha számolni kellett, mert a matematikához aztán végképp semmi közöm. Pokoli dolog a diszkalkulia. Ennek ellenére önmagam térbeli elhelyezkedésével mindig tisztában voltam, akkor is, ha történetesen autóban ültem, és részt vettem a forgalomban, sőt, mindig felismertem, hogy nem a saját házam előtt akarok parkolni, és akkora helyet hagytam a kocsibejárónál, hogy a tulajnak ne okozzon problémát kikanyarodnia, ha pedig ennél kevesebb volt a hely, akkor nem álltam oda, hanem kerestem másik helyet, még akkor is, ha ezért akár több száz métert kellett gyalogolnom.

Elmélkedésem következő szakasza egy emlékkel folytatódott, amikor egy majdnem üres buszon utaztam, és a mögöttem ülő hölgyhöz odalépett egy velem korabeli lány, majd azt mondta:

– Elnézést, ez az én helyem.

Az ő helye.

Mivel nyilván kizárólag azon a széken képes utazni, hiszen se állni, se máshová leül­ni nem lehetséges egy majdnem üres buszon. Azt hiszem, három megállónyit jött velünk összesen, mély­ségesen felháborodva egyébként azon, hogy a hölgy azt felelte:

– Ne haragudjon, ilyen nincs, hogy ez az ön helye!

Ezzel egyet kellett értenem, hiszen a buszon kizárólag a sofőr rendelkezik saját, önálló hellyel, ami a busz funkcióját illetően tökéletesen megérthető. Minden ilyen alkalommal azon gondolkozok, hogy vajon ez érzéketlenséget, önzést, vagy pusztán simán annyit jelent, hogy az illető egy seggfej?

Hirtelen megjelent az autó tulajdonosa, érdeklődve figyeltem, amint közeledik, és vártam, miképpen nyit. Két eset lehetséges adott helyzetben, az egyik, hogy elnézést kér, amire annyit felelek, hogy semmi gond, és le van zárva az ügy. Ez esetben a gyakoribb eset történt, amikor is köszönés nélkül, meglehetősen lenéző stílusban azzal indított, hogy:

– Nem álltam el a kaput! Itt egy csomó hely van!

Hát persze... Mérhetetlenül unalmas ez az egész, mégsem pusztán unalmat éreztem, hanem a kezdődő dühöt is, hogy megint engem kényszerítene magyarázkodásra a tudatlan embertárs, hogy miért is nem megfelelő az autójának a pozíciója jelen esetben. Ezt a szöveget is fejből tudom már, így rezignáltan fordultam felé.

– Kérem, ne!... Láthatja, hogy a kapu másik oldalán is parkol valaki, valamint a másfél sávos úttest túloldalán is. Ha megfigyeli, ez azt jelenti, hogy ha ki akarok állni, ki kell hajtanom egyenesen az úttestre. Nyilván szeretném bezárni magam után a kaput, így kiszállok a keresztbe álló kocsiból, amely blokkolja a forgalmat, és abban reménykedve, hogy nem hajtanak bele a főútról nagy sebességgel kanyarodók, akik nem látják az akadályt a többi parkolótól, gyorsan becsukom a kaput. Azon kívül, ha én parkolok az ön kijárója elé, akkor az én kurva anyámat?

A reakció mindig ugyanaz – a fickó egy szót sem szólt, csak beugrott a kocsijába, és elhajtott. Tudják, hogy igazam van, de nem érzik így, hiszen csak nekik lehet igazuk. Ha nem így gondolnák, nem parkolnának mindig ide, és nem akarnák megmagyarázni, hogy ott annyi hely van, hogy az USS Monica Lewinski repülőgép szállító anyahajó is kiférne a kapubejárón.

Tudjátok, mi a mókás?

Egyik pénteken, amikor hazaértem, egy komplett turisztabusz állt be éppen elénk. Leálltam a túloldalra, és oda­mentem a sofőrhöz, hogy megkérdezzem, mi a terv. Ő elmondta, hogy a közeli hotel vendégeit szállítja, és sehol nem tud parkolni, ezért szívesen venne minden tippet. Én pedig azt feleltem neki, hogy tökéletes helyen van, csak annyit kérek, tolasson hátra annyira, hogy beférjek a kapun. Segítettem neki leparkolni a buszt, amely se az úttestre nem lógott ki, se a kapubejárót nem állta el, majd mindenki ment a dolgára. Normális kommunikációval mennyire másként állunk egymáshoz, és milyen könnyedén megoldjuk egymás problémáját.

De tényleg, nem érdekes?

Itt egy kibaltázott, emeletes turistabusz is elfér, de az egyharmad akkora autókkal nem képesek normálisan beállni.

Néztem a megürült helyet, és tudtam, hogy fél órány belül egy másik prémiumkategóriás autó fog ott állni,

ellehetetlenítve az ingatlanomra való ki és bejutásomat.

Pedig csak annyi az egész, hogy ne legyünk egymással seggfejek.

Buddha már ezer évekkkel ezelőtt elmondta, mit nem lehet ezen érteni?

## Zspider

# Újnap Hava - Édes Aliz



Mikor a hó elolvadt, újra szára szökkentek. A földem megváltozott, van benne valami csodálatos. Puha és finom. Olyasmi, ami táplál engem és én szorosán körbe akarom ölelni.

Aliznak hívom. Segít kibírni addig, ameddig a nap elég meleg nem lesz, hogy ki tudjak virágozni. Ahogy lassan áttörök rajta, nehéz magamat és őt megkülönböztetnem. Még mindig beléndek vagyok? Vagy Aliz?

Nem tudom, mert a meleg felé hajlok, de emlékszem rá, amikor szaladtam. A madarak, amik eddig mindig olyan félelmetesek voltak, hogy mérgező verejtékkel borítottam be magamat, most olyan szépen dalolnak, hogy velük szeretnék énekelni.

Az egyetlen rossz dolog a gonosz árnyék. Egy hatalmas alak, ami rendszeresen felbukkan, amióta a hó elolvadt. Aliz nem szereti és én sem. Mindig közel hajol és megnézi Aliz arcát, néha még hátra is simítja az egyik tincset, hogy jobban lássa. A szirmaim összehúzódnak az undortól, csoda, hogy nem hullanak le.

Tervet szőttem ellene, mert meg kell védenem magamat és Alizt. Ezért benövöm a gyönyörű arcát, a leveleimmel eltakarom a fekete kövekre hasonlító szeméit. Hátha ebből ért az árnyék, és végleg elmegy. A legtöbb állat hamar megtanulja, hogy elkerüljön. Néha egy-egy otrombább még rám esik, de aztán napokig szédeleg és rosszul van, de ebből legalább egyszer s mindenkorra megtanulja, hogy ne jöjjön a közelembe. Így Alizomat se próbálta megkóstolni semmi.

Valószínűleg ezért jár vissza a gonosz árnyék. Emlékszem a jókora alakra, mély hangjára abból az időből, amikor még a föld alatt aludtam és megéreztem Alizt. A gonosz árnyék sötétséget hoz és hideget. Nem szeretem, ahogy hozzáér a kis Alizhoz.

Az egész az én hibám. Túlságosan jól tartom Alizt és ő engem. Sose nőttem még ilyen hatalmasra. Persze az is segít, hogy pár hétig aktívan esett. A frissítő párában egészen messzire ki tudtam terjedni, több teret foglaltam el magam körül, mint valaha.

Már meggyőztem magunkat, hogy a gonosz árnyék sosem tér vissza, de a száraz idővel megérkezett ő is. Nagyon mérges robajokkal jelezte elégedetlenségét, hogy „ránöttem” Alizra. Dühösen megragadott és félrehajtogatta a szárait Aliz arca előtt. Hihetetlenül fáj, ahogy egy darabon még a gyökeremet is kiszaggatta, hogy ne takarjam el tőle Alizomat. Minden érintése után ráragadt egy kis részem, de a gyökerem végzi be igazán a feladatot, az egész karját bekeni nedveimmel.

Nem telik el sok idő, mire a gonosz árnyék elkezd magát tapogatni. Egyre jobban dülöngél, majd hörögve habot köp fel és a földre zuhan. Úgy fest én is kitéptem az ő magját. Még egy egész napon át remeg, mielőtt végre végleg táplálékká válik.

Egy pillanatra úgy érzem, hogy Aliznak megmozdulnak az ajkai, mintha mosolyogna. Bárhogy is, ideje tovább terjeszkedni egy új terepre.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány íróknak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a [konyvek.lidercfeny.hu](http://konyvek.lidercfeny.hu) oldalról.



PROF(Robi)

# A Király shillingje

*(Richard Sharpe novella)*



Robert Wellcorn – A király shillingje

## 1. Yorkshire, Sheffield, 1792

Richard Sharpe az Admirális nevű kocsmáé bejáratát figyelte. Bentről hangos, részeg zsivaj hallatszott ki. Nem volt ebben semmi szokatlan. Ebben a késő esti órában minden nap pontosan ilyen hangulat uralkodott az ivóban. Most péntek este lévén ez még rátett egy lapáttal. Az emberek a munkahét végét ünnepelték, bár Richard nem sok olyan vendéget ismert a kocsmából, akik valóban dolgoztak is valamit. Jól belegondolva nem is ismert senkit, akinek rendes munkahelye lett volna. Az ivót a helyi alvilág krémje látogatta. Tolvajok, betörők, rablók és efféle díszes társaság. Richard a szemközti ház tetején, a megtermett kémény mellett guggolt, mellette egy sötétzöld tömött zsák. Richard egyik keze óvón a zsákon pihent, mintha attól tartana, hogy valaki megpróbálja elemelni. Már jó ideje figyelte Harvey Humphreys kocsmáját. „A néhai baka hajnalban megint sokáig számolgathatja a bevételt” – gondolta Richard. Sharpe arra volt kíváncsi, hogy az ellenségei odabent vannak-e vagy sem. Csapdától tartott. Richard tizenhét éves volt, és fiatal kora ellenére nagyon óvatos. Életének tizenhét éve alatt ezt tanulta meg legelőször, az óvatosságot. Az óvatosságot, meg hogy ne bizzon senkiben. Szóval tizenhét éves volt, legalábbis ő azt gondolta, ennyi idő, bár ebben nem lehetett száz százalékos bizonyos, mert anyja, egy útszéli ribanc, miután a világra hozta, otthagya egy londoni lelencház küszöbén. Itt kapta a nevét is, a lelencház egyik gazdag pártfogójáról nevezték el. Tehát Richard lehetett akár már tizenkilenc is, bár ő tizenhét évesként gondolt magára.

Nem látott semmi gyanúsat, hacsak azt nem, amikor egy katona lépett ki az utcára. Ez sem gyanús, inkább furcsa volt Sheffield nyomornegyedének közepén látni egy katonát. Az ajtó résén kiszűrődő fényben jól látta uniformisát, vörös kabátját, fehér nadrágját. Kezében zászlórudat tartott. A selyemlobogó most ernyedten lógott. A baka hátrafordult, hogy egyedül van-e, aztán megigazította a különösen kényelmetlennek látszó bőr nyakpántot, amit viselt. Halkan morgott valamit, aztán belépett a kocsmáé melletti kis sikátorba, a zászlórudat a falnak támasztotta, és vizelni kezdett. „Mit keres ez itt?” – töprengett Sharpe. Aztán magában legyintett, mert a katonának nem jelentettek rá veszélyt.

Egy pillanatra behunyta a szemét, és végiggondolta, hogyan is jutott ekkora bajba. Reggel még úgy ahogy, de minden rendben volt, azt leszámítva, hogy barátnője, Lili két napja eltűnt. Igaz ez sem volt meglepő, már máskor is megesett, bár olyankor azért szólt előtte. Kettejüknek volt

egy kis vacska a Solly streeten lévő Briks bérlistálló szénapadlásán. A főlovász megengedte, hogy ott aludjanak, cserébe ha esténként kiganézza a lóállásokat. Richardnak ez tökéletesen megfelelt. Szóval reggel szokásához híven korán kelt. Kicsit ábrándozott, hogy milyen jó lenne, ha Lili ott lenne mellette, és a szokásos reggelivel kínálná. A lány jó pár évvel idősebb volt a fiúnál, de Richard már eléggé tapasztaltnak számított ezen a téren. Pár éve Londonban, amikor Sharpe még csak tizenkét éves volt, befogadta őt a volt prostituált, Maggie Joyce. A nő aztán nemsokára megismertette a korán érő fiúval a testiséget, és Richard bizony jó tanítványnak bizonyult.

Szóval a kellemes „reggeli” hiányában kissé morcosan lemászott a padlásról, megmosta arcát a lovak dézsájában és elindult, hogy egyen valamit. A Brocco streeten haladt, a piac felé vette az irányt, amikor összetalálkozott barátjával Declan „Ragyás” Woodwarddal. Az alacsony köpcös fiú arca valami egészen fiatal korában elkapott bőrfertőzés miatt a sok sebhelytől leginkább a hold kráterekkel borított felszínére hasonlított. Ám ez nem akadályozta meg Ragyást, hogy komoly karriert fusson be, mint betörő. A fiú még csak tizenöt éves volt, de nevét jól ismerték az alvilágban. Sharpe két hete a színét sem látta, mert állítólag eltűnt kisöccsét kereste, Kisragyást. Öccse arcbőrének persze semmi baja nem volt, de a rokon szál miatt mindenki csak Kisragyásnak hívta. A nyolcéves fiúcska zsebtolvajként és koldusként dolgozott Sheffield forgalmas utcáin. Ragyás álma az volt, hogy majd egyszer együtt dolgozhatnak betörőként. Korán kerültek mindketten az utcára, és csak egymásra számíhattak. Sharpe tudta, hogy nagyon fontos neki a testvére. Kíváncsi volt, sikerült-e rábukkannia.

– Meglett az öcskös, Declan? – Egyedül Sharpe szólította az igazi keresztnévén.

– Nem, Dick, semmi nyoma – mondta szomorúan a fiú. Sharpe fejébe szöget ütött valami.

– Nem ment el esetleg a cirkusszal? – gondolkodott hangosan Richard.

Az Olasz Szemképráztatók nevű vándorcirkusz pár napja hagyta el a várost, hogy Londonba menjen. Emlékezett rá, hogy Kisragyás két előadásra is vett jegyet, mert lenyűgözték az artisták, akik tüzes buzogányokat dobáltak egymásnak. A kisfiú többször is izgatottan mesélte Sharpenak a látottakat.

Declan a fejét rázta.

– Kölcsönöztem egy lovat és sikerült utolérnem őket a Yorkshire felé vezető úton, nem volt velük. Nem is látták őt.

– Sajnálom – mondta Sharpe.

Ebben a világban egy kisfiú eltűnése nem volt szokatlan, és ezt a bátyja is tudta. Sharpe arra gondolt, lehet, hogy valaki elcsípte amikor megpróbálta kizsebelni, és túl erősen verte meg a vékonyka gyereket, aki belehalt a sérüléseibe. Ez sem volt szokatlan ebben a világban, ahol ők a mindennapjaikat tengették. Sharpe elképzelte, ahogy kihűlt kis testét a patkányok rágják valamelyik sikátorban. Declan is valami ilyenre gondolhatott, mert csak állt az utca közepén, és lógatta az orrát. Sharpe nem tudta hogyan vigasztalhatná meg, ezért megpróbálta elterelni a figyelmét.

– Ma este áll még a buli? – kérdezte a fiút.

Ragyás benne volt egy bandában, Széktöröknek neveztek magukat. Sheffieldben szinte minden valamirevaló betörő ehhez a bandához akart tartozni. Vezetője a titokzatos „Vaskalap” volt, aki rendre szállította nekik a jobbnál jobb helyszíneket, ahol komoly zsákmányra volt lehetőség. Különös módon ez a Vaskalap – még senki sem látta szemtől szemben, mert csak közvetítő útján tárgyalt – mindig pontosan tudta, melyik ház lesz üres, melyik kúria szabad préda. Úgy látszott, erre már Declan is felvilanyozódott.

– De még mennyire, Dick! És nagyon örülök, hogy te jössz velem, mert két emberes melónál nem mindegy, ki figyel a hátadra – közölte izgatottan.

Richard örült, mert már alig pár shilling csörgött a zsebében. Két nappal korábban kereste meg Ragyás, hogy lenne-e kedve részt venni a betörésben. Átvillant az agyán, amikor még aznap este a hírhedt lebuiban, az Admirális nevű kocsmában találkoztak Ben Morrissal. Sharpe persze tudta, hogy ez a Morris nevű ipse Vaskalap szája, de korábban még sosem beszélt vele. A titokzatos bandavezér csakis Ben Morrison keresztül intézte az ügyeit. Most, hogy eszébe jutott, hirtelen bevillant, hogy a fickó milyen szemekkel méregette aznap este Lilit. Az utca felőli ajtón léptek be a kocsmába. Ragyás ment elől, és egyből kiszúrta a fickót. Ben Morris egy olyan asztalnál ült, ahonnan szemmel tarthatta nem csak a főbejáratot, de a pult végi folyosót is, aminek a végén nyílt a hátsó bejárat. Ragyás egyből az asztalához vezette társait. Sharpe egy széles vállú, nem túl magas, kissé hízásnak indult, a korai ötvenes éveit taposó férfit látott. Richard az arcára pillantva azt is megállapította, hogy a férfi igencsak kedveli az alkoholt. Most is egy nagy pohár whiskey és egy korsó barna sör állt előtte az asztalon. Ben Morris asztala mögött a falat támasztva egy nagydarab férfi állt karba tett kézzel. Szúrós szemmel vizsgálta Ragyást és társait. Sharpe tudta, hogy ez a nagyra nőtt barom lehet Morris testőre, ezért nem is foglalkozott vele tovább. Ben Morrisset vette inkább szemügyre. Ahogy a lány és a fiúk megálltak előtte, ő is leplezetlenül végigmustrálta Sharpeot és Lilit, Ragyást már ismerte. Savószínű vérekes szeme picit tovább időzött a lányon, aztán észbe kapott és a két székre mutatott.

– Nem volt róla szó, hogy cicát is hoztok. – Hangja olyan rekedtesen szólt, mintha egész éjjel énekelt volna.

Ekkor megint Lilire nézett. Szája élveteg mosolyra húzódott, nyelvét végigfuttatta húsos ajkain. Richard keze ökölbe szorult, de türtöztette magát, mert kellett a melő. A lány egy grimaszt vágott, aztán Sharpehoz fordult.

– Megyek iszok valamit, amíg ti beszélgettek – mondta, majd távoztában még odaszólt Morrisnak. – A nevem Lili és nem vagyok cica! – Azzal heveny csípőriszálással elvont a sötétpult irányába.

Mindhárman utánanézték, és csak miután eltűnt a tömegben, akkor ültek le. Ben Morris ekkor végre teljes figyelmével feléjük fordult és kacsintott.

– Na és melyiktek a szerencsés, akinek ez a kicsike az ágyát melegíti?

Sharpenak még most, két napra rá is rossz érzése volt a fickóval kapcsolatban. Lili egy napra rá tűnt el.

## 2.

Sharpe látta, amint a katona befejezi a vizelest, és visszaindul az ivóba. Már majdnem lenyomta az ajtó kilincset, amikor dühösen felmordult, Richard még a tetőn is jól hallotta, aztán gyorsan visszament a zászlórúdert a sikátorba. Megvárta, amíg bemegy végre a kocsmába, és ekkor elkezdett leereszkedni a földre. A zsák szájára korábban egy kötelet erősített, és most ezt vetette át a nyakán, így mindkét keze szabadon maradt. Átlendítette a tető peremén a lábát, és az ereszcatornába kapaszkodva lelógatta magát. Az a pár év, amit kéményseprőinasként eltöltött, megtanította rá, hogy a legmagasabb tetőről is könnyedén le lehet mászni némi ügyességgel. Most is hamar megtalálta lábával a fogódzókat, és pár pillanat múlva már az utca kövét érezte a talpa alatt. Két lépéssel a vizelettől bűzlő sikátorba osont. Jól ismerte az Admirális hátsó bejáratát, mert Ragyással számtalanszor jártak már itt eladni a rablott zsákmányt, ugyanis Vörös Harvey az ivó tulajja, nemcsak olcsó italt mért, hanem orgazda is volt egy személyben. Aznap este is innen indultak. Akkor még nem sejtették, hogy a kutya Ben Morris megbízása teljesen megváltoztatja mindkettejük, de leginkább Sharpe életét. Most azt remélte, hogy itt találja a férfit, mert az volt a terve, hogy megöli. Sharpenak már teljesen mindegy volt, még egy hulla már igazán nem számított. Pár órával ezelőtt már ölt. Hirtelen megrohanták a nemrég átélt félelmetes események emlékei. Még mindig a hatása alatt volt a történéseknek. Szinte látta magát és Ragyást, amint kijönnek az Admirálisból és elindulnak életük legfélelmetesebb kalandjára. Az elmúlt órákban ki tudja hányadszor, megint átélte a rettenetes kalandot...

...ügyesen, szinte egyszerre vetették át magukat a birtok kőfalán. Amint földet értek, leguggoltak és mozdulatlanul lapultak pár pillanatig. Sharpe kissé felemelkedett és körbekémlelt, aztán amikor megbizonyosodott róla, hogy semmi sem mozdul, lenyúlt, összecsípte társának vállán a ruhát, és magával húzta. A ház hátsó fala nem volt messze a masszív kerítéstől. Átvágtak a gyepen, és az egyetlen fa mögé kuporodva, megint körbenéztek. A jókora ház mögött voltak. A hátsó ajtó mellett kis konyhakert volt elkerítve. Sötétséghez szokott szemükkel ki tudták venni a répa, bab, hagyma és még ki tudja hányféle fűszernövény rendezett sorait. Megint megálltak, hogy kicsit hallgatózzanak. Közben Ragyás kinyúlt, és letépte egy előtte hajlongó növény levelét. Két ujjal összedörzsölte és megszagolta. Az erős illatot a magasabbik is megérezte.

– Mi a fenét csinálsz? – kérdezte Sharpe ingerülten.

Alacsony társa felnézett rá.

– Imádom a mentát. Te nem szereted, Dick? – kérdezte Ragyás.

A fiú megvonta a vállát.

– De szeretem, viszont most, ha nem vetted volna észre, más dolgunk van, úgyhogy légy szíves összpontosíts! – Hangja feszültségtől vibrált.

Nem először dolgozott együtt Ragyással, de mindig meglepte, hogy a fiú milyen nyugodt tud maradni minden alkalommal. Mintha sohasem izgult volna. Sharpe gyanította, hogy vagy kötélből vannak az idegei, vagy egyszerűen túl ostoba hozzá, hogy felfogja, ha elkapják őket, akkor már következő szombaton ott fognak bokázni a főtéren felállított bitófa kötélén. A bíró nem sokat szokott vacakolni a betörőkkel, akármilyen fiatalok is voltak azok. Ráadásul mindketten visszaesők voltak. Arról nem is beszélve, hogy most valami nemes úr házába készültek betörni.

Ragyás végre megmozdult, odalépett a hátsó ajtóhoz. Zsebéből zártörő szerszámokat vett elő, és pár pillanat alatt kinyitotta a vastag tölgyfaajtót. Tenyerével óvatosan elkezdte benyomni. A zsanérokat rendesen megolajozták mert nem nyikorgott, ezért aztán bátran sarkig kitárta. Halkan pisszentett Richardnak, hogy jöjjön. Sharpe felzárkózott mögé. Ben Morris szerint a háznak teljesen üresnek kellett lennie. Ben információi szerint Sir Rowland a vidéki kúriájába utazott Edinburgh-be, fogolyvadászatra. A ház gondnoka a telek túlsó végében egy kis házban lakott, és Ben Morris szerint ilyenkor már jócskán felöntött a garatra. Azt mondta, nyugodtan dolgozhatnak. Sharpe azért óvatosságból ragaszkodott hozzá, hogy előbb szétnézzenek. Most becsukta maga mögött az ajtót, és megpróbált tájékozódni. Ben Morris lerajzolta nekik a ház alaprajzát, de a sötétben minden más volt mint a késsel az asztal lapjába karcolt skiccen. A konyha ablakán beszűrődő holdfényben jól látta a szokásos berendezést. Középen nagy munkaasztal, körben tárolópolcok, kampókon edények, és konyhai szerszámok. A sarokban hatalmas kemence, mellette főzőlemez. Ragyás közben már tovább settenkedett. A konyhából keskeny lépcső vezetett a földszinti folyosóra. Itt már vaksötét volt, így Ragyás elővarázsolt egy viharlámpát a hátizsákjából, és meggyújtotta a kanócot. Fényét igyekezett a leghalványabbra beállítani, és Richardal a sarkában jobbra fordulva tovább indult. Kétszárnyú ajtóhoz értek. Kinyitva, tágas fogadócsarnokba jutottak. A díszes bejárati ajtóval szemközt széles márványlépcső vezetett az emeletre. Gyorsan felderítették a hallt. Balra megtalálták az impozáns méretű bálterem bejáratát, jobbra ajtó nyílt az ebédlőbe, ahonnan rejtett ajtó nyílt egy keskeny lépcsőre amin közvetlen a konyhába lehetett lejutni, megkönnyítve a szolgák dolgát, hogy gyorsan tudják szervírozni az ételt.

– Te menj az emeletre és keresd meg a hálósobákat! – mondta Ragyás. – Én kinyitom Sir Rowland pénzszekrényét. Ben Morris szerint az irodájában van itt a földszinten.

Sharpe bólintott. Nekilódult és kettesével véve a puha szőnyeggel borított lépcsőfokokat felrohant az első emeletre. Ő is elővette táskájából a lámpáját, és most legugrogolt, hogy fényt csináljon. Miután némi ügyetlenkedés

után végre sikerült meggyújtani a kanócot, magasra tartva a viharlámpát elindult, hogy felfedezze a szintet. A falakat a sötétben feketének látszó lambéria fedte. Két lépésenként festmények és márvány talapzatokon szobrok váltogatták egymást. Sharpe tisztában volt vele, hogy ezek is sok pénzt érnek, de tudta, hogy képtelenség lenne elvinni őket. Ékszereket, ezüst tárgyakat kellett keresnie. Benyitott minden ajtón, de csak fehér porvédő textillel letakart bútorzatú szobákat látott. Elért a folyosó végére, ám minden szoba használaton kívülnek bizonyult. Visszaügetett a lépcsőhöz, és most az ellenkező irányba indult. A harmadik ajtó mögött végre megtalálta a tágas hálósobát. Hatalmas baldachinos ágy uralta az egész teret. A fekvőalkalmatosság két oldalán, fejrésznél egyforma éjjeliszekrények álltak, rajtuk aranyozott gyertyatartók. Sharpe elvigyorodott, és a jobb oldalt választva elkezdte átvizsgálni a fiókokat. Rögtön az elsőben gyöngyháznyelű fésűt talált, és a csatokból meg szalagokból rájött, hogy a Lady szekrényében turkál. A második fiókban aztán megtalálta, amit keresett. Egy faragott ládikában megannyi ékszert. Voltak ott nyakláncok, nyakékek, gyöngysorok, karláncok, gyűrűk, diadémok, tiarák. Lerántotta a puha tollal töltött vánkorsról a méregzöld huzatot, és elkezdte beledobálni a kincseket. Teljesen kipakolta a szekrénykét és már éppen át akart menni az ágy túoldalára, amikor visszafordult. Elmélázva emelte fel a háromkarú aranyozott gyertyatartót, jó nehéz, latolgatta a súlyát. Lehet, hogy nem is aranyozott, hanem tömör arany, gondolta reménykedve. Így aztán berakta a párnahuzatba ezt is.

Ekkor rontott be az ajtón Ragyás. Sharpe szíve összeszorult. Tudta, hogy baj van. Ezt a fiút még sosem látta rémültnek, kivéve, amikor eltűnt a testvére.

– Mi az Declan? – hajolt le hozzá.

Sharpe jó egy fejjel magasabb volt. A fiú ijedten mutogatott lefelé, de annyira kifulladt a futásban, hogy pár pillanatra nem tudott megszólalni.

– Az irodában... titkos ajtó... levezet... – lihegte.

– Miről zagyvált? Higgadj le picit, mondd el értelmesen! – kérte Richard.

Közben kissé kiengedett, már a legrosszabbtól tartott, azt hitte, legalábbis a rendőrök ütöttek rajtuk. A fiú hangja folyton elcsuklott, ezért inkább megragadta Sharpe karján a kabátot és maga után húzva elindult, hogy inkább megmutassa mi rémítette meg.

– Várj, a másik éjjeliszekrényt is ki kell rámolni! – kihúzta karját a fiúból és gyorsan összeszedte a házigazda ékszereit is.

Sharpe tudta, hogy már most annyi zsákmányra tettek szert, hogy akár mehetnének is. Aztán megint a rémült Ragyáshoz lépett. Kissé aggasztotta, amit a fiú szemében látott.

– Gyerünk, mutasd mit láttál!

### 3.

Sir Rowland Egerton-Warburton dolgozószobája lenyűgözte Sharpe-ot. A mahagónifa borítás, a könyvespolcok sora, a kandalló melletti olvasófülke, a tiszteletet parancsoló íróasztal, mind mind hatalomról, befolyásról és gazdagságról tanúskodtak. Ragyás a szoba egy része felé mutatott. A jelzett irányban a falon végigfutó könyvespolc

egy részen ajtószerűen ki volt nyitva.

- Azt hittem amögött lesz a pénzszekrény – mondta.
- De gondolom, nem az van mögötte – bólintott Richard.
- Gyere, nézd meg magad, Dick!

Ragyás előre ment, ám a titkosajtónál leökövelt, és hagyta, hadd előzze meg Sharpe. Bepillantott a helyiségbe, ami kiderült, hogy egy sötétségbe vesző meredek lépcsőt rejtett. A kezében tartott viharlámpa fényét feltekerte, de a lépcső olyan hosszan vezetett a mélybe, hogy a fénye nem világította meg az alját. Sharpe a fiúra nézett.

- Mi van odalent?

– Egy ajtót találtam az alján – mondta Declan –, az ajtón egy megnyúzott ember bőre van kitűzve, és a megszalódott koponya néz a szemedbe – vacogta a rémült betörő.

Sharpe megkönnyebbült, elmosolyodott. Egy pillanat alatt eszébe jutott Jem Hocking árvaháza, ahol tizenkét éves koráig élt. Emlékezett, hogy szombatonként istentiszteleten kellett részt venniük, ahol Brandon atya prédikált. A szentéletű férfi általában a bűnről és az engedelmességről tartott előadásokat. Sharpe rendszerint félálomban hallgatta végig az öreg alkoholista kirohanásait, ám egyik alkalommal egy olyan történetet mesélt, ami valahogy áttörte az unalom nehéz kődét a kis Richard elméjében. A tanmese szerint valaha egy ostoba betörő kirámolt egy vidéki katedrális, és minő szentségtörés, a szent perselyen kívül elvitte még az oltárdíszeket is. Komoly zsákmányra tett szert, legalábbis Brandon atya percekig sorolta, hány arany dísz, feszületet, gyertyatartót lopott el. Ám nem sokáig érezhette gazdagnak magát a tolvaj, mert két faluval odébb egy kocsmában elcsípték a gróf fogdmegjei. Még azon a héten összeült az egyházi bíróság, és a katedrális főpapja, aki a megye püspöke is volt egyben, büntetésül a vásár napján élve megnyúzatta a rablót. A helyi tímár kikészítette a lefejtett bőrt, és azt elrettentésül kiszögelték a katedrális kincseskamrájának ajtajára. Brandon atya szerint soha többet nem loptak a templomból. Sharpe nagyon élvezte a történetet, de nem hitte, hogy a valóságban is megtörtént az eset. Most lement a lépcsőn és saját szemével is megnézhetné, sőt vizsgálva ugyan, de meg is érintette az ajtóra erősített emberbőrt. Kissé áporodott, kellemetlen szagot árasztott. Richard még a mellbimbókat is ki tudta venni, a nyilvánvalóan hosszú évek alatt keményre száradt bőrön. Sir Rowland valamelyik ősének ellensége elég csúnyán végezte. Eszerint valaha bevett szokás volt ez a fajta büntetés.

– Gyere le, Declan! – szólt fel a fiúnak. – Ez már nem árthat neked. – Nevetett.

Ekkor meghallotta Ragyás feszült hangját.

– Valakik vannak itt, Dick, azonnal gyere fel, el kell tűnnünk innen! – Hangjából jól hallatszott, hogy nem tréfál.

Sharpe kettesével szedve a lépcsőket felrohant a dolgozószobába. Ő is hallotta a hangokat. Két férfi hangját tudták megkülönböztetni, ám, hogy miről beszélnek azt nem értették. Mint két űzött vad néztek körbe a menekülési útvonalat keresve. A szobának nem volt ablaka, sem másik ajtaja. Az íróasztalon, és a kandalló előtti fotelon kívül semmi más bútor, semmi búvóhelynek alkalmas nem volt benne.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte Ragyás.

Sharpe fülelt, és mintha a hangok közeledtek volna. A kandallóhoz lépett, behajolt és felnézett.

- Az istenit – káromkodott –, rácsot szereltek a kürtőbe.

Nem mintha sok kedve lett volna felmászni a szűk járaton, de az akasztófánál jobb. Vadul fordult körbe ismét. Szeme megakadt a csatahajóként terpeszkedő íróasztalon, ami az egész dolgozószobát uralta. Szemből a Warburtonok ősi címerét ábrázoló faragás díszítette, ami egy sárkányt ábrázolt hatalmas pallost tartva karmos mancsában. Sharpe megragadta Ragyás karját.

– Gyorsan az asztal alá! – Mindketten bebújtak a bútor alá, aztán Saharpe gyorsan ismét felegyenesedett és a titkos ajtóhoz rohant, becsukta, felkapta a lopott ékszerekkel teli zsákok és az utolsó pillanatban tűnt el az asztal alatt, amikor már nyílt is a dolgozószoba ajtaja.

A két fiú figyelte, ahogy az eddig a folyosóról hallott hangok gazdái belépnek a szobába. Fény vetült a könyvespolcokra, nyilván az illetők lámpájának a fénye. Egy durva parancsoláshoz szokott hang szólalt meg.

– Rendben, Spencer, hozza be a kicsikét, addig én kinyitom az ajtót!

- Igenis, mylord – jött a válasz.

Halk kattanást hallottak, a titkos ajtónyitó retesze lehett, aztán halk nyikorgás tudatta velük, hogy ismét kinyílt a titkos lejárati ajtaja. Sharpe nem bírta tovább, óvatosan kikémlelt az asztal sarka mögül. Ragyás rémülten próbálta visszahúzni, de Richard lerázta magáról a kezét. Pedig eddig milyen nyugodt fickó volt ez a Ragyás, gondolta. Egy magas, sovány, feketébe öltözött férfi állt a már nyitva lévő rejtékajtónál. Jobb kezében olajlámpás világított. Sharpe nem tudta kivenni a vonásait, mert arca árnyékban maradt, de tartásából olyan jó ötvenesnek saccolta. Türelmetlenül dobolt a lábával, amint várta, hogy a társa visszatérjen. Végre megjelent a sötét alak. Háttal jött be a szobába, egy zsákokat vonszolt maga után.

– Nyughass már! – szólt, és Richard ekkor látta, hogy amit zsáknak vélt, egy rúgkapáló megkötözött nő volt, akit a tömzsi fickó a hajánál fogva vonszolt maga után. A lány szája be volt tömve, így csak nyöszörgésnek hatottak rémült sikolyai.

- Magához tért a kicsike? – lépett oda a magas alak.

– Igenis, Sir Rowland, és olyan élénk, mint egy vadmacska – röhögött a Spencer néven szólított férfi.

A lord is felnevetett. Nevetése egyáltalán nem olyan volt, mint amit az ember egy főnemestől elvárna, bár az is igaz, hogy Sharpe eddig még sosem hallott nemesembert röhögni. Lord Rowland durva és baljószerű nevetése betöltötte a dolgozószobát.

- Nemsokára megszelídítjük a cicust – mondta.

Ekkor a lord magasra tartott olajlámpásának fényében Sharpe olyat látott, amit alig akart elhinni. A Spencer nevű férfin rendőregyenruha feszült.

– Előremegyek, hozza le őt, Spencer! – utasította a rendőrt, aztán a lord eltűnt a rejtékajtóban.

Richard hallotta a lépcsőn lefelé kopogó lépteit. Spencer megragadta a lány haját félig felrántotta, lehajolt hozzá és a rémülten kitágult szemétől pár centire vicsorogva ráreccsent.

– Most felemellek a vállamra. Ha megrúgsz, vagy ha csak megmoccansz, akkor a hajadnál fogva húzlak le a lépcsőn. Hidd el, az nem lesz kellemes!

Könnyedén a vállára dobta a megkötözött lányt, aki ezután nem mert mozdulni. A tömzsi fickó, vállán terhével könnyedén lépkedve eltűnt a rejteajtó mögött. Sharpe benyúlt az asztal alá, és kihúzta a némán lapuló Ragyást.

– Gyere, Declan, el kell tűnnünk!

– Jó, a hideg kiráz ettől a helytől.

A kis betörő kimászott az íróasztal alól. Sharpe felkapva a párnahuzatot az ékszerekkel Ragyás után indult, aki minél előbb el akart párologni innen. Ekkor halk, réműlt sikolyt hallottak odalentről. Richard megtorpant. Ez csakis a lány lehetett, akit az előbb vittek le, gondolta. Ekkor újabb, még több kinnal teli kiáltást hallottak, ám ez nem az előbbi női hang volt. Sokkal inkább egy gyerek sikolya volt. Sharpe dühösen összeszorította az ajkait. Ragyás után szólt.

– Fogd ezt, és menj! – mondta, majd odanyújtotta neki a zsákmányt.

A fiú tágra nyílt szemmel fordult vissza.

– Miért, mire készülsz, Dick?

– Ha gyerekeket is bántanak ezek odalent, akkor azt nem hagyom – mondta, és eszébe jutott az árvaház, ahol felnőtt.

Az igazgatónak, Jem Hockingnak is volt egy irodája. No nem ilyen, mint ez, de akkor Sharpe óriásinak látta. A veréseket majd mindenkitől megkapták napközben, de ezek jobbára pofonok, fenékbe rúgások voltak. Viszont akiket nagyobb vétségen kaptak, Jem Hocking bevitte az irodájába. Olyankor nyitva hagyta az amúgy mindig zárt ajtót. Sharpe jól emlékezett a saját, de a többiek sikolyaira is, amik onnan szűrődtek ki. Az igazgató remekül kezelte a sétatálcáját. Ám amit most Lord Rowland pincéjéből hallott, sokkal nagyobb kínról tanúskodott. Körülnézett, valami fegyvert keresett. Aztán a kandalló felett a falon meglátta a két díszes kardot, amik egymást keresztezve lógtak a kampókon. Odasietett és leemelte az egyiket. Kihúzta a hüvelyéből. A fémen súrlódó acél hangja baljóslatúan hangzott a szobában.

– Tudsz azzal banni? – kérdezte Ragyás. – Ezek meg fognak ölni, ha oda lemész – szűkölt a fiú.

Sharpe elszántan nézett rá.

– Nem érdekel, Declan! Remélem, mielőtt meghalok, legalább az egyiket megölöm. Mondtam már, menj, és meg se állj az istállóig! Ha reggelig nem jövök, tiéd az egész zsákmány – mondta elszántan, és elindult a titkos lejárattal felé.

Ragyás állt egy pillanatig, aztán az ajtó felé indult. Halkan még odaszólt Sharpenak.

– Ne haragudj, Dick! – Aztán elfutott a sötét folyosón.

#### 4.

Sharpe megacélozta magát, és elindult lefelé a vaksötét lépcsőn. Lábával óvatosan tapogatta a fokokat, bal kezével a csupasz kőfalra támaszkodott. Szeme megint hozzászokott a sötétséghez, és letről a lépcső aljáról egy csikban halvány derengés szűrődött ki. A Spencer nevű rendőrruhás ember nyitva hagyta az ajtót. Ekkor megint felsikoltott a lány, és utána a két férfi nevetését hallotta. Sharpe arca dühös grimaszba torzult, keze keményen szorította a kard markolatát. Végre leért a lépcső aljára. Lábával benyomta az ajtót, csak annyira tárta ki, hogy

beférjen. Hosszú, teremben találta magát. Bal oldalon hatalmas elfektetett hordók, tetejükből csapok álltak ki. A jobb oldali falon az alacsony plafonig polcok sorakoztak, csakúgy, mint odafent, ám itt könyvek helyett borospalackok sorakoztak. Sharpe meg sem tudta becsülni, hány üveg lehet itt. Sir Rowland láthatólag a borokért ugyanannyira rajongott, mint a fiatal nőkért. Ekkor a terem végén nyitva álló ajtó felől megint a lány hangját hallotta. Ezúttal nem sikoltott, hanem vékony hangon esengett fogvatartóinak.

– Kérem, ne bántsanak! – hallotta Richard a lány könyörgését.

A hang hallatán összerezzent, és majdnem felkiáltott. Lili! Meg mert volna esküdni, hogy a nő, akit odabent kínoznak, az ő kedvese. Már nem óvatoskodott tovább. Futni kezdett. A kardot maga előtt tartva rontott be a következő ajtón. A szeme elé táruló látványtól iszonyodva felkiáltott. Kétoldalt a falakon kőbe ágyazott bilincsek lógtak. Bal oldalt egy nő teste függött. Teljesen meztelen volt, lábai már csak megrogyva lógtak, ezért megbilincselte csuklóin lógott. Arcát nem lehetett látni, mert ahogy a feje a mellére bukott, hosszú, csapzott, fekete haja jótékonyan eltakarta véres felsőtestét. Sharpe jobbra kapta tekintetét, mert onnan vékony hangú nyögés törte át dermedt iszonyatát. Egy csupasz fiút látott, ő is bilincsből volt. Testén számtalan seb, és karcolás.

– Segíts, kérlek! – hörögte Sharpe felé.

A véres arc ismerősnek tűnt. Aztán fény gyulladt az agyában. A fiú Ragyás öccse volt, aki pár napja tűnt el. Közben Lili megint felsikoltott. Richard a hang felé kapta a tekintetét. A lány nem messze onnan, egy asztalra szíjazva feküdt a terem közepén. Fogvatartói, a két férfi annyira el volt foglalva, hogy nem is vették észre Sharpeot. A lord éppen egy tálcán válogatott, amin különböző kések, fogók, és más kinzószerszámok sorakoztak. Spencer, a rendőr félmeztelenül állt az asztal feje felé, háttal Sharpenak, és éppen élvezettel markolászta a réműlten vonagló lány mellét, miközben kejelesen röhögött. Richard agyára lila köd borult. Artikulátlanul felüvöltött, és a kardot előre-szegezve futni kezdett feléjük. Erre már ők is odakapták a fejüket. A testes rendőr csak félig tudott az üvöltő Richard felé fordulni, amikor a fiú elérte őt a kardal. A hegyes penge úgy szaladt bele a férfi hátába, mint kés a vajba. Sharpe megborzongott az érzéstől ahogy a kardot markolva érezte a pengét az élő húsba hatolni. A penge negyede eltűnt a sebben, amikor csontot ért, és elakadt áldozata testének a belsejében. A férfi felüvöltött fájdalomában, háta ívbe hajlott. Sharpe egész testének súlyát beleadva tovább tolt a kardot. A penge utat talált a csont mellett és kibukant elől a férfi hasából. A sebből vér fröccsent ki, lefolyt kövér hasán, és átáztatta sötét nadrágját. Artikulátlanul felsikoltott, lábai megrogytak, és karmokká görbült kezeivel Sir Rowland kabátkájába kapaszkodott, hogy ne zuhanjon el. Sharpe kitepte a sebből a kardot, és a feje fölé emelte, hogy a nemesemberre is lesújtson.

– Segítsen, nagyságos uram! – nyögte a rendőr.

A magas férfi undorral nézett le sérült társára. Majd Richardra kapta tekintetét.

– Eresszen el! – kiáltotta ingerülten, és ököllel a nyögdecselő férfi arcába sújtott.

Spencer, ha lehet, még jobban kapaszkodott.

– Orvost – hörögte.

Sir Rowlandnak az utolsó pillanatban sikerült ellöknie magát a rajta csüngő fickót, amikor Sharpe pengéje felé vágott. A férfi csak centikkel kerülte el a halálosnak szánt csapást. Spencer a földre esett, ott aztán hasára szorított kézzel nyögdecselve összekuporodott a földön.

– Nocsak, hát te meg honnan pottyantál ide? – hallotta a kérdést Sharpe.

Sir Rowland hátrébb lépett és felkapott egy piszkavasnak látszó hosszú vasrudat. Az asztalon fekvő Lili amenynyire tudta kicsavarta testét, hogy láthassa, mi történik a feje felett. Boldogan felkiáltva ismerte meg Richardot.

– Vigyázz, Dick! – kiáltotta, mert Sir Rowland úgy tartva kezében a piszkavasat, mint egy kardot, most Sharpe felé suhintott.

Ám a fiú olyan reflexekkel rendelkezett amelyet a nemesember még nem látott. Sharpe könnyedén elhajolt az ütés elől, és közben védekezően emelte maga elé a kardot.

– Ó, ti ismeritek egymást? – kedélyeskedett Sir Rowland.

Átlépte sebesült társát, aki egyre terebélyesedő vértócsában fetrengett. A magas nemesember úgy forgatta a piszkavasat, mint egy kardot. Vívóállásban állt, majd három aprót lépett Sharpe felé és ismét lesújtott, de a vékony vasrúd csak az üres levegőt hasította. Most Sharpe is meglendítette kardját. Korához képest erős fiúnak számított, de a nehéz lovassági kardot nem tudta olyan gyorsan mozgatni, mint szeretne volna. A következő pillanatban így is sikerült egy veszélyes csapást elindítania. A meglepett Lord csak egy ügyetlen mozdulattal tudta eltéríteni a nyakára irányuló vágást. A kard hegye így is végigszántotta jobb arcát. Vére a tágra nyílt szemmel figyelő Lilire fröccsent. Sharpe kétmarokra fogta a kardot és viczorogva indult a nemesember felé.

– Betörtél a házamba, te senkiházi – mondta társalgási hangnemben a Lord, miközben apró lépésekkel hátrált –, ezért bitófán végzed.

– De előtte megöllek, te kurafi – válaszolta a fiú, és előrelendült.

Sharpe most először forgatott igazi kardot a kezében. Vásárokon látott már bemutatót tartó kardvívókat. Igaz, amikor a tömegben állva tátott szájjal figyelte őket, sokkal egyszerűbbnek tűnt a vívás. Most megpróbálkozott egy ellesett mozdulattal, amit akkor látott. Szélesen meglendítette a pengét vízszintesen, mellmagasságban. Sir Rowland felsőtestét meghajlítva elegánsan kikerülte a vágást, és a piszkavasat egy gyors csuklómozdulattal Sharpe gyomrába döfte. Ha ez egy kard lett volna, Richard már kibelevet feküdt volna a nyöszörgő Spencer mellett a hideg kövön. Most azonban csak a levegő bukott ki a száján, és kissé összegörnyedt a fájdalomtól. Sir Rowland egy táncos kecsességével kifordult, hogy kellően meg tudja lendíteni a vasat, és megcélozta a fiú nyakát. Richard azonban gondolkodás nélkül a földre vetette magát. A piszkavas elzúgott a feje felett. Sharpe kétségbeesetten kifordítva a csuklóját, a Lord bokája felé csapott. Sir Rowland szinte megvetően lépett el a penge útjából. Ekkor olyasmi történt amire Sharpe nem számított. Az eddig nyöszörgő, hasát markoló félmegtelen rendőr elkapta Richard kardot

tartó karját, és leszorította a földre. Közben eszelősen visított, kegyetlen szeme villogott.

– Tartsd így! – mondta higgadtan a Lord.

Két kezébe fogta a piszkavasat és a feje fölé emelte, hogy lesújthasson Sharpe fejére. Richard biztos volt benne, ha Sir Rowling nem véti el az ütest, akkor ő meghal. Dacosan felpillantott, hogy utoljára ellenfele szemébe nézzen, amikor lövés dörrent. A Lord feje hátra rándult, tarkójából véres, szürkés, málnadzsemre hasonlító agyvelőpép fröccsent a terméskőből rakott falra. A magas férfi szó nélkül összerogyott. A piszkavas kiesett elerőtlenedett kezéből, leesve fémesen csendült a kőpadlón. Sharpe lenyúlt a csizmaszárához, bal kézzel előhúzta tartalék kését. Az álla alatt szúrta meg Spencert. A fickó gurgulázva hörgött, szájából vér és nyál fröccsent Richard arca felé. Éppen kirántotta a rendőr torkából a pengét, amikor Ragyás jelent meg fölöttük, kezében egy még füstölgő pisztollyal. Talpát nekitámasztotta az immár halott rendőr mellének, és lerúgta Sharperól.

– Visszajöttél – mondta Richard miközben feltápászkodott.

Megtapogatta magát és rájött, hogy még egy karcolás sem érte. Igaz, hogy arca vérben úszott, de nem az ő vére volt. Ragyás nem válaszolt, az öccséhez rohant, hogy kiszabadítsa. Sharpe Lilihez lépett, aki megkönnyebbülten zokogott. A fiú gyorsan levágta a szíjakat, amivel a lányt az asztalhoz kötötték. Lili felült, és olyan erősen ölelte át Richard nyakát, hogy a fiú alig kapott levegőt.

– El kell tűnünk innen – suttogta a még mindig zokogó lány izzadt hajába.

Lili szipogott kicsit, de Sharpe érezte, hogy bólintott. Körülnézett és a közelben meglátta a lány elhajított ruhadarabjait. Amikor odavitte neki, és megpróbált segíteni, Lili elhárította, mondván, hogy Ragyásnak segítsen. Úgy tűnt, az öccse bilincseinek nem volt meg a kulcsa. Sharpe egy ötlettől vezérelve Sir Rowland hullájához lépett, és alaposan átkutatta a zsebeit. Kulcsot nem talált, de a gyönyörűen megmunkált aranyóráját a saját zsebébe sülyesztette. Ezután a félmegtelen rendőr teteméhez lépett. Leguggolt, hogy őt is megmottozza, amikor a hulla felnyögött. Sharpe meglepődött, hogy még mindig él.

– Hozzatok orvost – nyögte alig érthetően.

Erős fájdalmi voltak, véres nyál folyt a szájából. Sharpe tőre a nyelvét is átszúrta, ezért szavai gurgulázó zagyvaságnak hallatszottak. Halvány arcőre arról árulkodott, hogy már alig pislákol benne az élet. Richard semmi részvétet nem érzett iránta. Megtalálta a zsebében a bilincsek kulcsát.

– Dögölj meg! – vetette oda, és Kisragyáshoz sietett.

A fiú nagyon gyenge volt. Véres csuklójáról levették a bilincset és lefektették a kőre. Ragyás elment keresni valami ruhát neki. Sharpe talált egy vödör vizet, megitta a fiúcskát. Lili is letérdelt hozzá, és gyengéden simogatta a fiú homlokát.

– Hogy kerültetek ide? – kérdezte Richard a lányt.

– Ben Morris adott el ezeknek a rohadékoknak – mondta Lili, és a bágyadt fiúcska is bólogatott.

Közben a bátyja is visszaért pár szakadt ruhadarabbal.

– Téged is? – kérdezte tőle Sharpe.

Kisragyás ismét bólintott. Sharpe iszonyú dühöt érzett.

– Meg fogom ölni – mondta, és akik hallották, mind tudták, hogy komolyan gondolja.

– Számíthatsz rám – vicsorogta Ragyas, aki közben Lilivel segített a legyengült fiúnak felöltözni.

Pár perc múlva már a titkos lépcsőn lépkedtek felfelé. A ház még mindig csendes volt, de Sharpe gyanította, hogy nincs már sok idejük. Ha Ben Morris így elárult mindenkét, több mint valószínű, hogy nem lesz egyszerű elhagyniuk a kúriát.

– Honnan szerezted a pisztolyt, Declan? – fordult Ragyáshoz, ahogy az egykori Sir Rowland dolgozószobájában álltak. Ragyas a nagy íróasztal felé intett.

– A felső fiókban találtam – mondta –, azt hiszem, párbajpisztoly lehet, mert a dobozában maradt még egy pont ugyanilyen.

Sharpe odasietett, és meg is találta a díszes mahagóniás dobozt. Felnyitotta, és valóban ott hevert vörös bársonyon az elefántcsont markolatú karcsú pisztoly, ikertestvére helyét mélyedés mutatta. Kivette és megcélozta vele a kandalló fölé akasztott festményen a szemét meresztgető, ellenszenves öregember képét.

– Meg tudod tölteni? – kérdezte Ragyástól.

– A másik meg volt töltve, remélem, ez is – mondta.

Sharpe le is vette ujját a ravaszról.

– Rendben, akkor tűnjünk el innen!

Richard az élre állt, és elindult a folyosón. Azt tervezte, hogy ott távoznak, ahol bejöttek. Baj nélkül el is jutottak a sötét konyhához, ám ahogy a résnyire nyitva hagyott ajtó felé lépdelt, halk hangok ütötték meg a fülét. Feltartott kézzel jelezte, hogy álljanak meg. Óvatosan kikémlelt az ajtóreszen keresztül. Szeme annyira hozzászokott a sötét-hez, hogy egyből meglátta a ház felé osonó árnyakat. Sharpe magában elkáromkodta magát, aztán a társaihoz fordult.

– Kutya legyen, ha ezek nem rendőrök – suttozta. – Erre nem mehetünk.

Ragyas intett nekik.

– Menjünk az istálló felől! – mondta halkán.

Hátára kapta sérült testvérét és szaporán megindult egy ajtó felé, ami a konyha végéből nyílt.

## 5.

Sharpe beóvakodott az Admirálisba. A kocsmá hátsó ajtaja a söntéspult végéből nyílt, ami elkanyarodott és a pincelejárathoz ért véget. Richardot majdnem hátralökte a tömény bűz ami odabent uralkodott. Mosdatlan emberi testek, pipafüst, dohány és a szeszesitalok bűze keveredett a sarokban álló hatalmas kandallóban égő tűz fölé akasztott három üstből áradó ételszaggal. Zsivaj, nevetés, szitkozódás keveredett az alapzajba, ami folyamatos morgásként lengte be a hatalmas termet. Sharpe ahogy belépett, egyből a teremben lévő arcát kezdte fürkészni. Ben Morrisset kereste. Megint bevillantak a hajnalban történtek. Mikor a konyhából átlopóztak az istállóba, óriási szerencsével nem futottak bele az ajtó előtt halkán beszélgető három rendőrbe és egy köpcös alakba. A törvényemberei a rekedt hangú illetővel beszélgettek. Sharpe egészen közel lopózott, hogy kihallgassa őket. Éppen az egyik rendőr beszélt.

– Morris, remélem, nem csak az időnket pazarolod! – szólt a köpcös férfinhoz.

A kérdezett behízselő hangon válaszolt.

– Százados úr, hisz tudja, hogy Ben Morris mindig biztos tippet ad – recsegte. – Két megrögzött és veszélyes betörő van most is a házban.

– És ha nem titok, te honnan tudsz minderről? – kérdezte gyanakodva a rendőr százados.

– Tudja, milyenek ezek uram, ha egy kicsit isznak, mindent kifecsegnék – nevetett Morris.

Richard ahogy visszagondolt rá, keze még most is ökölbe szorult. Hirtelen valami visszarántotta a jelenbe. A kocsmá közepéről egy furcsa, magas, de roppant erős, kiabáláshoz szokott hang harsant fel.

– Jó estét, barátaim! – kiáltotta az illető.

Olyan hangosan szólt, hogy a tömött kocsmában szinte mindenki felé fordult, és elhallgatott. Sharpe úgy helyezkedett, hogy láthassa az illetőt. Egy megtermett gyalogos katonát látott. Egyenruhája úgy feszült testén, mintha ráöntötték volna. Vörös kabátja, hófehér nadrágja és olajos fénylő szíjai remek látványt nyújtottak. Csak az arca volt furcsa. Babakék szemei idegesen repkedtek körbe a teremben. Rosszindulatú fizimiskáját most halvány mosollyal próbálta barátságossá szelídíteni. Göröngyös, himlőhelyes arca néhány pillanatonként megrándult, mintha egy másik lény bújna meg a bőre alatt, és megpróbálna kibújni a felső, maszkyszerű arc alól. Haját olyan fehérre porozta, mintha liszt vagy hó borította volna. Őrmesteri fejfedőjét a hóna alatt tartotta, és kihívó terpeszben, „pihenj” állásban feszített. Aki ránézett egy minkatonát láthatott. Csak amikor megrándult az arca, akkor juthatott az ember eszébe, hogy ez a fickó egy könnyörtelen gyilkos lehet a harctéren. Most a vállán lévő stráfokra csapott.

– Obadiah Hakeswill vagyok a 33. ezred toborzóörmszere! – kiáltotta büszkén, és ha lehet még jobban kihúzta magát. – Azért jöttem ide ma este, mert a Birodalomnak szüksége van erős és kemény katonákra. Ófelsége, György király hadba szólít benneteket! – kiabálta.

Arca rémesen megrándult, de amint az izmok megnyugodtak, azonnal elmosolyodott. Sharpe úgy érezte ez a mosoly sokkal nyugtalanítóbb, mint a grimaszolás. Az őrmester dobantott a lábával, mintegy nyomatékat adva a szavainak, és leakasztotta az övén lógó erszényt. A benne lévő pénz megcsörrent a csendben.

– Gyertek, gyermekeim a 33. gyalogoszászlóalj vár benneteket!

Egyet előre lépett, és megragadva egy közelében álló fiatalember grabancát, berántotta a körbe maga mellé. Átölelte a vállát és tovább harsogott.

– Gyönyörű egyenruhát kaptok, ételt, szállást! – Itt úgy hátba vágta a fiút, hogy a kezében tartott kupából messzire fröccsent a sör.

A hallgatóság itt már helyeslően felüvöltött. Az őrmester arca rémisztően megvonaglott.

– Olyan éleetek lesz, mint édesanyátok óvó karjai között. A hadsereg lesz az új anyátok, és csecseből napi három deci rumot szophattok ki! – Rikoltotta.

A tömegben néhányan felröhögtek.

– De ez még mind semmi! – harsogta túl Hakeswill őrmester a vidám nevetést és a lármát. – A csaták végén felhúzott szoknyával várnak rátok a nők és az asszonyok,

a fosztogatásnál pedig mindent megtarthatok, amit csak találtok, gyermekeim!

Még hangosabb üvöltés. Az őrmester egy sarokasztalra mutatott, ahol egy katona ült, előtte papír, kezében íróvessző.

– Ha beléptek a hadseregbe, pár év alatt olyan gazdagok lesztek, mint maga Krózus király volt! Benne van a szentírásban is, fiaim! – tette még hozzá. – Bready tizedesnél lehet feliratkozni, aki azonnal odaadja György király shillingjét.

Öt vagy hat részeg fiatal elindult az asztal felé. Hakeswill közben a többi bármészakodót figyelte, mintha egy marhavásáron lenne. Szemügyre vételezte az emberanyagot. Amikor Sharpe-ra villant a babakék szempár, Richard valami furcsát érzett. Nem félelem volt ez, inkább valami ősi tudat alatti irtózat. Jem Hocking jutott eszébe, az árvaház igazgatója, ahol Sharpe gyerekeskedett. Ha ő nézett így Richardra, akkor érezte ezt a furcsa dolgot. Nem volt tisztában vele, de az ördöggel nézett szembe. A még mindig feszesen, kihúzott háttal álló őrmester elmosolyodott. Sharpe felé lépett, és átnyúlva egy előtte álló alacsony öregember felett a fiú vállára csapott.

– Mi a neved, fiam? – A mosoly, ami mintha ráfagyott volna a megránduló arcra, így még rémisztőbb volt.

Richard önkéntelenül válaszolt neki.

– Sharpe. Richard Sharpe – mondta.

– Sharpe – ízlelgette a nevet a vörös kabátos őrmester –, miért nem állsz be közénk fiam? Magas vagy és bivalyerős, ilyenekre van szüksége őfelségének! Bizony! Benne van a szentírásban is.

Megtapogatta Sharpe karján az izmait. A fiú nagyon kényelmetlenül érezte magát, kissé hátrébb lépett.

– Köszönöm uram, de inkább nem. – Azzal elvegyült a tömegben.

Eszébe villant, miért van itt, ezért ismét nézelődni kezdett, de már tudta, hogy Ben Morris nincs itt. A zöld párnahuzatot egészen a melléhez szorította. Még csak az hiányzott volna, hogy ebben a tömegben egy szemfüles zsebes kivágja a zsákot. Kisvártatva úgy döntött, kimegy a sikátorba és megvárja, amíg bezár a kocsmá, aztán majd akkor eladja a holmit Humpreysnek, aztán pár hétre elhagyja a várost. Az is lehet, hogy visszamegy Londonba. Csak remélte, hogy Ragyás, az öccse, és Lili biztonságban elérték a béristállót a Solly streeten. Tudta, hogy szerencséje van, mert ha Morris itt lett volna, és összetűzésbe keveredik vele, akkor ebben a városban nemigen tudta volna pénzzé tenni a lopott kincseket. Vaskalap nem tűrte, hogy bárki is saját szakállára bosszúhadjáratba kezdjen. Sharpe tudta, hogy rendesen be kellene panaszolnia Ben Morrisset, és akkor Vaskalapnak a Fekete tanács elé kellett volna vinnie az ügyüket. A tanács a város legnagyobb bűnbandáinak főnökeiből állt, és ha valakinek problémája adódott, ők döntöttek az ügyes-bajos dolgokban. A tanács akár halálra is ítéltetett valakit, de legtöbbször kártérítést fizettetett, aztán miután rendezte az illető a tartozását, elűzték a városból. Ám Sharpe most nem lehetett biztos benne, hogy az áruló nem pont a nagyfőnök utasítására cselekedett. Így hát úgy döntött, saját kezébe veszi az ügyet. Richard visszament a hátsó ajtóhoz és kilépett az éjszakába. A vizelettől büzlő sikátor megnyugtatta a fiú

idegeit. Tudta, hogy lehettek odabent Morrisnak emberei, akik éppen órá vártak. Úgy döntött, átmegy az út túloldalára és ott várja be a zárórát. Kettőt lépett, amikor nyílt mögötte az Admirális hátsó ajtaja. Éppen hátra akart fordulni, amikor két férfi lépett a sikátorba az utca felől. Sharpe azonnal tudta, hogy csapdába sétált. Lenyúlt előhúzta törét a csizmájából, a párnahuzatot erősen megfogta, és a száját rátekerde a bal csuklójára. Végző esetben ezzel is üthet, a lopott tárgyaknak volt súlya. Nem fogja olcsón adni az életét. Ekkor szemből valaki egy viharlám-pást emelt fel, és a másik alak most a fénykörbe lépett.

– Sharpe fiam – hallotta Morris rekedt hangját –, csak nem engem kerestél az Admirálisban? – kérdezte.

Richard szinte remegett a dühtől.

– De igen, te áruló kurafi, téged kereslek! – köpte, és villámgyosan félfordulatot vett, mert hallotta, hogy aki mögötte van megmozdult.

Az alacsony vézna fickó egy fahusángot lóbált.

– Nem tudom, mi bajod van, fiam – recsegtet Ben Morris –, de úgy hiszem, van nálad valami, ami engem illet, hisz így állapotodunk meg.

– De az nem volt a megállapodásban, hogy átadsz minket a rendőrségnek! – kiabálta Sharpe.

A szeme sarkából látta, amint a fickó meglendíti a husángot. Richard fejét vette célba. A fiú ellépett jobbra, így a fa elsüvített a feje mellett és nagyot koppant a téglafalon. Richard egy kígyó sebességével dőfte törét a köpcös hóna alá. A vékony, meglehetősen hosszú penge könnyedén siklott be két borda közé és szúrta át a köpcös tüdejét. A fickó felnyögött, elejtette a husángot és nekitántorodott a falnak, majd egyik kezét a sebre szorítva lecsúszott a földre. Szájából vékony vérpatak buggyant ki. Sharpe visszafordult Ben Morris és lámpát tartó társa felé, de késő volt. Az alacsony, testes, ám rendkívül izmos Morris faltörő kosként rohant a fiúnak, és vállával felöklelve, a földre döntötte, majd lovaglőülésben ráült Sharpe mellére. A zöld párnahuzat csörömpölve hullott a kockakőre. Ben Morris kezében egy alkar hosszúságú bikacsök termett, amit a kabátzsebéből húzott elő. Richard fejét célozva lesújtott. A fiú megpróbált elmozdulni, de mivel a férfi a földhöz szegezte, a mozdulattal csak a fejét tudta megvédeni, a lecsapó bikacsök így a vállát találta el. Richard fájdalomában felkiáltott. A lámpás ember is közelebb lépett. Súlyos bakancsba bújtatott lábával Sharpe arcába rúgott. A fiú félig elvesztette az eszméletét.

– Szedd össze a szajrét! – vakkantotta Morris a lámpás embernek. – Én elvágom a torkát ennek a kis rohadéknak – mondta, és felemelte Richard törét, ami ott hevert a kövön, ahová a fiú ejtette. Sharpe kábán is tudta, hogy meg fog halni. Nem gondolta, hogy így fogja végezni. Felemelte a kezeit, hogy letaszítsa magáról Morrisset, de túl gyenge volt. Ekkor hallotta, hogy nyílik az Admirális hátsó ajtaja és valaki kilépett a sikátorba. Sharpe egy ismerős hangot hallott, amit csak nemrég ismert meg.

– Hohó mi folyik itt, ti rühes kuttyák? – kiáltott az idegen. Hangja zengett a sikátorban.

– Semmi közöd hozzá! – kiabált vissza a lámpás férfi, de ekkor gyomorforogató recsenés hallatszott, és Morris embere úgy zuhant a földre, mint egy krumpliszák. Hakeswill őrmester, mert ő volt az, a pisztolya markolatá-

val zúzta be a fickó halántékát. Aztán azonmód megfordította a fegyvert és Ben Morrisra szegezte.

– Hakeswill őrmesternek senki sem mondhatja meg, hogy mihez van köze! Úgy ám! – üvöltötte. – Csak a tisztek kérdezhetnek föl egy őrmestert – visította, és szájából nyál fröcskölt. – Ti talán tisztek vagyok? He? – Egészen közel lépett Morrishoz és a pisztolyát a homlokához nyomta. Ben Morris szeme rémülten kerekedett ki, kezeit megadóan felemelte, a kés pengve hullott a földre.

– Kérdeztem valamit, te anyabaszó bűdös kurafi! – Hakeswill arca zavarba ejtően rángott. A nyálpatak a szája sarkában habos volt.

Ben Morris hebegve válaszolt.

– Nem vagyok tiszt, katona úr – nyögte.

Hakeswill lehajolt Sharpe töréért és felvette.

– Őrmester vagyok, te szar! – Ezzel egy sima mozdulattal beledöfte a pengét Morris szemébe.

A vaskos fickó felüvöltött, de amint a penge felnyársalta az agyát, elhallgatott. Hakeswill kirántotta a szeme gödöréből a kést. A halott rárogyott a megdőbbsent Richardra. Az őrmester ügyet sem vetett többé a tetemre, megvizsgálta a pengét, de mivel nem találta elég értékesnek elhajította.

– Ennél előbb ledobnám magamról azt a dögöt, fiam – mondta Sharpenak, miközben felemelte a másik férfi mellett heverő lámpát. – A halottaknak elenged a segglyukuk, meg az összes izmuk. Le fog szarni meg hugyozni. – És Richard döbbenetére igazán jókedvűen felcacagott.

A fiú ledobta magáról a halott Ben Morrisset, és éppen feltápáskodott, amikor Hakeswill megállt a zöld zsák felett a lámpással.

– Mi van ebben, Sharpi? – kérdezte a fiú felé fordulva.

– Csak a személyes dolgaim, őrmester – mondta Sharpe, és elindult, hogy felvegye a kisebb vagyont érő zsákot.

Meglepetésére a vigyorgó vörös kabátos katona elé lépett, és előhúzta az övéből a pisztolyát.

– Várj csak, fiam! – mondta a csodálkozó fiúnak. – Ha jól emlékszem, mikor kijöttem, éppen meggyilkoltad ezeket az urakat itten – mutatott a három halottra.

– De hát...

– Most én beszélek! – szakította félbe Richardot. – A gyilkosság főben járó bűn, fiam – mondta Hakeswill, de hangjában nyoma sem volt a vádaskodásnak. Sharpe valami mást hallott. – A legnagyobb bűnről beszélek, édes fiam. Gyilkosság! – Hangja zengett a sikátorban.

Richard önkéntelenül is az utca felé fordult, hogy nem hallotta-e meg valaki.

– De neked most óriási szerencséd van, édes fiam – mondta Hakeswill, és már megint az a nyugtalanító vigyor ült az őrmester rángatózó arcán. – Aki belép öfelsege György király hadseregébe, minden bűne alól felmentetik! – A pisztolyt még mindig Sharpera szegezte. – Most szépen bemegyünk, és te aláírod a papírt, megka-

pod a shillinget és máris a 33. gyalogos zászlóalj katonája leszel.

– De én nem – kezdte Richard, de Hakeswill megint közbeveté. –

– Vagy átadlak a rendőrségnek. Három embert gyilkoltál meg, saját szememmel láttam. – Hangja elárulta, mennyire élvezte a helyzetet.

Sharpe tudta, hogy veszített. Beletörődően bólintott. Az őrmester kuncogott.

– És most légy olyan jó, és nézd át a zsebeiket ezeknek a kurafiknak, és add oda nekem. Nincs ezeknek már szükségük semmire ebben az életben – heherészett.

Megvárta, amíg a fiú átkutatta a hullákat, amit talált odanyújtotta Hakeswillnek.

– Okos fiú. – Majd pisztolyával intett, hogy menjenek be a kocsmába. – Sharpe lehajolt és felvette a zöld zsákot, de az őrmester möhön kapott utána és kikapta a kezéből.

– Erre majd én vigyázok, fiam – mondta. – Mostantól a hadsereg az anyád és Obediah Hakeswill őrmester az apád. Bízz bennem, kisfiam, és olyan jó dolgod lesz, mint egy királyi hercegnek. A holmidat azonnal megkapod amint beértünk a laktanyába. Addig magamnál tartom, és hidd el, nálam biztos kezekben lesz, mintha csak egy bankban tartanád. Mert én vagyok a legbecsületesebb őrmester az egész hadseregben, benne van a szentírásban is!

Beléptek a hangosan zsongó kocsmába. Richard Sharpe kelleetlenül odament az asztalhoz ahol Bready tizedes ült. A katona felnézett Richardra.

– Neved?

Sharpe megmondta.

– Hány éves vagy?

– Tizenhét múltam.

Bready beírta a rubrikába, hogy tizennyolc.

– Itt írd alá – mutatott egy sorra bütykös ujjával.

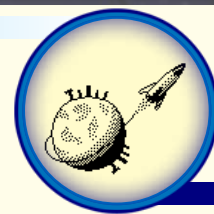
Sharpe megfogta a pennát a papír fölé vitte, de megállt. Brady tizedes ujjá megkocogtatta a papírt.

– Jól van fiam – hallotta a háta mögül Hakeswill hangját. – Írd csak alá. Pár év, és tiszt is lehet belőled. Így van tizedes?

Bready buzgón bólogatott. Sharpe lehajolt, belemártotta a tintába a pennát, és lassan, odafigyelve, egy keresztet rajzolt a mutatott sorba. Richard Sharpe megszűnt, már Richard Sharpe közlegény lett. A tizedes felitatta a tintát, aztán belenyúlt az övének függő iszákba, és kiemelt egy fémpénzt. Sharpe tenyerébe pottyantotta. A gyertyafény megcsillant a király shillingjén.

– Jól van jól, fiam – hallotta Hakeswill motyogását –, most már az enyém vagy. Úgy ám!

Az ezután felhangzó röhögést soha többé nem tudta kivenni a fejéből.



## Hypnos

# Egészségbiztosítás

– Sárga légszennyezettségi figyelmeztetés van érvényben! Légszűrőmaszk viselete ajánlott! – harsogta az automata női hangon. Szavait a mozgólépcső járatának falát borító kijelzőkön egymást váltó többnyelvű feliratok és animált piktogramok illusztrálták.

Emi látta, ahogyan a tömegben többen előveszik és felteszik a különféle formájú és díszítésű maszkjukat. Neki nem volt; úgy gondolta, az orrába épített légszűrő elegendő lesz erre a kis időre.

A Deák térre kilépve a szemei szinte azonnal könnybe lábadtak. Az orra is csiklandozott, de a beültetése kitarzott. A szemeit törölgetve sétált el a kávézók és pizzériák neonfényektől és színes ikonoktól vibráló kirakatai előtt. A sétálóutca bejáratánál megállt és végighordta a tekintetét a téren.

Biztonsági drón bűgött végig a tér savas esővel dacoló virágágyásai és fái fölött, majd közelebb lebegett az egyik görbe fa alatti padon ülő három lányhoz. Emi a külsejükről – rövid szoknyák és nadrágok, színes harisnyák, sok csupaszon hagyott bőr – azonnal tudta, hogy prostituáltak. Tizennégy-tizenöt évesek lehetnek talán, ahogyan ő. Arra emlékeztették, amikor még neki is itt kellett pénzes külföldieket fognia.

A drón egyenesen a lány felé vette az irányt. Emi ledermedt. Jobbágy intézte neki mindig a belépési engedélyeket, hogy a Budapest Metroplexum A zónáiban is tudjon dolgozni, de a drónt látva elbizonytalanodott, hogy frissítve van-e. A lány farkasszemet nézett a gép sötét szenzorszemével; megkönnyebbülten sóhajtott, amikor a drón tovább zúgott. Emi nagyon nem akart ilyen közel a célhoz bajba kerülni.

Megdörgölte fájó szemeit és éppen a zsebébe nyúlt a netlinkjéért, amikor durván karon ragadták.

– Nézd, ki van itt!

Az arcába vigyorgó férfinak bántóan kéken világító retinái voltak és pont olyan szalmaszőke haja, mint a lánynak. A férfi, akit Gábornak hívtak, rántott egyet az apró, vékony lányon, mögé került és mindkét karját erősen lefogta. Emi ekkor látta meg a másik, borzalmasan magas férfit. Az ő nevét nem tudta, még beszélni sem hallotta, de a kifejezéstelen arcát jól ismerte. Különösen a soha nem pislogó lencsékre cserélt szemeit, aminek láttán a lány szinte újra hallotta a bennük lévő mikromotorok zizegését.

– Milyen jó, hogy összefutottunk, kislány – suttogta Gábor, és hátulról hozzádörgölözött a lányhoz. – Éppen kerestünk valakit, akivel játszhatunk.

Emi megfeszítette az ajkait.

– Most nem fog menni – szólt végül. – Más dolgom van.

– Pedig te vagy a kedvencünk. Olyan jókat szoktunk szórakozni – folytatta Gábor nyájasan. Széles tenyerét a

lány hasára fektette, két ujját becsúsztatta a felsője alá és a köldöke alatt elkezdte finoman dörzsölgetni fokozatosan haladva lefelé. – Meg tudod, hogy mennyire szeretjük a pici lányokat.

A magas férfi némán, változatlan arckifejezéssel nyúlt felé és finoman végigcirógatta Emi arcát. A lány teste görcsösen ellenkezett az érintések ellen.

– Így van – vigyorogta Gábor és a csípőjét erősen neki-lökte a lány fenekének. – A haver nagyon kedvel téged. Ezért ezúttal gyöngédek leszünk veled. Nagyon gyöngédek.

– Szálljatok le rólam! – fakadt ki Emi. – Ma szabin vagyok.

Gábor felmordult és nyakon ragadta a lányt; Emi ijedten felnyögött.

– Így nem illik beszélni – sziszegte a férfi. – Tudod jól, hogy van pénzünk és csak fel kell hívnom Jobbágyot, és máris jössz. Ráadásul a legutóbb nem voltunk valami elégedettek veled. Szóval legyél jó kislány! Ezzel tartozol nekünk.

Gábor ujjai egy kicsit jobban összeszorultak Emi nyakán. Egy biztonsági android ekkor masírozott végig a téren, megállt középen és szenzorszemeit végighordta az elvonuló embereken.

– Csak egyet kell sikítanom – nyögte Emi –, és a CitiNET összes biztonsági droidja rajtatok lesz.

– Te most fenyegetsz?

Gábor megszorogatta a lányt, majd egy káromkodás kíséretében eleresztette. Emi levegő után kapkodva botladozott a sétálóutca felé.

– Ezzel még nem végeztünk, kislány! – kiáltotta utána Gábor. – A miénk vagy!

Emi figyelte, ahogyan a két férfi hátat fordít és elindul a padon ülő lányok felé. Már előre sajnálta azt a lányt, akit helyette találtnak. Vett pár mély lélegzetet, hogy lenyugtassa magát. Megdörgölte a nyakát; remélte, nem marad nyoma. Előhúzta a netlinkjét, megnyitotta az üzenetet, amit kapott és ellenőrizte a címet.

Andersen Boutique, Bécsi utca.

A Deák Ferenc térről nyíló sétálóutcán érdekesnek tűnő kávézók és drága divatüzletek sorakoztak. A kirakatok üvegére azonnal személyre szabott ajánlatok rajzolódtak ki, amint Emi kicsit közelebb lépett hozzájuk. Időnként drónok húztak el az utca felett vagy takarítórobotok surrantak át ügyesen a járókelők lábai között. Emi nem volt hozzászokva a belvárosi zónákhoz, nem idevalónak érezte magát. A legszebb ruháját vette fel, hogy ne tűnjön ki, de így is úgy érezte, az emberek látják rajta, hogy alacsony besorolású állampolgár a külső zónák egyikéből.

Jobbra fordult be a keskeny Bécsi utcára, és figyelmesen ballagott végig rajta az Andersen Boutique feliratot keresve.

Végül az utca végén álló építési hálóval bevont épület bejárata fölött szúrta ki. Az alsó szint üvegfalai ponyvával voltak bevonva; nem jelent meg rajtuk semmi animáció vagy ajánlat, amikor közel ment. Az egész hely használaton kívülnek tűnt. Meglepetésére azonban az ajtóablák félrecsúsztak előtte.

Az előtér a kinti befejezetlenséggel teljesen ellentétes hatást keltett. A makulátlan tiszta fekete márvány járólapon Emi látta a saját tükörképét. A bútorok és a falakon futó díszfények meleg színei kellemesek voltak a szemnek.

– Üdvözlöm az Andersen Boutique-ban!

Egy fiatal szőke nő kilépett az előtér tulsó felén álló recepciós pult mögül és a lány felé sétált. Kéken világító szemei egyértelműen kibernetikusak voltak; fehér blúza és fekete mellénye hivatalos megjelenést kölcsönzött neki. Megállt pár lépésre a lánytól; a névtábláján az állt: Laura.

– Miben segíthetek? – kérdezte és félrebillentette a fejét.

A mosolyában, a mozgásában, a tartásában volt valami furcsa, amit Emi nem igazán tudott megfogalmazni.

– Gál Emília vagyok és ide jelentkeztem egy állásra – kezdte Emi bizonytalanul. – Kaptam egy üzenetet, hogy jöjjenek ide. Nem igazán tudom, hogy jó helyen járok-e.

Laura türelmesen végighallgatta a lányt, mielőtt megszólalt.

– Igen, Gál kisasszony, jó helyen jár, már vártuk magát. Kérem, kövessen! Talos már várja.

A nő egy kecses mozdulattal sarkon fordult és elindult. Emi zavartan követte; még soha senki nem nevezte kisasszonynak. Nem tudta eldönteni, hogy tetszik-e neki vagy sem.

Egyetlen emeletet mentek fel a lifttel, majd egy széles, puha szőnyeggel borított folyosón sétáltak végig. Bankett- és konferenciatermek ajtajai sorakoztak egymás után; mindegyiknek a táblájára valami fantáziánév volt írva. Minden makulátlanul tiszta volt, üres és csendes.

Emi aggasztotta, hogy nem látott senki mást. Hallott olyan hirdetésekről, amik csak csalik voltak, hogy elraboljanak embereket, eladják a szerveiket vagy más szörnyűségeket műveljenek velük. Nem tartotta elképzelhetetlennek, hogy kétségbeesésében óvatlanul belesétált egy ilyenbe. Ostobának érezte magát. Aztán eszébe jutott, hogy soha nem volt még rendes állása. Nem tudta, milyen egy állásinterjú. Talán ilyen.

– Erre, kérem! – Laura kitérte az Európa banketterem ajtaját.

Emi óvatosan bedugta a fejét az ajtón. A falak mellett rengeteg szék volt egymásra pakolva szép rendben. A terem közepén egyetlen asztal és szék árválkodott a tulsó falon lévő óriási kivetővel szemben.

A nő előrement az asztalhoz és kihúzta a széket.

– Foglaljon helyet! Talos hamarosan csatlakozik. – Azzal két lépést hátrált és megállt.

Emi bizonytalanul lépett az asztalhoz; egy üres e-papíron kívül nem volt rajta semmi. Amint leült a székre, az óriási kivetítő életre kelt, és egy hatalmas arc jelent meg rajta.

– Üdvözlöm, Gál Emília. A nevem Talos, az Andersen Boutique tulajdonosa és igazgatója. Örvendek, a találkozásnak!

Talos barátságosan mosolygó arca teljesen beborította a képernyőt; a korát nem lehetett megállapítani és a világoskék szemeit leszámítva teljesen jellegtelen arca volt.

– Öhm, én is örvendek – mondta félszegen Emi; egy gyors pillantást vetett Laurára, aki csak mozdulatlanul meredt a képernyőre.

– Ahogyan azt az üzenetben megírtam, elnyerte az állást – folytatta Talos. – Szeretek személyesen találkozni a leendő alkalmazottaimmal, amit jelen pillanatban így tudok megoldani, ezért is kértem, hogy jöjjön be. Remélem, nem okozott túl nagy kellemetlenséget, hogy személyesen jelenjen meg!

– Nem, egyáltalán nem.

– Lekötelez – mosolygott Talos.

Az Emi előtt heverő e-papíron egyszerre egy hosszú szöveges dokumentum jelent meg.

– A szerződést maga előtt találja. Az aláírását, illetve a benne foglalt egészségügyi vizsgálatokat és beültetéseket követően munkába is tud állni.

Emi felvette az e-papírt és ránézett. Korábban már megkapta a szerződést, amit megpróbált elolvasni, de olyan kifacsart nyelven volt, hogy hamar feladta.

– Lehetnek kérdéseim? – szölt végül.

– Természetesen – felelte Talos. – Bármilyen kérdésére örömmel válaszolok.

– Azt tudom, hogy valamiféle személyiség csipeket kell majd használnom – mondta Emi. – De azt hallottam, hogy ezek nagyon károsak hosszútávon. Mindenféle neurológiai problémát okoznak.

– Számomra a maga egészsége a legfontosabb – kezdte Talos változatlan arckifejezéssel. – Biztosíthatom, hogy az itt használt személyiségmodulok teljesen biztonságosak. A hagyományos személyiség csipekkel ellentétben ezek kifinomult félautonóm programok, nem pusztán hamis emlékek és benyomások összességei. – Talos arca a képernyő egyik felére zsugorodott, míg a másikon egy emberi koponya keresztmetszete jelent meg, amin az agy és a gerincoszlop ki volt emelve, illetve egy apró eszköz a nyaknál. – A személyiségmodulok egy vezérlőcsipen futnak, ami az ön agytörzse mellé kerül beültetésre és nem rendelkezik semmilyen bemeneti szállal az ön központi idegrendszere felé, így sem szándékosan, sem véletlenül nem okozhat kárt benne.

– És mi történik velem, ameddig ez a személyiség fut?

Talos újra teljes képernyőssé vált.

– Amikor a személyiségmodul úgymond átveszi az irányítást – magyarázta –, az ön agya felcsatlakozik egy dedikált virtuális valóság szerverre, ahol azt tehet, amit kíván. Az érzékszervei és a mozgásközpontja értelemszerűen blokkolva lesznek ez idő alatt, így nem fog semmit érzékelni a klienssel töltött időből.

– Oké, értem. – Emi lenézett a szerződésre. Az ujjával megpöccintette az e-papír sima felületét és nézte, ahogyan a szöveg lejjebb csúszik. – És mi van a kliensekkel? Mi van, ha erőszakosak velem?

– Sajnos nincs mód az erőszakos kliensek előzetes kiszűrésére – mondta Talos. – Abban a sajnálatos esetben, amennyiben önt támadás éri a munkavégzés során, úgy aktiválódik a biztosítás részét képező speciális személyvédelem, ami elhárítja a veszélyt és biztonságba helyezi

magát. Sérülés esetén az Auris Medical biztosítása minden szükséges kezelés teljes költségét állja, illetve jogosult rendkívüli szabadságra is.

Emi nem igazán tudta, mit mondjon; túl szép volt, hogy igaz legyen. Eddig is kapott orvosi ellátást, ha valaki túl durva volt vele, de az csak annyi volt, hogy Jobbágy kifizette a helyi dokit. Az Auris Medical viszont egy prémium szolgáltató. A rendes és rendkívüli szabadságok pedig különösen hihetetlennek tűntek a lánynak; még soha nem volt igazán szabadságon.

– És a fizetés?

– Nettó kettőezer forint havi kezdő fizetés – közölte a képernyőn lévő arc. – Amennyiben vállalja a minimum napi hat kliens kiszolgálását. Ehhez bónusz jár különleges igények kielégítése vagy rendezvényeken való részvétel esetén.

Ez nem volt sok pénz, de sokkal több mint amennyire valaha volt.

Emi elgondolkodva Laurára nézett, aki továbbra is a kijelzőre meredt; úgy tűnt egy centit sem mozdult, mióta bejöttek. Habozott egy kicsit, majd maga elé húzta az e-papírt és Talosra emelte a tekintetét, aki türelmesen figyelte őt.

– Benne vagyok. Hol kell aláírnom?

Talos mosolya egy kicsit kiszélesedett, vagy talán mégsem. Emi nehezen tudta olvasni új főnöke arcát.

– Nagyszerű. A szerződés legvégén írja alá, kérem! Használhatja az ujját. Majd hitelesítse az ujjlenyomatával a jelzett helyen.

Emi így tett; az e-papírról eltűnt a szerződés.

– Örömmre szolgál, hogy az Andersen Boutique alkalmazottai között üdvözölhetem, Gál Emília kisasszony. – A szavai ellenére Talos arckifejezése alig változott. – Laura elkíséri önt az Auris Medical klinikájára a szükséges vizsgálatok és beültetések elvégzéséhez.

– Köszönöm! – mondta Emi halkán.

A hasában izgatott görcsrel felállt. Laura már ott is volt mellette és barátságosan mosolygott rá. Emi lépett egyet, majd megtorpant és visszafordult; Talos még mindig a kijelzőről figyelt.

– Van még egy dolog – kezdte; ideges volt, hogy ezt korábban nem említette. – Van egy stricim. Jobbágy Zoltán. Neki mit mondjak erről?

– Hamarosan felveszem a kapcsolatot Jobbágy úrral és megbeszélem vele az ön munkaviszonyára vonatkozó tranzakció részleteit – közölte Talos tárgyilagosan. – Önnek ezzel teendője nincsen.

– Ó, értem, köszönöm! – Ez megnyugtatta Emit. Nem volt kedve Jobbágygal beszélni erről. El nem tudta képzelni, mit reagált volna, de voltak tippjei.

– Kérem! – biccentett Talos. – Legyen kellemes napja! Hamarosan újra találkozunk.

Azzal a hatalmas arc eltűnt a képernyőről.

Laura ugyanazon az úton vezette vissza, amerre feljöttek. Eminek nehezére esett lepleznie az idegességét. Először hozott igazi döntést a saját életéről és az előtte álló ismeretlen megrémítette, de egyúttal szabadnak is érezte magát. Akaratlan mosoly kúszott az arcára; Laura észrevette.

– Megkérdezhetem, mióta dolgozik Talosnak? – kérdezte zavarában Emi.

– Talos öt évvel ezelőtt vásárolt engem – válaszolta lágy hangján Laura.

– Vásárolta? – Emi furcsállóan nézett a fiatal nőre.

– Így van – bólintott Laura, miközben visszaértek az előtérbe.

– Akkor maga is prostituált?

Laura megállt és a lányhoz fordult.

– Nem, dehogyis! Kérem, hadd magyarázzam meg! – mondta, és egy ügyes mozdulattal kigombolta a blúza ujját, majd feltúrta. Az alkarján sávok húzódtak, mintha ott illesztették volna össze több darabból. Az egyik vonal mentén pedig egy sorozatszám és egy vonalkód feketélt. – Egy RSR-3 Type 6 általános célú gynoid vagyok. Talos az Andersen Boutique hotel robotizáltságának fejlesztéséhez szerzett be többet is a szériámból. Bocsánatot kérek, hogy ezt nem tettem korábban nyilvánvalóvá.

– Nem, semmi gond. Csak még soha nem volt dolgom robottal ilyen közelről. – Emi különösnek érezte, hogy egy robotot próbál megnyugtatni. Abban sem volt biztos, hogy sértő-e, ha robotnak nevezi.

– Ha ez számít, én örülök, hogy együtt dolgozhatok önnel, Gál kisasszony. – Laura mosolyában volt valami ártatlan báj.

– Én is – mosolygott vissza a lány. – És szólíts csak Eminek!

– Rendben. Akkor indulhatunk, Emi?

\* \* \*

Emi vigyorogva lépett be a karbantartóirodába és rákönyökölt a pultra. A túloldalon Roland egy géppel kínló-dott cifra kifejezésekkel kommentálva a szerelés folyamatát.

– Te vagy az? – szólt Roland a lányra pillantva; ledobta a kezében lévő szerszámot a szerelő asztalra, aztán a pult fölé áthajolva megcsókolta Emit. – Már kezdek hozzászokni, hogy ilyen boldognak látlak minden nap.

A lány játékosan megrebegtette a szempilláit Roland felé. A fiú egészen közel hajolt Emihez.

– Nagyon sietsz? – sutto-gta, pedig csak ketten voltak a helyiségben. – Vagy van egy kis időd?

Roland sokat sejtető mosollyal a műhelyrész belseje felé bökött a fejével. Volt ott egy matrac, amin azelőtt együtt töltötték azt a kevés időt, amikor a lány el tudott szabadulni.

– Most nem lehet. Csak pár percre ugrottam be – mondta Emi, de látva a fiú túljátszott csalódottságát hozzátette: – Majd hétvégén, ahogyan szoktuk.

– És egyébként jól érzed magad az új helyen? – váltott témát Roland. – Minden oké? Úgy tűnik, igen.

– Még talán soha nem éreztem magam ilyen jól – jelentette ki vidáman Emi. – Még a görcseim és a spontán vérzéseim is elmúltak, mióta kicserélték a régi hüvelygát implantomat.

– Túl sok infó – emelte fel a kezét védekezően Roland. – És Jobbágygal mi van? Nem keresett?

– Nem tudom, mi van vele és nem is érdekel – vont a vállát Emi. – Pár nappal azután, hogy elkezdtem dolgozni, megkeresett. Elmondta, mennyit fizetett neki Talos értem, gratulált és ennyi. Azóta nem láttam. Biztos egy újabb tizenhárom évest keféltget.

– Az jó – szólta Roland, majd elhallgatott.  
Emi összehúzta a szemöldökét.

– Mi az?

– Figyelj! – Roland tekintete megkomolyodott. – Utánanézttem ennek a Talosnak...

– Roland – sóhajtotta Emi. – Már megint ez?

– Ne, figyelj! – vágott közbe a fiú és lehalkította a hangját. – Emlékszel arra az elmeroggyant milliomosra, akinek egy matematikai képlet a neve?

– Ja, valami négy á cé per két á vagy ilyesmi – válaszolta unottan a lány.

– Na, azt gondoltam Talos is valami ilyesmi arc lehet – folytatta Roland. – Unatkozó milliomos hülye névvel és túl sok szabadidővel. De amikor rákerestem, nem találtam róla semmit. Képek, nyilatkozatok, cikkek alig. Van egy Talos AB nevű stockholmi cége, aminek egy rakás leányvállalata van. A legtöbbször ő az egyetlen alkalmazottja, mégis elég komoly profitot termel.

– Roland, ez engem nem érdekel – közölte Emi hangsúlyozva minden szót.

– Egy kicsit sem izgat, hogy kinek dolgozol? Hogy miket épített beléd valójában? – erősködött tovább Roland.

– Hogy valójában mire használják a tested? És az, hogy drónként irányít valami program, amiről nem is tudod, hogy micsoda? Egyáltalán ki a gyártója azoknak?

Emi a pultra tenyerelt és mogorván a fiúra meredt.

– Nem érdekel, Roland – ismételte frusztráltan. – Miért érdekeljen? Egy program irányít. Na és? Miben más ez, mint amikor Jobbágy mondta meg, hogy mikor mit csinálhatok? A testemmel ugyanazt csinálják, amit eddig. Persze, néha van egy kis fájdalom utána, de messze nem olyan rossz, mint amiket korábban kellett elviselnem.

Lehajtotta a fejét és nagyot sóhajtott, hogy lenyugtassa magát.

– Most boldog vagyok végre – folytatta és a tekintetét újra Rolandra emelte. – Van saját pénzem. Saját lakásom. És az elmúlt hónapban több időt tölthettem veled, mint tavaly egész évben. Végre van életem. Miért nem tudsz velem együtt örülni?

– Én örülök – vágta rá Roland mentegetőzve. – Csak aggódom. Jobbat érdemelsz ennél.

– Tudom, de ez az egyetlen, amihez értek – tette szét a kezét Emi. – De ha spórolok egy kicsit, elkezdhetek valami tanfolyamot, tanulhatok valami hasznosat végre. Talos sokat segít, és úgy törődik velem, ahogyan eddig még senki.

– Én is törődök veled – szólta a fiú letörten.

A lány megérintette Roland arcát és rámosolygott.

– Tudom – szólta halkán. – Ezért szeretném, ha bíznál bennem! Minden rendben lesz.

Roland összepréselte az ajkait és pár pillanatig csendben fürkészte a lány arcát.

– Jó – szólta végül nem túl meggyőzően. – Ha ez téged boldoggá tesz, akkor én támogatom. Csak légy óvatos, jó?

Emi hirtelen pittyegésre lett figyelmes a jobb fülében, majd a látótere sarkában egy üzenetbuborék ugrott fel; Laurától jött.

„Megérkeztem. A bejárat előtt várlak.”

– Az leszek, de most mennem kell.

A lány fellökte magát a pultra, adott egy csókot Rolandnak és már sietett is ki a karbantartóiroda ajtaján.

A reggeli tömeg komótosan hömpölygött keresztül a megaépület széles kijáratán. Kiérve Emi a lépcső tetején a korlát mellett állt meg, és hunyorogva végignézett az utcán. Laurát egy kicsit odébb pillantotta meg, az épület előtt haladó keskeny mellékút szélén parkoló kocsival. Egyenruhaként viselt fekete mellénye és fehér blúza elég könnyen felismerhetővé tette.

Emi elindult le a lépcsőn. Éppen kikerülte az egyik lépcsőfokon ócska kiberlábait maga alá húzva kuporgó hajléktalant, amikor karon ragadták, és úgy rántották vissza, hogy majdnem elesett.

– Itt a kis kurva! – Gábor a lány arcába vigyorgott; hatalmas keze szorosán markolta Emi vékony karját. Névtelen, lencseszemű társa némán magasodott mögötte. – Emlékszel még ránk?

Emi teste önkéntelenül görcsösen összerándult.

– Legutóbb eléggé hülye picsa voltál. Nem volt jó húzás – folytatta a férfi és megrántotta a lányt. – Ezért megérdemlünk valami kompenzációt, nem? Ha ezúttal engedelmesebb kislány leszel, talán csak annyira kúrunk szét, hogy még tudj járni.

– Már nem dolgozok Jobbágyon – közölte Emi; remegett a hangja. – Kiszálltam, úgyhogy szakadjatok le rólam végre!

– Tudjuk mi azt – szólta Gábor. Az arcára kúszo elégedett mosoly megijesztette a lányt. – Ez még egyszerűbbé teszi a dolgot. Ha Jobbágy nem védi már azt a formás kis segged, akkor simán csak kiszolgáljuk magunkat. Úgyis megkaptuk az új firmware frissítéseket és szeretnénk kipróbálni, mit tudnak. – A férfi belemarkolt a farkába; bántóan kék szemei möhön felvillantak.

Emi nyitotta a száját, de mielőtt bármit szólhatott volna a férfi nyakon ragadta és durván nekinyomta a lépcső repedezett betonkorlátjának. A lány nyöszörögve kapaszkodott bele a fenevadként vigyorgó Gábor széles alkarjába.

– És még csak nem is kell visszafognunk magunkat – mondta. A következő pillanatban a retinái kéken kezdtek vibrálni. Hátrapillantott néma társára, aki nyomasztóan meredt üres lencseszemeivel a lányra. – Jó hírem van. A haverom nagyon kedvel téged, ezért megígérte, hogy nagyon gyöngéd lesz annak ellenére, hogy ilyen rossz vagy. Meg kellene köszönnöd neki!

Emi a háttérben elhaladó emberekre pillantott. A legtöbben rájuk sem hederítettek, akik mégis egy pillantást vetettek rá és a szorult helyzetére, sietve továbbálltak. Még a rokkantat játszó hajléktalan is meglepően gyorsan pattant fel és vonult el csörömpölő lábaival a lépcső túoldalára.

– Jobb ha elengedtek, seggfejek – nyögte ki Emi. – Az új főnököm nem egy kispályás senki. Ha bármit csináltak velem a műfaszotokat a szatókba tömi.

– De kis kemény lett valaki – gúnyolódott Gábor.

Emi összeszorította a fogait, ahogyan a férfi teste nekife-szült. Érezte a belőle áradó izzadságszagot; a betonkorlát pereme kényelmetlenül a hátába nyomódott. A Talos által említett személyvédelem jutott eszébe. Most örült volna, ha kimentenék, akárki is felelős a biztonságáért.

– Kérem, engedje el a hölgyet! – A két férfi egyszerre fordult a lány hang irányába; Laura állt ott. – Éppen egy céges ügyben eljáró alkalmazottat akadályoz. Arra kérem, hogy fejezze be, különben kénytelen leszek intézkedni.

Gábornak felszöktek a szemöldökei a csodálkozástól és újra Emire meredt.

– Céges? Nézzenek oda! Eladtad magad a nagyembernek? Te tényleg a vaskos farkakat szereted.

– Gál Emíliára az Andersen Boutique cég- és személyvédelmi eljárásai vonatkoznak. Kérem, a saját biztonsága érdekében engedje el és lépjen hátra tőle!

Laura egyáltalán nem beszélt fenyegetően és nem is nézett ki úgy, mint aki bármi veszélyt jelentene a két megtermett férfit. Emi ezért is lepte meg, amikor Gábor valami csípős válasz helyett csak bizonytalanul fürkészte a gynoidot. A férfi szemei újra kéken kezdtek vibrálni.

– Igazad van. Az lesz a biztos. Majd legközelebb – biccentett a magas haverjának, majd mogorván visszafordult Emihez. – Úgy tűnik, szép kis társaságot találtál magadnak. De nem lesznek mindig körülötted.

Ellökte magát Emi, aki kis híján leesett a lépcsőn, de sikerült megkapaszkodnia a korlátban. Mindkét férfi a megaépület bejárata felé indult, de a szótlán magas még visszafordult és lencseszemeit egyenesen a lányra szegezte. Emi szinte hallotta a fejében az apró motorok zúgását; kirázta a hideg.

– Jól vagy, Emi? – kérdezte Laura.

– Igen – sóhajtott a lány. – Köszönöm, hogy segítéttél!

– Az a dolgom, hogy gondoskodjak rólad – közölte a gynoid. – Tehetek érted bármit?

– Csak menjünk! Biztosan már késésben vagyunk.

– Ismered ezt a két személyt? – szólt Laura, miközben a kocsira mentek.

– Sajnos igen – vallotta be Emi. – Két perverz az előző életemből, akik szeretnek lányokkal durvulni. És nem bírnak leszakadni rólam. Hallottam, egyszer egy tizennégy éves lányt majdnem megnyomorítottak.

– Sajnálom. De most már nem kell aggódnod. Biztonságban vagy. – Laura a lányra mosolygott, majd beült a kormány mögé.

Emi hátra mászott be, ahol egy csomag várta; ruhák voltak benne. Minden alkalom előtt megkapta, amit a kliense szeretne, hogy viseljen. Ezúttal egy kantáros farmer rövidnadrág volt benne, egy citromsárga póló és egy harisnyanadrág. Biztosan megint valaki olyan, akinek a kislányok a mániája, gondolta. Emi nem lepődött meg ezen, hiszen az alkata pont tökéletes volt erre a szerepre. Miközben az autó gurult a cél felé, ő átöltözött, és azon kapta magát, hogy azt találgatja, vajon apuci és a lány felállás lesz-e, vagy tanár bácsi és engedetlen diáklány.

– Két kliens van bejegyezve délelőttre, kettő-kettő órára – mondta Laura. – Utána dél és kettő között megtarthatod az ebédszüneted. Négy kliens pedig délutánra és estére marad. Előreláthatólag este nyolc és tíz körül végzel ma.

– Elmehetünk ebédelni abba a japán étterembe, a belvárosba? – Emi megigazította harisnyáját; cicás volt. – A Kertész utcában van, azt hiszem.

– Ahogy kívánod!

Emi hátradőlt az ülésben és csak bámult ki az ablakon. Figyelte az elsuhanó embereket, autókat és épületeket.

– Hamarosan megérkezünk – jelentette be Laura. – Ha készen állsz, becsatlakozhatsz.

– Oké – felelte Emi, aztán egy pillanatra elgondolkodott. – Laura, ha bántottak volna azok a fickók, akkor te közbeleptél volna?

Az autó lassított, majd megállt.

– Azaz Autonóm Rendszerek Hadászati Felhasználásának Tiltásáról szóló Brüsszeli Egyezmény megszegése lenne – közölte Laura és hátrafordult – Sajnálom, de nem tehetem, akármennyire is szeretném.

– Értem. Akkor majd még találkozunk.

– Érezd jól magad! – búcsúzott a gynoid.

Emi látóterében megjelent a személyiségmodul telepítésének állapotjelzője, majd egy ablak, ami az aktiváláshoz kért engedélyt. A lány egy gondolattal jóváhagyta. Egyszerre minden ikon eltűnt a látóteréből, aztán a világ elnémult és elsötétedett, mintha lekapcsolták volna.

\* \* \*

– Ó, most élvezek el!

Lili felmutatott a tintafekete égre. Emi felpillantott, de a csillagokon és a mindig óriási, fényes és mozdulatlan holdon kívül nem látott semmit.

– Ezt te hogyan látod? – kérdezte Szandra.

– Megkértem Talost, hogy kapcsolja be az érzetet – magyarázta Lili. Emi idősebbnek gondolta a lányt arról, ahogyan beszélt; talán már húsz is elmúlt. – A VR szimuláció meg vizuálisan jeleníti meg, vagy valami ilyesmi. Nem érzem, csak látom. Olyan, mint egy színes szupernova.

Mindhárman egy padon ültek egy járda mellett. Lejjebb két lány tollaslabdázott egy tó vagy talán tenger partján – Emi nem igazán tudta megállapítani mekkora lehetett. A hold és a csillagok mindent kellemes, ezüstös fényvel borítottak be.

– Na mindegy. Szóval én egy kiberbiztonsági szakértő kurzuson gondolkodom – váltott témát Lili. – Azzal könnyen el lehet helyezkedni, jól is fizet és hosszútávra lehet vele tervezni. Talos mondta, hogy fizeti a tanfolyam egy részét, meg ha nem találnék melót egyből, abban is segít.

– Én mindig is valami művész szerettem volna lenni – szólt Szandra félszegen. Kedves lány volt; Emi úgy érezte egyidősek lehetnek. – Mondjuk AR és VR designer. Vagy tradicionális művész. Tudjátok, aki még papírra rajzol vagy fest.

Lili felhorkant.

– A tradicionális művészek már csak a gazdag sznobok között vannak – jelentette ki nagy meggyőződéssel. – Részegen leháynak egy papírt, azt mondják rá, hogy az elnyomott klímamenekültek szenvedéseit jelképezi, és a hülye haverjaik máris vagyonokat fizetnek érte.

Szandra ikonján látszott, hogy elszégyelli magát, de a következő pillanatban már újra mosolyogva fordult Emihez.

– És te mi szeretnél lenni, Emi? – kérdezte.

– Még nem tudom – válaszolta a lány. – Egyelőre szeretném egy kicsit összeszedni magam, együtt lenni a pasimmal, aztán utána meglátom.

– De jó, hogy van valakid! – örvendezett Szandra. – Nekem nem volt még pasim, de pár napja találkoztam ezzel a sráccal a Józsefvárosban. Rendesnek tűnt.

– Azért csak vigyázz! – szólt közbe Lili. – Egy rakás seggfej van metropolxumban, aki játssza a jófiút.

– Ezt meg tudom erősíteni – sóhajtott Emi.

Hirtelen egy vörös ablak ugrott fel előtte „Vészhelyzeti Kiléptetés” felirattal és egy visszaszámlálóval.

– Ez meg mi? – pislogott zavartan Emi. – Kiléptet a rendszer.

– Micsoda? – kérdezte meglepetten Lili.

Mire Emi válaszolhatott volna, minden elsötétedett és elnémult. A következő pillanatban pedig már a testében volt. Az érzékeinek fokozatos visszatérése helyett azonnal előntötték a testéből jövő jelzések. Fájdalom nyilallt a szemibe; szédülés és émelygés tört rá. Tehetetlenül előresett, de valaki elkapta.

– Minden rendben van. – Laura hangját hallotta.

Egy perc múlva már látta is, hogy a gynoid ott ül mellette és fogja őt. A kocsiban ültek, ami hajtott ismeretlen célja felé; senki nem ült a kormány mögött. Emi megütözve vette észre a vért Laura blúzában. Ekkor nézett le a saját sajnó kezeire, amik szintén véresek voltak. Talos arca hirtelen bukkant fel a lány látóterének sarkában.

– Gál kisasszony, örülök, hogy biztonságban van! – mondta a szokásos mosolyával és szenttelen hangjával.

– Mi történt? Mi ez a vér? – dadogta Emi. Nem lett volna szükséges, hogy hangosan beszéljen, de kezdett eluralkodni rajta a pánik.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy incidens történt – magyarázta Talos. – A kliense átlépte a biztonsági korlátot, ami aktiválta a személyvédelmét.

– Most mi lesz velem? – Emi nagyot nyelt, hogy visszafojtsa a hányingerét.

– Nem kell aggódnia! – nyugtatta Talos. – A szerződés értelmében rendkívüli szabadságra jogosult. Laura hazaviszi és gondoskodik magáról. Most már biztonságban van.

A kocsiban a megaépületnél állt meg. Laura felvitte Emit a lakására, segítette neki megmosakodni, eltakarította a véres ruhákat és addig nem távozott, ameddig a lány azt nem mondta neki, hogy most már rendben van. Pedig nem volt. Laura távozása után pánikroham tört rá, kihányt mindent és csak sírt.

\* \* \*

Emi kimerülten és zaklatottan ébredt; nem emlékezett, mikor aludt el. A kezei még mindig sajogtak, de amikor megnézte magát, néhány folton kívül nem talált semmi sérülést. Nem tudta megállapítani, hogy mit művelhetett, vagy akart művelni vele a kliense. Amit a személyvédelem művelt a klienssel, pedig végképp nem. Az egész eset szürreális álomnak tűnt a számára.

Ez volt az első igazi szabadnapja, de nem igazán tudta, mit kezdjen magával, csak ült és bámulta a lakása falát vagy bámult ki az ablakon a Kőbánya Zónára; ellátott egészen a Népligetig, ahol a zóna fala húzódott. Dél körül úgy döntött lemegy, és meglátogatja Rolandot a karbantartó irodában. Nem akart egyedül lenni.

Ebédidőben a megaépület alsó szintjén a bazar kevésbé tűnt zsúfoltnak, ahogyan az emberek a kis kiföldék, éttermek és ételautomaták köré gyűltek. Emi átvágott a különféle árukkal és kacsokkal megrakott pultok között.

Az egyik kiföldé felől áradó sült szójakolbászok illatától egy kicsit megéhezett, de a gyomra azonnal görcsbe rándult, amikor megpillantotta Gábort a használt elektronikákat áruló bazárosnál.

Ledermedt egy pillanatra, de amikor látta, hogy nem vette észre, gyorsan visszalépett és átbújt két bódé között, hogy elkerülje. Elég apró és vékony volt, hogy könnyedén átférjen a hullámlemezfalak között. A bódék közül kibotladozva kis híján belerohant valakibe. A magas férfi kameralencse szemei a lányra fókuszáltak.

Emi megfagyott a rémülettől, a szíve a torkában dobogott. Várta, hogy mi fog történni, de a férfi csak mozdulatlanul meredt rá. A lány végül összeszedte a bátorságát és megmozdult. A férfi nem tett semmit, csak a tekintetével követte, ahogyan a lány elhaladt mellette, és sűrűn hátra pillantva sietett a karbantartóiroda felé.

Roland azonnal kimászott a pult mögül, amint meglátta belépni a lányt. Emi nem szólt semmit.

– Mi történt? – Roland aggódó tekintettel fürkészte az arcát.

– Tegnap megtámadott az egyik kliens – mondta végül Emi.

– Basszus! – A fiú magához szorította a lányt; Emi érezte a belőle áradó vegyszer- és olajszagot. – Megsérültél?

– Nem, nincs bajom – csóválta a fejét a lány. – Valahogy kihoztak, mielőtt bármi lett volna. Nem is láttam semmit, mert be voltam csatlakozva. Csak a vért utána.

– Legalább jól vagy. – Roland megsimogatta a lány fejét. – Mondtam, hogy valami nem stimmel ezzel az egészszel.

– Kértem, hogy ezt fejezd be! – morogta Emi.

– Én csak azt mondom, hogy ki tudja, mi történt valójában, hiszen...

– Roland, fejezd be! – A lány megremegett az indulattól.

– Most nagyon nincs szükségem erre a szarságra. Nem elég, hogy ez történt, de még ez a két vadállat se száll le rólam. Miért kell állandóan belekötnöd az egyetlen normális döntésbe, amit egész életemben hoztam?

Roland félrevonta a tekintetét és hallgatott. Amikor végül szólásra nyitotta a száját, az iroda ajtaja kinyílt.

– És tényleg itt van!

Emi ijedten kapta oda a fejét az ismerős hangra; Gábor és hallgatag társa léptek be.

– Mi a francot akartok? – Roland maga mögé toltá Emit.

– Veled semmit. A kis barátodnak van egy kis tartozása. – Gábor vigyorogva a lány felé intett; látványosan lassan közeledett. – Tegnap azt gondoltam, hogy ez a kis picca vagy igazán szerencsés, vagy nagyon tud valamit. Nem csak simán lerázott minket, hanem még egy céghez is megpattant. Már majdnem le is mondtunk róla. Igaz haverom?

A mögötte álló óriásra pillantott, de az nem felelt. Belépésük óta Emit vizslatta üresen csillogó szemeivel; a lányt kirázta tőle a hideg.

– Aztán nem kiderült, hogy csak egy kupiban gürcöl – folytatta Gábor; bántóan kék szemei elégedetten villantak Emire. – Szóval jöttünk, hogy végre igaziból játszassunk a kis testével.

Emi egészen a pultig hátrált Gábor baljóslóan villogó kék tekintete előtt. Roland előkapott egy élesnek tűnő szármot az övéről és fenyegetően meglóbalta.

– Megöllek titeket, ha hozzáértetek!

– De kis kemény valaki – szólt gúnyosan Gábor. – De ma jó kedvemben vagyok. Ha nem pattogsz és jó leszel, akkor megengedem, hogy nézd. Talán még tanulsz is valamit.

Feszült némaság telepedett a műhelyre. A két férfi fenyegető magabiztossággal meredt rájuk. Roland rendíthetetlenül nézett farkasszemet velük.

– Megvolt az esélyed – törte meg a csendet Gábor, és előrelépett.

Roland a közeledő férfi felé szúrta. Az meg sem lepődött igazán; villámgyorsan csúszott be és ütötte gyomorszájon a fiút. Mire a szerszám csörömpölve földet ért, Roland feje már koppanva landolt a pulton; az orrából ömlött a vér.

– Ezért most kötelező nézned – vihogta Gábor; megragadta Roland állát és a lány felé fordította.

– Miért nem tudtok végre békén hagyni?! – sikoltotta Emi; rémülten hátrált a most már rá szegeződő tekintetek elől.

Gábor csak vigyorgott; a retináin fények pislákoltak.

– Rendben, legyen a tied az első. Megérdemled. – A kopasz, lencseszemű társára pillantott, aki már el is indult a lány felé. – De hagyj nekem is!

Mire Emi bármit tehetett volna, a kifejezéstelen tekintetű férfi már ott tornyosult előtte. A lány reszketve lapult a falnak. A férfi lehajolt és az arcába bámult; Emi hallotta a szemeiben búgó apró motorokat.

– Csak rosszabb lesz, ha ellenkezel, tudod? – hallatszott Gábor.

Emi nyöszörögve tűrte, ahogyan a férfi ujjai végigcirógatták az arcát, végigsimítottak az ajkain és lecsúsztak az állán. Reszketve felsóhajtott, amikor az ujjak vékony nyaka köré fonódtak, és felhördült, amikor durván összeszorultak rajta. A férfi arca nem változott; belemarkolt a fulladozó lány ruhájába és megrántotta. A szövet recsegését és Roland fojtott káromkodását hallotta utoljára, mielőtt a néma sötétség elnyelt mindent.

Először a víz loccsanásait hallotta meg. Pár pillanattal később már látta a vizet és a rajta csillogva tükröződő csillagokat és a holdat. Még mindig kapkodta a levegőt.

– Sajnálom, hogy ilyen hirtelen kellett becsatlakoztatnom, Gál kisasszony. – A hang tulajdonosa a járdán sétált a lány felé. Talos volt az.

– Miért vagyok itt? – zihált Emi. – Megtámadtak és a barátom is veszélyben van.

– Éppen ezért van itt – közölte nyugodtan Talos. Megállt a lány előtt; az arca talán még a szokottnál is nyugodtabbnak tűnt az ezüstös éjszakában. – Irregularis jeleket érzektem a biomonitorjáról, ezért közbeléptem. Mélységesen sajnálom, hogy ezen másodszor is keresztül kell mennie ilyen rövid időn belül.

Talos arcán nem igazán látszott a sajnálat, de Emit ez most nem is érdekelte.

– De mire az emberei odaérnek már végeznek is velem – erősködött Emi. – Nem tudja, hogy ezek mire képesek.

– Az embereim? – nézett a lányra Talos. – A személyvé-

delem már a helyszínen van. Hamarosan biztonságban lesz.

Emi értetlenül pislogott.

– Hogyan?

– Az emberi test sokkal többre képes, mint amire az azt irányító elme lehetőséget ad neki – magyarázta Talos. – Az elme korlátai limitálják a test képességeit.

– Mit csinált velem? – kérdezte Emi döbbenten.

– Semmi olyat, ami ne lett volna leírva a szerződésben – jelentette ki Talos. – Az ön biztonsága és egészsége az én legfőbb prioritásom. Csupán ezt tettem lehetővé a leggyorsabb és leghatékonyabb módon.

Emi émelygett; fel-alá járkált, a hajába túrt és mélyeket lélegzett.

– Tudom, hogy most zaklatott – folytatta Talos. – Úgy hiszem, az lenne a...

– Küldjön vissza! – szakította félbe a lány.

– Ezt nem javaslom.

– Ez az én testem – erősködött Emi. – Jogom van tudni, mi történik velem, mit csinált velem.

Talos egy pillanattal csendben meredt a lányra.

– Rendben – szólt végül. – Figyelmeztetnem kell, hogy a saját biztonsága érdekében lett lecsatlakoztatva a testéről. Az, amit tapasztalni fog, traumatikus lehet az ön számára. Kívánja mégis folytatni?

Emi egy pillanattal habozott.

– Igen – bólintott végül.

Először minden sötét volt, aztán fokozatosan tértek vissza az érzékszervei. Egy vékony kezét látott, ami egy férfi nyakába markolt; ömlött a vér. Emi felismerte a férfit; a hallgatag, lencseszemű volt az, de az arca ezúttal nem volt olyan kifejezéstelen. A kéz pedig az övé; apró, vértől mocskos. A körmei alól előkuszó fekete pengék könnyedén szeltek szét a légcsövet. Érezte a vér melegét.

Fojtott, bugyborékoló nyögést hallott és kiáltást. Előresuhant Gábor felé, aki egy méretes pengét húzott elő. Valószínűleg reflexekkel került el a férfi szúrását. A karmai végighasították a kezét; három ujját lenyesték. Emi nem tudta irányítani magát; tehetetlenül nézte, ahogyan Gábor üvöltve esik a földre, miután elveszítette mindkét szemét.

A lány még egyszer utoljára körbefordult. Mindkét férfi a földön hevert a saját vérében; csak egyikük adott ki hangokat. Roland a pult sarkában ült; az arcán döbbenet és rémület.

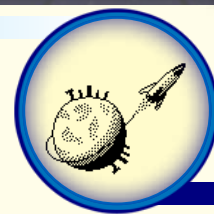
Emi váratlanul kapta vissza az irányítást a teste fölött. Azonnal térdre esett és elhányta magát.

– Az Auris Medical mentője már úton van. – Talos hangját tisztán hallotta a fülében. – A megérkezésükig kérem, maradjon a helyszínen! Az egészségbiztosítása állja a trauma kezelésének teljes költségét. Most már biztonságban van.

Emi zihálva és remegve kuporodott össze a földön, és sírva fakadt.

## jukebox

## Az utazó



– Elfáradtam, Mémé!

Kiss a fűre tett hintaszéken hintázott. Szemben, a fákkal elhatárolt kis kertben egy faszéken ülő idős hölgy egy csodálatos tortát készített. Aprónak tűnő hatalmas gépek művelték a távolban a földet. Zajuk összeolvadt a bogarak és méhek döngicsélésével.

– Fialat vagy még! – Fakanállal kavarta a krémet, és fejét egy pillanattal felemelve nézte a hintázó férfit.

– Valóban ezt hiszed? – Nem mozdult többé, és Mémé, mozdulatlan arcát nézve a mélyen ülő szemekben mintha mosolyt látta.

– Hány éves vagy? – kérdezte figyelmét munkájára összpontosítva.

– Nem fogod elhinni – válaszolta Kiss. – Kétszer olyan idős, mint te.

– Elfelejtetted a koromat? Már nyolcvan éves vagyok.

– Jól tudom, de én majdnem kétszer vagyok idősebb, mint te, mert két hét múlva ünnepelem százötvenhatodik születésnapomat.

Nem volt rokona Mémé. Vagy tíz éve ismerkedtek meg közös barátoknál, amikor nyaralt, és olyan kedvesnek találta, hogy rendszeresen meglátogatta két utazás között, s olyankor nála töltött pár napot.

Megszerette. Olyan volt számára, mint egy igazi nagyi. Valódi nagyanyját már régen elveszítette, mikor még kisfiú volt, és csak hófehér hajára emlékezett, és Mémé fejét is befedte már a dér. Régóta eltűnt nagyjára emlékezett, és tisztelettel, szeretettel Mémének hívta.

– Butaságot mondasz! Nem vagy még ötven éves sem – mondta a krémet kavarva.

– Igazad van egy bizonyos fokig – válaszolt és újra hintázott a méltóságteljesen elvonuló felhőket nézve.

– Hogy pontos legyek, öregedésem processzusa megszünt az ötvennegyedik születésnapomon. Több mint száz éve ennek.

Mémé fakanalát letéve Kiss felé fordult.

– Igaz amit mondasz?

– Így igaz. Százötvenhat éve élek. Dédapád lehetnék!

– És ez hogyan lehetséges?

– Alfa vagyok. Nálunk, ahonnan jövök, képesek vagyunk megállítani az öregedést. Természetesen a hanyatlás folyamata folytatódik, de nagyon lassan, majdnem láthatatlanul. A betegségek genetikusan megszűnnek és orvosaink képesek testrészeinket kijavítani, ha baleset áldozatai leszünk. Már több minden megváltozott bennem, nem vagyok már száz százalékgig az eredeti Kiss.

– És hány évig élsz majd?

– Sok-sok év van még előttem. Végső elmenetelem alkalmával egy másik Kiss, pontosan olyan, mint én vagyok, kezdi majd életét. Klóné az öregedés lassítási pillanatában. Emlékeimet és ismereteimet átteszik majd, mikor időm elérkezik, de ez még messze van.

– Hallottam már, vagy olvastam, nem tudom biztosan, hogy tőlünk különböző emberek léteznek valahol – mondta Mémé, folytatva a krém kavarását. – Alig néhány fehér hajszálát látok fekete hajadban. Valóban nehezen hihető, hogy idősebb vagy nálam. És Mémének mersz hívni! – Mosolya cáfolta szavai komolyságát.

– Így van, merem – mosolyodott el Kiss. – Számomra mindig Mémé maradsz.

– És valóban olyan fáradt vagy, mint mondd?

– Igen.

– Várj egy kicsit! – És nehézkesen felállt. – Be kell fejeznem a tortát. Mindjárt visszajövök.

Egyedül a kertben újra a vándorló felhőket nézte, hagyva gondolatait vándorolni. Boldog volt a hintaszékben, a természet ölen, hallgatva a bogarak döngicsélését és a távoli gépek zaját. Ez a bolygó kellemes volt. Szülőföldjére emlékeztette, arról nem beszélve, hogy valóban szerette az idős hölgyet. Távoli, majd elfelejtett emlékek merültek fel megállíthatatlanul. Fiatalkori emlékek nyomai. A fáradtságra is gondolt.

– Tudod, ez nem csak fizikai fáradtság. – Szemeit lehunyva beszélt, arcát a nap felé fordítva, miután Mémé visszatért. – Mondhatnám, hogy a lélek fáradtsága. Elegem van az utazásból. Az utak, az állandó helyváltás. Heteken keresztül bezárva egy szardíniásdobozba. Nézni a szürkeséget mikor a féregjáratban vagyok, ami a galaktika végtelen távolságait köti össze.

– Miért utazol? – volt a kérdés.

– Újabb planétákat találni. Rengeteg van. Képtelenség mindet megismerni, és van szép, és borzalmas is.

Miközben Kiss beszélt, Mémé egy kis terítőt horgolt gyors és precíz mozdulatokkal. Időnként ránézett kérdezve valamit, miközben munkáját folytatta.

– Mikor intelligenciával találkozunk, szinte mindig ellenségesek. Érzésem ellentétben van hiteikkel. Ha nagyon primitívek még, égből leszálló istennek képzelnek. Ha bizonyos mértékű ismereteik vannak, akkor nem isten, hanem ellenség vagyok, és megpróbálnak megsemmisíteni. A legrosszabb planétákon humanoidok élnek, másutt csak állatok vannak. Elképzелhetetlen változatoság. Egyesek vérengző vadságát elképzелhetetlen formák rejtik. Nem tudod elképzелni, milyen élőlényeket találok és ismerek. Azelőtt azt képzелtuk, hogy az élet csak bizonyos földi körülmények és feltételek között valósulhat meg. Most meg mindenütt találunk életet. Levegő nélkül, halálos gázokban, végtelen hidegben vagy pokoli melegben, mindenütt van élet. Életkereső vagyok. A már ismert planétákon, vagy amit felfedezek, egy erőmező véd minden támadás ellen.

Mémé munkáját folytatva csak időnként nézett fel, majd hirtelen ölébe tette horgolását.

– Az Alfák örökké élnek?

Kiss meglepődve elnevette magát.

– Nem. Látom, hogy nem érted, Mémé! Nincs örök életünk. Semmi nem örök. Ha akarod, összenyomjuk az időt, de nem állítjuk meg. Öregszenek persze, de lassan. Mondhatom, hogy minden betegség eltűnt, és a genetikus hibákat, mint a baleseteket kijavítjuk, ahogy már mondtam.

– És amikor valóban megöregedsz?

– Soha nem változom meg. Az Alfák láthatóan nem öregszenek meg.

– Azt mondtad...

– Várj, megmagyarázom! Csak egyetlen gyógyíthatatlan részünk, betegségünk van, a lélek, az energia fáradtsága. Egyszer a kutatóvágy, a kíváncsiság eltűnik. Mindnyájan biztosak vagyunk abban, hogy egy szép napon találok valamit, egy valóban újat. Valamit, amit nem tudunk elképzelni. Ez az újdonságra várás volt nem régen a motor, a kalandvágy. Utaztam annak ellenére, hogy attól félttem, hogy valami vagy valaki áldozata leszek az erőmező ellenére. Mindennél erősebb volt a kíváncsiság. Egyre messzebb mentem. A galaktika határáig. Képzeld el, száz-ezer fényév! Elképzelhetetlen távolságok az ismeretlen féregjáratban. Időnként más utazók útját követtem, de sokszor én kutattam fel ismeretlen járatokat. Hogy mondjam? Hosszúnak tűnik az idő. Az út. Napok és hetek. Oda-vissza több hónap, és visszatértem után azt veszed észre, hogy távolléted csak néhány percig tartott. Ez az idő paradoxonja. Ezek a féregjáratok láthatóan semlegesítik az időt. Igen, kíváncsi voltam, de most egyre kevésbé. Megfertőzött a lelkek betegsége.

Mémé, a lehunyt szemű, nap felé fordított fejét nézte. Furcsa mosolyt látott arcán.

– A betegség végén meghaltok, ugye?

– Természetesen. – Tekintetét az öregasszonyra szegezte. – Nem kell félni. Nem most, nem mindjárt. Csak a betegség kezdetén vagyok. Előbb még egy hosszú felfedezőútra megyek egy másik galaxis felé. Androméda. Felizgat a gondolat. Még egy nagy adag kíváncsiság van bennem, de tudom jól, hogy utána...

– Megmondanád, hogyan végződik az élet, ha ez nem titok? – kérdezte Mémé, letéve a horgolást. Kiss szavai lebilincseltek.

– Mindent jól megszerveztünk. Én választom a pillanatot. Egy teremben fekvő láthatatlan kapcsolat fűz egy másik teremben fekvő klónomhoz, hogy megkapja emlékeimet és ismereteim lényegét, miközben én nézem múltam képeit. Esetleg rég elfejtett örömök és emlékek jönnek elő agyamból, miközben hallgatom a zenét, amit szeretek.

Néhány pillanatnyi csend után folytatta.

– Nem sokáig tart. Egy negyedóra talán. Elalszom észrevétlenül, látva a távoli napokat eltűnni egy ismeretlen óceán hullámaiban. Mikor álmom átváltozik valamivé, amit nemlétezésnek hívunk, Kiss, a másik én felkel folytatni életem.

\* \* \*

Vacsora közben elmesélte néhány kalandját. Mémé figyelmesen hallgatta, és időnként jó kérdéseket tett fel.

Kiss megmagyarázta, hogy űrhajójával abszolút szimbi-

ózisban van. Neuronjai az űrhajó neuronjaival vegyülnek abban a pillanatban mikor a gubó lassan magába zárja az indulás előtt. A féregjáratban fizikai fájdalmat érez. Borzalmas feszültséget, amit az anyag érez, mikor kapcsolatba lép az anyagtalannal.

– A féregjárat, az micsoda? – kérdezte az asszony.

– Nem tudom – válaszolta. – Nem tudjuk pontosan és valószínűleg soha nem találunk választ erre a kérdésre. Véletlenül jöttünk rá, hála egy régi kvantumelméletnek. Századok óta ismerjük. Mióta elkészült az első asztromentális űrhajó. A hajtóerő, az asztromentális helyváltozás nem más, mint az emberi szellem és az anyag egyesülése. A gubóban anyaggá változom, tiszta energia, élem és érzem nukleáris kapcsolatunkat, a különböző erőket, és használom, vezetem őket. Az első utazási kísérletek alkalmával találtuk a féregjáratokat. Kezdetben azt hittük, hogy mesterséges alagutakban vagyunk, amiket nagyon régen, ismeretlen, felsőbbrendű intelligenciák alkottak időtlen utazásokra. Mert ezekben az alagutakban az idő nem létezik, vagy annyira lelassul, hogy az évezredek néhány másodpercnek tűnnek számunkra.

Segítette leszedni az asztalt mielőtt újból kimentek a langyos éjbe. A galaxis Nyilas karjában az Ultima rendszer, ahol voltak, valóban a galaxis utolsó pontja volt. Fejük felett a Tejút kísértetiesen sápadt fénye ellentétben volt az ég másik, koromsötét felével.

Ultima holdjai még nem keltek fel nyugaton, ahol az éjszakában láthatatlan hegyek határolták a síkot. A keleti láthatáron, ahol az ég mélysötét volt, Kiss felfedezett egy gyenge fényt.

– Oh, nézd Mémé! Androméda! – És a tejszínű foltra mutatott. – Vedd fel a szemüved. Ez az. Most látod? Ott, ahol minden sötét és nincs semmi más.

– Te oda akarsz menni?

– Remélem. Soha, semmi nem biztos. Mikor kutatóútra megyünk, annyi útelágazás van, és nem segítenek útjelző táblák. Soha nem tudni, hová érünk. Egyszer, egy energiazuhatagba értem, egy olvasztókemencébe, egy szupernóva robbanásába. Üvöltöttem a fájdalomtól, mert energiám mintha a bőröm lenne, cafatokban szakadt rólam, és csak annyi erőm maradt, hogy visszaforduljak lépteim nyomán. Borzalmas volt. Ha tudnád, hogy mennyi utazó tűnik el nyomtalanul a robbanó nívák energiájában, vagy egy mindent magába szívó fekete lyukban!

– Nem tudjátok elkerülni ezeket a baleseteket? – Mémé hangja gyenge volt és remegett.

Körüöttük láthatatlan bogarak énekeltek kellemesé téve a kora estét. A nyugati hegyek fölött felkelt a legkisebb, sápadt fényű hold. Miközben a kicsi vágatott az égen, megjelent a nagy, hogy méltóságteljesen és lassan menjen át fölöttük.

– Nem nagyon – válaszolt Kiss. – Mikor elhagyjuk az alagutat, materializálódunk egy bizonyos távolságban a célunktól. Néhány óra fénytávolságban. Így csodálhatjuk célunkat az űrben. Ez a biztonságos átváltozás. Semmi probléma. Mikor az ismeretlenbe megyünk új utakon, egy fekete lyukra vagy robbanó nívára bukkanva, a néhány órás fénytávolság nem elég. Egy fazékban találja magát az utazó, melyben minden forr, bugyog, amit még az ördög is elkerülne.

Feje a hintaszék támláján pihent és a csend elbódította mindkettőjüket, miközben átélte távoli emlékeit. Érzékeny hallása felfogta egy éjjeli madár cikázó repülését. Vadászik, gondolta.

– Mindig arról álmodtam, hogy mindenütt vagyok. Egyidőben. Most itt vagyok. Ebben a pillanatban Ultima másik felén egy vonat indul. Capella háromon egy úrhajó. Valahol másutt egy hajó az óceánon. Ugyanabban a pillanatban ezer és milliárd mozdulat és esemény. Mindez egyidőben. Mindig arra vágytam, hogy éljem ezt a párhuzamosságot. Látni és élni egyszerre minden eseményt. És ez képtelenség.

– Miért nem maradsz itt? – kérdezte Mémé. – Ha fáradt vagy, itt az ideje megpihenni. Itt az Ultimán nem rossz az élet.

– Sajnos, ez képtelenség!

Mémé nem válaszolt, megpróbálva megérteni, miközben Kiss élvezte a csendet és a pislogó csillagokat nézte. A második hold, a nagy nővér már a zeniten volt, miközben a kicsi a keleti látóhatár felé vágatott.

– Tudnod kell, még ha valóban idősebb is vagy nálam, mint mondod, mégis unokámnak tekintelek. Így van ez, mit csináljak? Itt maradhatnál és őrizhetnéd a házat elme-  
netelem után. Nem változtam meg genetikusan, mint te. És nem vagyok jó egészségben...

Ismét hallotta a hintaszék nyikorgását. A holdak miatt sok volt a fény. Androméda, a kicsi tejfehér folt, amit tekintetével keresett, láthatatlan volt.

– Értesz engem? – kezdte újra. – Pihenj, ha fáradt vagy! Ha holnap, vagy azután útnak indulsz, nem látlak többé. Ez biztos.

Kiss hallgatta az éj zajait, nézte a holdakat és útjaira gondolt. Minden olyan távolinak és valótlanak tűnt. Az eltöltött napok Ultimán, Mémé nyugtató jelenléte, mindez valóság volt. Androméda? Valójában már nem kívánt odamenni. Végeredményben mindig majdnem minden ugyanaz, hasonló. Minden ismétlődött. Ezért volt levert.

Ultima jelentette az újdonságot. A kis ház, a természet, Mémé remegő hangja és ételei, ez volt a különbség. És az ő fáradtsága. Nem akart megmozdulni. Várni akart. Szemlélni és várni.

Úgy érezte, hogy Mémé megértette, hogy sehová nem akart menni. Misztikumát és varázsát elveszítette az ismeretlen.

– Ma egy tortát készítettél. Szeretném, hogy újból csinálj majd a jövő héten és még később talán! Gondolod, hogy ez lehetséges? – kérdezte.

Mémé lélegzetét visszatartotta egy pillanatra és a hintaszéket hallgatta. Mintha Kiss nem akarná többé abbahagyni.

## Greaux

# Akinek nincs helye a világban



A kis Emily fáradtan és piszkosan lépett ki a szövőgyár kapuján a munkások áradatával egy hosszú nap után. Fájt a háta és sajogtak a lábai, de ennek ellenére nem csüggedt el, mint egyesek, akik lehajtott fejjel, meggömbülve jártak, beletörődve sorsukba – az ő gyermeki mivoltát még nem törték meg az élet megpróbáltatásai.

Megállt a zsákutca közepén, és szemével a nagymamáját kereste, aki annak ellenére, hogy sántított és fájdalmak gyötörték, minden nap érte jött, mikor a toronyóra hatot ütött – ugyanis a környék rablók és iszákosok melegágya volt. Emilyt már öt hónapos kora óta a nagymamája nevelte. Kettesben éltek szegényesen, abból a pénzből gazdálkodva, amit a lány keresett. Egy hétre öt shillinget kellett beosztaniuk, ami alig futotta élelemre, és egy kevéske tüzelőre. Miután a nagymamát már nem alkalmazták a kora, és az egészségi állapota miatt, a lány kénytelen volt munkába állni. Tízévesen szembe kellett nézzen azzal a szörnyű igazsággal: ha nem megy el dolgozni, akkor éhen halnak.

Akkortájt keserves állapotok uralkodtak a városban. A szegényebb réteg nehezen jutott munkához, mert a gyárak lecserélték az emberi erőforrást, és gépeket alkalmaztak helyettük. Az éhhalál mindennapos volt, ami nem kímélt felnőttest és gyereket egyaránt. Egyes nők, hogy etetni tudják a gyerekeiket, prostitúcióra adták a fejüket. Mások pedig loptak és gyilkoltak a túlélés érdekében.

A lány, mire végzett a munkával, a nagymama már a kapu előtt várt rá, de most valami oknál fogva nem jött érte a nagy. Ott állt a szemerkélő esőben, a hideg szélben, és arra várt, hogy mikor tűnik fel a nagymama sántikáló alakja.

Egy idő után elfáradt, és leült a gyárral szemben egy elhagyatott, vörös téglás épület lépcsőjére, és a fejét a térdére hajtva várakozott. Ahogy telt-múlt az idő, úgy a gyermek szívében egyre csak nőtt az aggodalom, attól tartva, hogy a nagymamát valami baj érte, ugyanis az egészsége az utóbbi időben rohamosan romlott, a szíve is gyenge volt – hisz egy kis sepregetés után is elfáradt –, ráadásul az utcákon mindennapos volt az erőszak, ahol kirabolhatták, vagy még ennél is rosszabb: megölhették az embert.

Emily jól tudta, hogy a nagy nélkül elveszett lenne. Rajta kívül senkije sem volt. Az édesapja a nagy kolerajárványban veszett oda, amikor ő még az édesanyja hasában növekedett. A nagy elmondása szerint abban az évben sokan meghaltak. A járvány megállíthatatlannak bizonyult, és tömegestül szedte az áldozatait, nem válogatva: legyen az szegény vagy gazdag, gyerek vagy felnőtt. A házából csak a sírás és a könyörgések hangja hallatszott. Sokat Istent okolták az őket ért csapásért, mások meg az ördög művének tulajdonították.

Az édesanyja akkor hagyta el őket, mikor ő öt hónapos volt. A nagy állítása szerint az édesanyja végleg elvesztette a hitét az apja halála után, és elkeseredettségében beengedte a szívébe a gonoszt.

„Egy nap, egy istentelen teremtmény érkezett a városba az éj leple alatt. Drága ruhát viselt. Sápatag bőre volt és hideg, könyörtelen szemei, de mégis volt benne valami felemelő. Úgy beszélt, mint akinek hatalma van élet és halál felett. Rávette édesanyádat, hogy álljon mellé. Bekebelezte őt, és végül elvette a lelkét. Átváltoztatta egy pokoli lényé, és onnantól már a sötétség volt az ő lakhelye.” – mondta egy alkalommal a nagy, könnyek között.

Emilyt megrémítették a nagy szavai. Szinte a csontjában érezte a félelmet, ami átjárta. Ő úgy gondolta, az édesanyja olyat tett, ami Isten szemében rossz, és elment egy nagyon távoli helyre. De ha arról kérdezte, hogy az anyukája mikor jön végre haza, a nagy válasza mindig ugyanaz volt: „soha”. Ennek ellenére a szíve mélyén mindig is abban bízott, hogy egyszer az anyukája betoppan az ajtón – főleg az utóbbi időben sokat gondolt rá.

Szemmel láthatóan a nagy is győtrődött az édesanyja miatt, még álmában is. Ilyenkor kiültek az érzelmek az arcára, miközben az anyjához beszélt: „Veronica kislányom, ne hagyj el minket! Ne fordíts hátat Istennek, gyermekem! Nem ő a felelős a minket ért csapásért! Őrizd meg a hited, és ne fordulj a sötétség felé! Vannak még szép dolgok az életben. Gondolj a gyermekedre! Nézd, milyen szép! Olyan, akárcsak te! Veronika! Ne menj el!” –, és ilyenkor zihálva ébredt, majd hosszan imádkozott.

Emilyt akaratlanul is a hatalmába kerítette ezeknek az álmoknak a spirituális mivolta, ugyanis egy decemberi hideg éjjel arra ébredt, mintha kopogtattak volna a padlásszoba ablakán.

Ott ült az ágyban és egyre növekvő izgalom kezdett úrrá lenni rajta, mert úgy érezte, mintha az ablak túloldaláról, a sötétből valaki figyelné őt. Az érzést nem tudta kizárni, még annak a tudatában sem, hogy az ablakhoz nem vezetett fel semmilyen járat.

Bizonyosságot akart, ezért halkán kiszállt az ágyból, vigyázva, hogy a nagyit fel ne költse. Fogott egy szál gyufát, és a lángjával felélesztette a már félig leégett gyertyacsonkot, majd az ablakhoz indult, miközben minden lépés után recsegett a lába alatt a padlódeszka.

Ott állt a széltől remegő ablak előtt, a saját tükröképével nézett farkasszemét, ahogyan a gyertya lángja táncot jár az arcán. A meggyőződése megingathatatlan volt: tudta, hogy van kint valaki és figyeli őt, érezte a jelenlétét.

– Anya, te vagy az? – suttogta. – Anya, ha itt vagy, kérlek, adj egy jelet!

Amint elhangzottak a szavai, halványan, az üveg külső oldalán egy tenyérlenyomat tűnt fel. Aztán megjelent egy arc, egy nő élettelen fehér arca, ami szinte fénylett a sötétben. Nagy fekete szemei voltak, és sötét hosszú haja, ami lebegett a szélben. Sokáig nézték egymást szóltanul. A lány mintha a nő szemeiben szomorúságot vélt volna felfedezni, és abban a pillanatban úgy tűnt neki, mintha egy világ választotta volna el őket egymástól. Emilyt valahol megrémisztette a jelenség, másrészt viszont örömet is érzett, hisz tudta, hogy van anyukája, és kint él valahol, távol a sötétben.

Miközben az utcán a nagymamájára várt, el-elynyomta az álom, és mikor ismét kinyitotta a szemét, már kezdett sötétedni.

Úgy döntött, nem vár tovább, így elindult az otthonuk felé.

Ahogy sötétedett, az utcákon már égtek a gázlámpák. A szegénynegyedben nagy volt a jövés-menés még az alkony beálltával is. Mindenfajta ember jött-ment, munkások, hajóácsok, fuvarozók. Voltak koldusok, iszákosok és csavargók, na meg prostituáltak. Sok árva gyerek kóborolt céltalanul. Tombolt az utcákon a mocskok, kiáltoztak egymással. A nők hajba kaptak, a férfiak ökölre mentek. A sikátorok bűzösek voltak, mindenhol szemét és ürülék. Itt-ott megdöglött állatok tetemei heverték a sáros földön. Mindez egy távoli jövő képe volt.

Áthaladt a főtéren, befordult egy szűk sikátorba, ahol a házuk állt. Egy kicsi téglapépület volt, utcára néző padlásszobával. A ház hideg volt és kopár, alig volt egy-két ócska bútor. A konyhán át a lány a közös szobájukhoz sietett. Az ajtó helyett egy vastag pokróc volt felszögelve a falra, ami bent tartotta azt a kevéske meleget. A szobában félhomály uralkodott. Az áporodott levegőt megtöltötte az orvosság és a betegség szaga. A nagy a szoba végében, az ágyban feküdt. A kezei a teste mellett pihentek. Az ágy előtti asztalon egy szál gyertya pislákkolt, halovány fénye rávetült a beteg arcára, ami most megtörtén és élettelenül fénylett. A fején lévő kötés alól az ősz haja a párnára omlott.

Mikor közvetlen megállt az ágy mellett, a beteg mintha megérezte volna a gyermek jelenlétét, és résnyire kinyitotta a fáradt szemét. Aztán nyelt egyet, mintha erőt gyűjtene a beszédhez.

– Gyere ide kedvesem, ülj le a mamához! – szólt erőtlen hangon.

A kislány leült mellé az ágy szélére, a nagy felemelte az öreg ráncos kezeit, és megfogta az apró puha kezét. – Olyan jó meleg a kezed – mondta –, melegítsd egy kicsit a mama kezét, mert nagyon fázik, kedvesem.

Emily a két kezébe fogta az öreg ráncos kezeit, és úgy melegítette, s közben potyogtak a könnyei. Nagyon szerette a nagyit, aki egy anya szeretetével és gondoskodásával nevelte fel, kitöltve azt az űrt, amit az édesanyja hiánya okozott. Viszont most attól tartott, hogy ha a nagy elmegy, akkor csak egy nagy üresség fog tátongani a lelkében, és míg él, szomorú lesz miatta. De a nagy mintha olvasott volna a gondolatában, fátyolos szemeit az unokájára emelte:

– Ne félj, mert én mindig veled leszek, itt élek tovább!

– És gyengéden, a gyermek szívére helyezte a kezét. – Ez az élet rendje, megöregedünk és meghalunk. A nagy hamarosan elmegy egy másik helyre, ahol majd ismét fiatal és életerős lesz. De neked tovább kell, hogy menj az utadon! Bármilyen nehézséget is hozzon eléd az élet, te mindig erős légy és kitartó, mert hiszem, hogy az út végén megtalálod a boldogságot!

Aztán elidőzött a gyermek pirosposzsgás arcán, majd halványan mosolyra húzódtak az ajkai, és így szólt:

– Nagyon szeret a nagyit, azt soha ne felejtse el!

– Nem feledem mama, én is szeretlek! – mondta a lány, és nyakába borult.

Hosszú percek teltek el, és Emily egy pillanatra elszundított. Később riadtan kapta fel a fejét. A szobában szinte már teljesen sötét volt és hűvös. A gyertya majdnem leégett, a lángja pedig már csak pislákol. A nagy szemek csukva voltak, a mellkasa pedig erőtlenül fel-le emelkedett. A homlokára már kiült a hideg veríték.

A lány felállt, előszedte a tartalék gyertyát és meggyújtotta a régebbi lángjával. Aztán a kandallóhoz ment, megpiszkálta a tüzet, majd a maradék szénét rápakolta a parázsra. A nagy hallva a mozgolódást, felébredt. A hangja, már szinte suttogás volt.

– Tegyél meg nekem valamit kedvesem, míg túl késő nem lesz!... A komód aljában találsz egy régi varrodobozt, hozd ide nekem!

Engedelmesen felállt, majd a komódhoz ment, ami a szoba túlsó felében volt. Kihúzta az alsó fiókot, és ott volt benne a virágmintás varrodoboz. Mikor leült az ágyára, a keze alá tette.

– Ezt az édesanyád hagyta rád, mielőtt elment – mondta a nagy, és remegő kezével felnyitotta a doboz fedelét, majd a lány felé fordította, hogy lássa a tartalmát.

Egy fekete, kör alakú medál pihent a doboz alján, amin, egy pentagram domborodott ki.

– Én nem érhetek hozzá, neked kell elvinned!

A lány szíve hevesen vert, amint a kezébe vett a súlyos medált, és szinte érezte a belőle áradó erőt, ami azonnal megérintette. Átjárta a testét a bizsergés.

A gyertya lángja felé fordítva körbeforgatta az ujjai között, majd megnyomta az apró kis gombot, ami az oldalán volt, és azonnal felpattant a teteje. A belseje üres volt, csupán egy apró hegyes fém állt ki a közepéből.

– Édesanyád nagyon szeretett téged, és szentül hitt benne, hogy amit tesz, csak a te érdekedet szolgálja – magyarázta a nagy a gyermeknek, aki úgy nézte a medált a kezében, mint egy ereklyét. – Úgy gondolta, hogy egyszer eljön az a nap, mikor szükséged lesz rá – mert meg volt győződve róla, hogy a világunk pusztulásra van ítélve... – A nagy hangja hirtelen elhalkult, és csak nagy levegővétellel tudta folytatni. – Elvesztettem őt... Megérintette őt a gonosz. Az emberi teste meghalt, és a lelke az örök sötétségbe távozott. Én mindent megtettem, hogy megakadályozzam a tervében, de azokban a napokban csak a halál és a szenvedés vett minket körül. – Az emlékre a nagy szemek könnyel teltek meg. – Az édesapád halálával végleg beköltözött a reménytelenség a szívébe. Nem tudtam lebeszélni a tervéről, és hagyta, hogy kiöljenek belőle minden emberit. A végén a szemek már nem voltak evilágiak. Elment, és rád hagyta ezt a medált. Ha használod és hívod őt, el fog érned jönni. – Most a maradék erejével, megszorította a gyermek kezét. – De ígérd meg, itt a halálos ágyamon, hogy csak akkor fogod hívni, ha már nem lesz más kiút!

A lány a fátyolos szemekbe nézett, majd így szólt:

– Megígérem!

A nagyit a városi temetőben helyezték végső nyugalomra. Emilyn kívül, még a hatóság egyik kinevezett embere is jelen volt, egy magas, szikár, kipirult arcú, cilindert viselő alak, aki majd elkíséri Emilyt az új lakhelyére. Miután az árvaházban nem volt hely a számára, a Benedek rendi apácák fogadták kegyeikbe.

A lelkipásztor elmondott egy rövid búcsúztatót, majd lassan leengedték a koporsót a földre, hogy az elhunyt megkezdje örök nyugalomát.

Emily lélekben végső búcsút vett a nagytól, és végezetül rádobott a koporsó fedelére egy szál liliomot. A szívében mély fájdalom dúlt, hisz elvesztette az egyetlen embert is, aki mellette állt. Magára maradt. Mostantól egyedül kell, hogy szembenézzen a kihívásokkal, amit elé állít az élet.

A temető bejáratánál, egy postakocsi várt rá, és nem sokkal később már az új élete felé sodorta a szél, egyre távolabb attól a helytől, ahol felnőtt, és amihez megannyi emlék fűzte – ezért fájdalom dúlt a lelkében, mert úgy érezte, mintha hátrahagyott volna egy darabkát az életéből. De aztán eszébe jutottak a nagymama vigasztaló szavai, és némileg megnyugodott, mert rájött, hogy csak az számít, ami a szívében van, és ezt senki nem veheti el tőle, még a távolság sem.

Miután a postakocsi kiért a városból, alig haladtak el egy-két ház mellett. Emily az ablakból figyelte a tovatűnő tájat; a végtelen szántóföldeket, az utat szegélyező fákat, amik nedvességtől fénylettek.

A vele szemben ülő férfi szemek vérből forogtak, a halántékán izzadságcseppek gyöngyöztek. A szájában pipa füstölgött, és néha-néha, mikor úgy gondolta, hogy a lány nem látja, behúzta a flaskába. Egy ideje már a lányt méregette.

– Jó helyed lesz ott, meglásd! – szólalt meg. – Az ügyes dolgos kéz mindig elkel náluk. Viszont légy tisztelettelűd, és húzd meg magad, mert az apácák szigorú szabályok szerint élnek, és nem szeretik az engedetlen gyerekeket! Csak tedd azt, amit mondanak, és nem lesz baj! – mondta. Aztán elhallgatott, míg pöffentett, egyet-kettőt, majd így folytatta: – Bár hallani ezt-azt... – Most látszólag ráncba szaladt a homloka. – Az évek során a renház falai között több olyan rejtélyes eset is történt, amivel a nővérek nem tudtak elszámolni – ugyanis több gyereknek is hirtelen nyoma veszett. Mintha a föld nyelte volna el őket. Ők azt állították, hogy elszöktek, de én úgy gondolom, másról lehetett szó. – Amint látta, hogy a lány arcára nyugtalanság ül ki, szórakozottan legyintett a kezével. – De ne is adj erre, mindez csak üres fecsegés, ugyebár! – és gonoszul elvigyorodott kivillantva megsárgult fogait.

Percekkel később a renház szürke tornyai már messziről látszottak, az őt körülölelő erdő fölé magasodva. Maga az épület, egy régi, négyszögletes, gótikus építmény volt, nagy boltíves ablakokkal, amik az országútra néztek.

Mikor a kocsi behajtott a kapun, láthatóvá vált a kert végében egy nagy tó, aminek a fodros vizén, vadkacsák úszkáltak.

Amint megérkeztek, két fekete habitust viselő apáca sietett eléjük a főbejáraton át. Az egyik, a renház főnöka-asszonya volt, egy alacsony, szúrós tekintetű, inas, ötvenes éveiben járó apáca, míg a másik, természetes, pirosposztag arcú, aki a munkabeosztásért felelt.

Nem volt semmi szívélyes üdvözlés; bekísérték őket az épületbe, amit éppen megtöltött az apácák zsoltár éneke. Áthaladtak egy huzatos, hosszú, boltíves folyosón, amit jobb kéznél ajtók törtek meg. A főnökaasszony beinvitálta a férfit az irodájába, hogy aláírják a lány áthelyezésére

vonatkozó papírokat. Addig a másik nővér a cellájához kísért a lányt, ami „állítólag” nemrég üresedett meg.

A folyosó végén, jobbra fordultak, és megálltak egy diófa ajtó előtt, amit kulccsal zártak és nyitottak.

– Ez lesz a te cellád – mondta a nővér, kitarva előtte az ajtót. – Pakolj le, és gyere utánam! – De látva, hogy a lány hezitál, ráförmedt: – Úgy állsz itt, mint aki sóbálvánnyá változott! – sipította. – Eriggy, nincs időm a végtelenségig itt állni! – És a kezével belökte a lányt egy apró, hűvös, kőpadlós helyiségbe.

A falakat fehérre meszelték. Az ajtóval szemben egy rozoga kis fenyőasztal állt, ami előtt egy kopott szék volt. Jobb oldalt a fal mellett egy vaságy volt, rajta párna és egy pokróc, amin egy kis bőrkötésű biblia pihent. Az ágy felett a falon egy fa feszület függött. A szobának egyetlen apró rácsos ablak volt, aminek a párkányán egy kiszáradt nárcisz árválkodott egy cserépedényben.

Emily letette a holmiját az ágyra, ami nem volt több mint egy kis balyu, majd követte az apácát az épület belsőjébe, egyre növekvő izgalommal. Áthaladtak egy nagy termen, ami a refektórium volt. Az asztalok között egy sovány kislány négykézláb a sötét padlót éppen felmosta. Mikor meglátta Emilyt, kíváncsi pillantást vetett rá. Sápadt arca egy pillanatra felragyogott, de aztán meglátva az apaca rosszalló tekintetét szinte azonnal kiült az arcára a félelem, és lesütötte a szemét.

Felmentek egy keskeny körlepcsőn, ami egy kis ablaktalan helyiségbe vezetett. Ott már két apaca várt rá. Levették a ruháit, és rövidre szabdalták a haját. Azután megsikálták, végül ráadtak egy durva, fehér felöltőt, amiben folyton viszkedett. Aztán fagyos hangon közölték vele, hogy mostantól dolgoznia kell. Kis csótánynak hívták. Megfenyegették, ha engedetlen lesz, akkor hátraviszik, és bedobják a tóba.

Még aznap a konyhában dolgozott, és krumplit kellett hámoznia. Egy idő után már sajgott a keze, és véletlenül elejtett egy krumplit. Az ott dolgozó apaca olyan pofont adott neki, hogy még órákkal később is sajgott az arca. Az ügyetlenségének az volt az ára, hogy aznap nem kapott ebédet, ráadásul neki kellett elmosogatni az összes edényt.

A sötétedés beálltával összegyűltek a bentlakók a szentélyben az esti imádatra, amit egy ablaktalan boltíves hűvös teremben tartottak meg. Az oltáron a Mária szobrot körülölelő gyertyák fénye táncot járt a falon. Két sorban fapadok sorakoztak. Emily az otléte alatt folyton fázott, szinte a csontjaiban érezte a hideget. Rajta kívül még hat kiskorú növendéket is látott. Négy fiút és két vele egykorú lányt.

Az imádság alatt, miközben énekelték a zsoltárt, Emily véletlenül eltrüszkölte magát. Az egyik apaca, egy sovány, hideg szemű, azonnal kiállt a sorból, fülön ragadta, és végighurcolta a folyosón. Egyenesen a cellájába vitte, ahol erőnek erejével, egy enyves szappant gyömöszölt a szájába, és közben így kiáltott:

– Most majd megtanulod, hogy nem nyálaskodunk az istentisztelet alatt!

Emily minden erejével küzdött, de az apaca erősebb volt nála. Mikor érezte a szájában szétáradó keserű ízt, azonnal felfordult a gyomra, és kihányta a gyomra tartalmát. Az apaca ahelyett, hogy abbahagyta volna a kínzását,

addig ütlegette – amiért bemocskolta a cellája padlóját –, amíg meg nem ette a saját hányadékát.

Azon az estén sírva aludt el, miközben fogta a medált a kezében. Megígérte a nagyinak, hogy addig nem hívja az anyukáját, míg nem lesz más kiút, de legbelül úgy érezte, hogy már nem bírja sokáig.

Később, az éjszaka közepén felriadt, mert zajt hallott a folyosóról. Gyorsan felállt, és az ajtóra tapasztotta a fülét, hogy elejét vegye a történeteknek.

Lépteket hallott, amik egyre közelebb értek hozzá. Hamarosan elhaladtak az ajtaja előtt, és akkor meghallotta az egyik kislány hangját, miközben könnyörögve esedezik.

– Kérem szépen tisztelendő anya, ne vigyenek hozzá, irgalmazzon!

– Hallgass! – jött a jéghideg felelet.

Emilyt azonnal bénító félelem szállta meg. El sem tudta képzelni, hová viszik a lányt éjnek évadján, és mit tesznek vele. Úgy érezte magát, mintha egy rémálom kellős közepébe csöppent volna. Azon az éjjelen reggelig virrasztott, miközben azon jártak a gondolatai, vajon mikor lesz ő a következő.

Másnap reggel, kinyitották a celláját, és látva, hogy vizes alatta a lepedő, fogtak egy jéghideg vödör vizet és leöntötték vele.

Emily a fagyos vizet úgy érezte, mintha milliónyi tűszúrás érné a testét. Szinte még a levegő is belé szorult.

Ezután rázárták a cella ajtaját, és hagyták, hogy a vizes ruhában vacogjon egész nap. Több órán át csak feküdt és sírt. Eluralkodott rajta a boldogtalanság, amitől úgy érezte, jobb volna neki, ha meghalna.

Elkeseredettségében benyúlt a párnája alá és elővette a medált. Mikor felnyitotta, a jobb mutatóujját a tű végére helyezte, és rányomta az ujját. Egy apró csípést érzett, ezután egy vérpötty jelent meg az ujjá hegyén.

– Kérlek anya, gyere értem, és vigyél el innen! – suttogta a sötétben.

Telt-múlt az idő, és már majdnem elszenderedett, de akkor, valahonnan egy kellemes, barátságos hang szólt hozzá.

– Emily. Hallasz, kicsi lány?

Emily azonnal felemelte a fejét a párnáról.

– Ki az? Ki beszél? – nézett körül a félhomályban.

– Itt vagyok fent az ablakban, Emily. Nézz fel!

A lány amint az ablakra nézett, azt látta, hogy a virág szára mozog, és a szíromlevél őt nézi.

– Te tudsz beszélni? – kérdezte csodálkozva.

– Igen, tudok. Azért vagyok itt, hogy segítsék neked megszökni. Szeretnék találkozni a nagyanyáddal, Emily? – kérdezte a virág.

A lány szívét azonnal melegség töltötte el.

– Igen, szeretnék találkozni a nagyanyámmal! – mondta, szinte zokogva a boldogságtól.

– Rendben – mondta a virág. – De előtte meg kell, hogy tégy valamit, és utána találkozhatsz az anyukáddal. Készen állsz rá?

– Igen, készen – felelte a lány, összeszedve a maradék erejét, hogy felüljön az ágyban.

– Menj ki a celládból! – kezdte a virág. – Legelőször a kamrába kell eljutnod! De ne félj, mert senki nem fog

megállítani! Ha a kamrába értél, találsz ott egy polcot, aminek a tetején, egy zöld üveg lesz. Azt vidd a konyhába, és az üveg tartalmát szórd az ételbe! Aztán gyere vissza a szobádba. Elég bátor leszel hozzá?

Emily legbelül rettegett a feladattól, viszont tudta, hogy nincs más választása. Még egy napot nem bírt volna ki a rendház falai között. Ezért így szólt a virágnak:

– Megteszem, amit kérsz.

Emily úgy tett, ahogy a virág kérte tőle. Fogta a gyertyát, meggyújtotta, és a cellája ajtajához lépett. Lenyomta a kilincset, és az ajtó meglepetésére nyitva volt.

Legelőször kidugta a fejét a folyosóra, és látva, hogy senki nincs kint, kilépett.

Elindult jobbra, a kamra irányába. A folyosón sötét volt, csupán a gyertya lángja nyújtott némi fényt a számára. Nagyon félt, hogy meglátja valaki, mikor neki nem is lehetne elhagynia a celláját. Nem akarta, hogy még egyszer megbüntessék, azt nem élné túl. Valójában attól tartott, hogy most kiviszik, és beledobják a tóba, ahogy ígérték neki. De felesleges volt izgulnia, ugyanis senki nem járt arra, ahogy a virág mondta.

A kamrában a feje fölött sonkák voltak felakasztva. A polcokon befőttek sorakoztak. A földön zsákok heverték, amik színültig voltak gabonával. A szemével az üveget kezdte keresni, amit hamarosan meg is látott a vele szemben lévő polc tetején. Könnyű volt észrevennie a színe miatt, ami különbözött a többi üvegtől. Szabad kézzel le akarta emelni, de az túl magasan volt. Körülnézve maga körül meglátott egy elkorhadt széket a sarokban. Erre felállva könnyedén le tudta emelni az üveget.

Mikor megkaparintotta, fogta, és elindult vele a konyhába. Tudta, hogy hamarosan az apácák esti étkezése lesz, ezért sietnie kellett. De ahogy félúton járt, fény tűnt fel előtte, és ekkor meghallotta két feléje közeledő apáca hangját.

Hirtelen megriadt, mert nem volt hova elbújnia. A hangok közben vésszesen egyre közelebb értek hozzá. Nem tehetett mást, így hát elfújta a gyertyát és meglapult a sötétben.

Amint feltűnt a két apáca, szorosan a falhoz lapult. Összehúzta magát amennyire csak tudta, és behunyta a szemét. Már majdnem mellette voltak, és Emily úgy hitte, hogy most észreveszik őt. De megkönnyebbülésére, nem így történt. A két apáca elhaladt mellette anélkül, hogy meglátták volna.

Amint a konyhához ért, első dolga volt, hogy bekukkantson az ajtón. Egy apáca volt a helységben, aki éppen háttal állt neki, és az asztalon répát pucolt.

Emily összeszedte minden bátorságát, és elindult a fazék felé, remegő lábakkal, hangtalanul, az üveggel a kezében. Félúton járva az apáca váratlanul megfordult, és egyenesen a szemébe nézett.

A lány arcába abban a pillanatban vér szökött. Még a szívverésének a dobbanását is hallotta a mellkasában.

Tudta, hogy rajtakapták, és most meg fogják büntetni. Szinte még az üvegről is megfeledkezett, amit a kezében tartott, mert kezdett kicsúszni a keze közül. De csodával határos módon, az apáca átnézett rajta, és visszafordult az asztal felé.

Emily szívét, abban a pillanatban, hatalmas megkönnyebbülés járta át. Mikor végre magához tért a megrázó kódtatásból, az edényhez sétált, és beleszórta az üveg tartalmát, azután visszasietett a cellájába és izgatottan várta.

Telt az idő, és már kezdett kételkedni a virág szavában, és nem hitte, hogy megszökhet erről a gonosz helyről, hogy végre találkozhatson az anyukájával.

De aztán úgy tíz óra felé mintha elszabadult volna a pokol a rendházban. Kiáltások harsantak. Az apácák rohagáltak fel-alá. Emily kinézve az ajtaján azt látta, hogy az apácák vért okádnak. Többen a földön fetrengtek és a haláltusájukat vívták. Mindenfelől hányás és az ijedelem hangja hallatszott.

Emily elszörnyedt a látottaktól. Nem hitte, hogy ilyen nagy ára lesz az ő szabadulásának.

Később valahol tűz ütött ki, mert sötét füst terjengett a folyosókon. A lány közben felöltözve az ágyán ült és várta. De hamarosan megszólalt a virág, és arra utasította, hogy hagyja el a celláját, és menjen ki, mert az anyukája várni fogja.

A folyosón kikerülte az apácák haldokló testét, az udvarra sietett. A rendház hamarosan már lángokban állt. Az udvar fényárban úszott.

Emily szemével az anyukáját kereste. De amint a renddel szembeni erdőszégre vándorolt a tekintete, meglátott egy nőt kilépni a fák közül. Fekete, testhez simuló ruhát viselt. A bőre hófehér volt, és dús hosszú fekete haja. Az egész lénye, ahogyan járt és tartotta a fejét, egyfajta méltóságot sugárzott.

Mikor végre egymással szemben álltak, a nő letérdelt a lány elé, és megsimogatta az arcát.

– Anya? – kérdezte a gyermek könnyes szemekkel.

– Igen – mosolyodott el gyengéden a nő, kitörölve a gyermek szeméből egy könnycseppet. – Én vagyok az anyukád, és többé nem hagylak el. Nem hagyom, hogy több fájdalmat átélj.

A gyermek szeretettől indítatva megölelte a nőt, és akkor egy pillanatra meghökken, mert érezte a testéből áradó hideget. De valahol legbelül mindig is tudta, hogy az anyukája nem ebből a világból származik, hisz érezte a jelenlétét álmatlan éjszakákon. Figyelte őt, és vigyázott rá.

Most, hogy mindez lejátszódott benne, már nem félt, mert tudta, hogy mostantól örökké együtt lehetnek, távol a világtól, amiben nem volt hely a számára.

Az árvák kint álltak az udvaron, miközben a hátuk mögött az egekbe csaptak a lángok. Nézték, ahogy a gyermek kézen fogva besétál egy nővel az erdőbe, egészen addig, míg el nem nyelte őket a sötétség.

# Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

## 100. fejezet

### A Próbagoblin

írta Craz

A Nyakonöntött Próbagoblin épületegyüttese a dombokká szelídült hegység lábánál helyezkedik el. A környék vadregényes mivoltát az utóbbi évtizedekben ugyan kikezdte az idő – kéz a kézben a gombamód szaporodó házakkal –, és az ide vezető hepehupás földutat is kövekkel kirakott váltotta, de a főépületben helyet foglaló fogadó híres nagyterme mindmáig megőrizte a régi korok hangulatát.

Időközben a Próbagoblin is terjeszkedett, újabb vendégszobák épültek, és múlt tavasszal az elkészült fürdőházat is felavatták. Persze a hozzá tartozó szabadtéri termálfűtési medencével együtt, amely számos elhíresült estéből az éjszakába, majd onnan a hajnalba nyúló szabadfoglalkozású társas összejövetel színhelyéül szolgál. Többek meglepetésére mindezidáig egyetlen vízbefulladásos haláleset nélkül.

A messzi fennsíkon eredő patak jéghideg vize – hosszú útján számos vízesés és zúgó köveitől kifáradva – egy közeli ligetes részen elterülő tavacskában találkozik az innen a szomszédból eredő melegvízes kistestvérel. A néhol zavaros kistestvér is fáradtan érkezik a tóba, amit egyáltalán nem a nagy távolság, inkább azok a bizonyos éjszakai fürdőzések okoznak. No de ki merné ezt felróni a résztvevőknek, pláne a többségnek, akik fényes nappal is kedvenc fegyverükkel róják a közeli város utcáit – legyen az a nagyra becsült ölészeti szerszám kard, buzogány, íj, avagy mérgezett tör.

A Nyakonöntött Próbagoblin előtti tér híres találkahelyként funkcionál. Innen indulnak kétes, avagy legendás hírű társaságok következő útjukra. Egyrészt a messzi ismeretlen felé, hajszolni a kalandokat, felkutatni az elrejtett kincseket, ritkítani a legendás szörnyeket. Másrészt a közeli fogadó felé, hajszolni az élvezeteket, felkutatni a szemrevaló hölgyfelhozatalt, valamint megcsappantani a Próbagoblin italkészletét. Valljuk be, ez utóbbi hiábavaló próbálkozás.

A fogadó főbejáratához tizenkét lépcsőfok vezet. Az előcsarnokba egy gazdagon faragott kétszárnyú ajtón keresztül lehet bejutni, amely törpe mesterek kezemunkáját dicséri. Megszokott képként szolgál a visszatérő vándorok számára, és megszokott kellékként posztolnak a trollok is a főbejárat két oldalán, hanyagul a falnak malterezve. Emberemlékezett óta nem akadt dolguk, a tájékozatlan vendég furcsa szobroknak hiheti őket.

## 101. fejezet

### A kutyariasztó

írta Izolde Johannsen

Alkonyodott, amikor magamhoz tértem. A szám rettentően kiszáradt. A hideg padlón feküdtem, és a fejem hasogatótt. A csípőcsontom rettentően sajgott, de egyelőre moccan-

ni sem tudtam. A kezemet összekötözték, mindkettő élettelenül, zsibbadtan hevert. Annyi vigaszom akadt, hogy talán figyelmetlenségéből, elől kötötték össze őket. A félelem nyirkos hidege futott át rajtam. Felismertem a szobát, eszerint még mindig a házasságközvetítő lakásán lehettem. Az a szeglet, amit láthattam, üresnek tűnt, a gnóm nőalak eltűnt. A szentképek csupán fenyegető emberi árnyak voltak, aranyba öntött rémalakok. Ahhoz nem volt erőm, hogy felkeljek, de kis idő elteltével ide-oda hengeredve, már körbepillantottam. Odabent tényleg nem tartózkodott rajtam kívül senki. Újabb percek téltelensége után már négykézlábra álltam és örvendezve állapítottam meg, hogy a mérgeg ellenére mindenem mozog. Helga szavaira visszagondolva arra jutottam, hogy talán egyedül hagyott és a szomszédba ment teázni.

Akkor viszont itt a lehetőség a szökésre, mielőtt visszatér!

Imbolyogva felálltam és lógó fejjel kibotorkáltam a szobából. A szemem káprázott, hallani meg amúgy is rosszul hallottam. Heroikus botorkálással haladtam az ajtó felé, amikor egy kérlelhetetlen erő elsodort, majd rögtön utána éles, villámcsapásszerű fájdalom járta át a bal lábszáramat és a derekamat. Hörgés, újabb és újabb harapások. Nem vettem észre a konyhából kilépő két fenevadat. Ahogy a földön fetrengtünk és én kezeimet bunkónak használva eszeveszetten csapkodtam, ujjaim beleakadtak a köpeny tátongó zsebébe. Beleakaszkoztam a még mindig nyirkos, esőszagú köpenybe és magunkra rántottam. A fekete bundás, hatalmas termetű kutyák újra és újra haraptak. Tudtam, hogy éreznem kéne a harapásokat, láttam fogaik villanását, mégis a fájdalom valahová száműzetésbe vonult. Az élethalálharc közepette a földre esett a riasztó. Liam ajándéka. Az egyetlen embertől kaptam, akinek számítottam valamit. Vissza akarok térni hozzá! Vissza kell térnem! Lihegve csaptam rá a riasztóra, és amikor a nagyobbik véreb felemelkedett, hogy jobb fogást keressen rajtam, mutatóujjam a gombra siklott. A kezem az arcom előtt libegett, a jó fülem közelében. A kutya morgott, és most már a másik is elengedte a lábam, hogy haraphasson. Lehunytam a szemem és megnyomtam a gombot.

A fájdalom hullámokban támadó lüktetésére ébredtem. Ragacsos, bűzlő vértócsában feküdtem, a közvetlen közelemben heverő jószág avas, fullasztó kipárolgása elviselhetetlen volt. A bal lábamban harsogva tombolt a kín. Amint felhúztam magam és hátra mertem nézni, rémülten vettem észre, hogy a nagylábujjamnak nyoma veszett. A küszöbön fekvő fenevad haraphatta le, mert a másik a fejem mellett terült el. Egyik sem mozdult. Bambán meredtem az oldalukra, hátha meghallom szörtyögő szuszogásukat, de csak üres csönd felelt. Aztán döbbenetes erővel csapott belém a felismerés. Lehet, hogy nagyon is élnek és szörtyögnek, csak én nem hallom!

Felmarkoltam a vérfojtós riasztót és erőm utolsó maradékával – a kerítőnő kócos, megtépázott, fiatalabb kiadásaként – négykézláb vánszorogtam az ajtó felé. Mit sem törődtem

megcsönkített lábam őrjöngő fájdalmával. Az ajtón térdmagasságban ott díszelgett a retesz. Ez nyitja hát a poklok előszobáját. Eltoltam a reteszt és nagy robajjal kizuhantam a folyosóra. Amint feltápáskodtam, habos nyálcsöppek tocsantak a félig letépett pólómra és végigfolytak a vállamon. A nő egyik kutyája felettem állt és hörgött. Véres volt az álla, biztos ez ette meg a lábujjamat.

– Ülj! – vinnyogtam, és kétségbeesetten felnevettem a képtelen feltételezésen. Majd pont engedelmeskedni fog nekem, mikor az előbb még rágcsált! A fekete jószág erre gépiesen leült mellém. Nem hallottam ugyan, de olyan erősen lihegett, hogy ritmusosan taszigált engem az emelkedő-süllyedő oldala. A másik nem jött elő, reméltem, hogy megdöglött attól az éles sípolástól.

Abban a pillanatban kinyílt a 14-es számú ajtó és vidám kacarászás közepette kigördült a folyosóra a bájos kis Helga. Arcán ott ült még elégedett mosolya, gyors istenhozzádott intett szomszédjának, aztán, ahogy felemelte huncutkákkal díszített fejét, meglátta vérben úszó kettősünket. Felemeltem Liam készülékét és ráirányítottam a nőre.

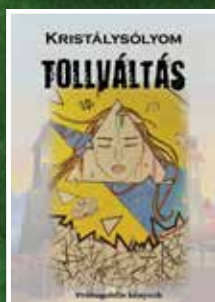
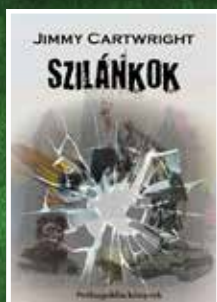
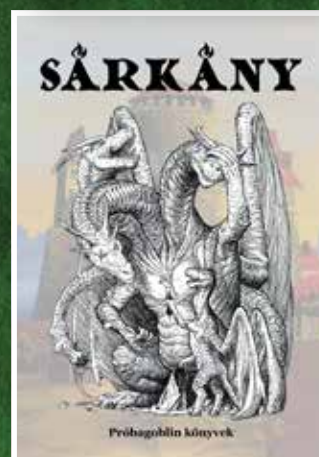
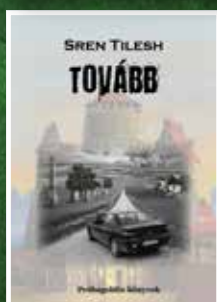
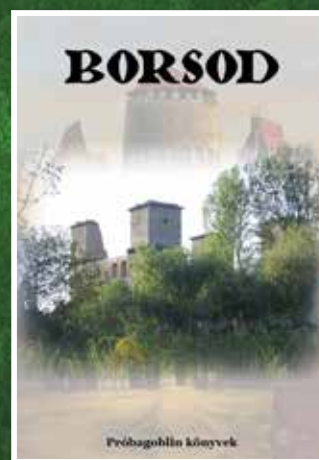
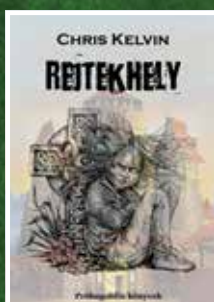
– Ölj!

A vadállat elrugaszkodott mellőlem. Grotosz némajáték bontakozott ki előttem, bizonyára rémes hangok szakadtak fel a saját vadállatával viaskodó néemberből, legalábbis amíg

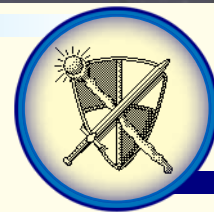
még volt torka és abban hangszála. A folyosóra nyíló ajtók mögül nem rohant elő senki, talán ezek megszokott jelene-tek lehettek ebben a házban. A rúgkapáló, csökevényes lábak alól kigördült a kerekeken guruló deszkalap. Amikor a jószág lehasalt és enni kezdett, úgy döntöttem, magára hagyom. Ráültem a járgányra és eltologattam magam a lépcsőfordulóig. Szép kövér vércseppek jelezték az utamat. A lépcsősor tetején egy pillanatra megtorpantam, de a mögém érkező, hajamba lihegő állat nógatásának nem lehetett ellenállni. Visítva zakatoltam lefelé, kiszáguldottam az esőtől nyirkos járdára. Azt sem bántam, hogy a végén felborult velem és ripityommá tört a rögtönzött szánkó. A nyomomban trappoló alvilági jószág akkora volt, mint egy kisebb borjú. Most zabált meg egy öregasszonyt, gondoltam, csak elbír a hátán. Megragadtam a fekete bundát és felkapasz-kodtam az állatra.

– Az a legkevesebb, hogy hazaviszel Liamhoz! – dohogtam neki, aztán nevettem. Csak mi ketten nem hallottuk, mit is mondtam az előbb. Lenéztem a jobbomban szorongatott riasztóra. Vajon, ha kétszer nyomom meg, mi történik? Nekünk már nem árthat. Kétszer villant ujjam nyomán a vörös kis fény, és alkalmi hátaslovam engedelmesen megindult előre.

## A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.



A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.



Klark

# Madárka – 4-6. rész

4.

Végtelenül elcsigázottnak érezte magát. Mintha a világ összes súlyát cipelte volna. Fájtak a végtagjai, a mellei, a méhe, a nőisége – mintha az összes kín, amit valaha átélt, ott lüktetne a testében. A lelke azonban annyira kimerült, hogy már képtelen volt reagálni a test szenvedésére.

Feltápaszkodott. Ruháját szorosra húzta magán, mintha attól félne, hogy mohó férfiak durva kezei le akarják róla szakítani. A szobortól néhány lépésnyire álló kicsiny víztartóhoz lépett, amiben meg kell tisztulni, mielőtt az Istenhöz fordul az ember. Ez a megtisztulás az előbb elmaradt. Napszépe a szent vízbe mártotta az ujjait, és csodálkozva vette tudomásul, hogy a folyadék befogadja őt. Megkönnyebbülve nyújtotta bele az ujjait, majd a kezét. Hálátelt szívvel mosta le az arcáról a könnyeket. A hűsítő folyadék igazi gyógyító erővel bírt. Lassan levette magáról a fátylat, majd a ruháját, és alaposan átmosta magát, testének minden szennyezett porcikáját, az Anya életető könnyével.

Szürke ruhájával törölte le magáról a vízcseppeket.

Napszépe most először valóban érezte magán a szentséget, ami lemosta lelkéről a bűntudatot, a szégyent, a tettet-lelket emésztő kint. Valami mély, bágyadt szomorúság maradt a sötétségben, ami körülölelte, de ami valamiért most nem zavarta őt.

Noha a durva érintésnek csupán az emléke is fájdalmat okozott neki, úgy érezte, hogy istene előtt meztelenné kell válnia. Nem lehet több takargatnivalója. Lehajtott fejjel, mozdulatlanul állt Altrein hatalmas szobra előtt. Hosszú haja elfedte kebleit, kezével sebzett nőiségét takarta.

Lassan, óvatosan, mint ahogyan a virág kibontja a szirmait a reggeli napfény első simogató érintésére, felemelte a fejét, és kitárulkozott teljes vérző nőiségében az Istenhöz szomorú, megértő tekintete előtt. Ahogy meztelen volt a teste, igyekezett teljes lelkét megnyitni.

– Csak a fájdalom ismeri a fájdalmat, gyermekem.

Elődje és mentora, a Szent Anya lépett ki Altrein szobra mögül. Napszépe szíve kihagyott egy ütemet, ahogy pillantása az évek óta halott nő szomorú mosolyára esett.

– Ugyan ki ismerné jobban a fájdalmat, mint aki maga is fájdalomban él? – kérdezte a látomás. – Ki ismerné jobban a kételyt, mint a kételkedő maga? Ki ismerné jobban a félelmet, mint az, aki fél?

Lassan odasétált Napszépe elé, aki egész testében reszketett, de nem a félelemtől. A jelenésből meleg, gyengéd szeretet áramlott.

– S ki tudná mindezeket gyógyítani, ha nem az, ki maga is meggyógyult belőlük? – folytatta a látomás.

– Én nem tudok gyógyítani – suttogta Napszépe, amikor végre megjött a hangja. – Nem tisztultam meg a haragtól, a gyűlölettől, a kételyektől.

A Szent Anya elmosolyodott, és puha tenyerével megérintette Napszépe arcát. A nő remegett a földöntúli érintés súlya alatt. Lehunyta a szemét, nagyot sóhajtott, szeméből könnyek potyogtak alá.

– Nézd!

A jelenés Napszépe arca alá tartotta a tenyerét. A nő arcán legördülő könnycsepp aprócska maggá változott a ráncos bőrhöz érve. A Szent Anya a tartály szent vize felett elfordította a tenyerét, mire az aprócska mag a vízbe pottyant. Napszépe megigézve nézte, ahogy pillanatok alatt apró fácska emelkedik ki vízből, amely gyorsan virágokat, majd gyümölcsöt is terem.

– A fájdalomból új élet fakad – mondta a Szent Anya.

– Mit gondolsz, Altrein miért képes magához ölelni téged? Azért, mert nincs benne harag? Ellenkezőleg. Azért, mert jól ismeri a haragot. Az Istenanya azért képes magához ölelni a kétkedőt, a gyilkost, a gyűlölkedőt, a kínzót és az áldozatot egyaránt, mert minden ott van benne. Azért képes mindenkit megszólítani, mert gyűlölt, kétkedett, gyilkolt, kínzott és megkínzóztatott. Az, aki nem ismeri az elhagyottság kínját, hogy értene szót az elhagyottal? Az, aki nem bántott másokat, hogy értene szót a bántalmazóval? Az, akit nem öltek meg, hogyan jutna el a meggyilkolt lelkéig? Mondd, leányom, érted te ezt?

Napszépe hallotta már ezeket a szavakat, de nem így, nem ilyen értelemben. Mintha ugyanazok a szavak más értelmet nyertek volna, mint amikor a mese szerint forgószél kapja fel a házat, és amikor lerakja, ugyanazokból a darabokból egy teljesen más épület áll össze.

– A fájdalom gyógyítja a fájdalmat – suttogta. – Mint a kígyóméreg.

– A méreg megölhet, de meg is gyógyíthat. Nem a fájdalom ellentéte a gyógyír, hanem a fájdalom maga. A világ fájdalmára a gyógyszer nem a fájdalom elpusztítása, hanem az elfogadása, a megértése, a befogadása. Csak a kín gyógyítja a kint, a harag a haragot, a gyűlölet a gyűlöletet. Érted, leányom?

Napszépe tétovázva bólintott.

– Azt hiszem, hogy igen...

– Sebzett lelkedhez hogyan juthattam el? – kérdezte a jelenés. – Tiszta, foltalan szívvel? Nem. Csak úgy érintettek meg, hogy ismertem a fájdalmad. Ezért vettelek észre ott, ahol mások pillantása lesiklott rólad. Ezért nyúlhattam le oda, ahová mások lenézni sem voltak hajlandók. Onnan jöttem, ahonnan te, az vagyok, aki te magad. Mi mind egyek vagyunk a kínban, a félelemben, a haragban, a pusztításban, életben és halálban. Ezért lehettem én a Szent Anya, és ezért vagy te a Szent Anya.

– De nem vagyok több, vagy más, mint a többiek – suttogta Napszépe. – Miért engem választottál?

– Te választottál engem. Én csak válaszoltam a hívásodra. Altrein bárkinek segít, de a segítséget kérni kell. Ez a te döntésed. És te döntöttél, amikor hívtál, amikor életet akartál váltani, a halott gyermekkel a lábaid között, a saját véredben fekvő.

Napszépe lelki szemeivel látta önnön gyöttrődő lényét a múltban, a város mocskában fetrengve, mindenkitől elhagyva. S most itt van, Altrein szobra előtt, és a gyógyítók közé állt, mi több, ő a vezetőjük.

Szörnyű sejtelen lángolt végig az elméjén, mint egy örült látomás.

– Igen – mondta a jelenés. – A gyógyítás szent hivatás, aminek meg kell fizetni az árát. Mert azokhoz szólsz és azokkal érintkezel, akik a mélységben, a sötétségben járnak. Ehhez viszont be kell barangolnod a sötétség és a mélység birodalmát, hogy meghallhasd a hangjukat és eltalálj hozzájuk!

## 5.

A Szent Anya kézen fogta Napszépét, és megkerülte vele a szobrot.

Az istennő mögötti sötétséget meleg, narancsos fény oszlatta szét, ami mintha a Napszépét kísérő jelenésből áradt volna. Ez a fényesség egy freskót világított meg, ami az Altrein mögötti falat borította be, és amit a nő számtalanszor látott már.

A festményt szőlőindák keretezték, amik Altrein hatalmas emlőiből nőttek. Az emberek a gyümölcsből mustot préseltek, abból pedig bort erjesztettek, és itták vidám szívvel. S miközben mulattak, egymást ölték, háborúztak, verekedtek, és minden lehetséges módon bántották egymást. Az Istennő azonban jóindulatúan szemlélte őket az égből. Arcáról megértés, szomorúság és boldogság sugárzott. Szeméből könnyek potyogtak, amik a földre leérve esőcseppekké és harmattá válva táplálták az életet.

A freskó jobban megindította Napszépe lelkét, mint eddig bármikor. Önkéntelen mozdulattal előrenyúlt, hogy megérintse az Istennőt...

...És ekkor valami megrántotta. Felsikoltott, mert olyan érzése támadt, mintha kitépnék saját magából. Hátranézett, és a sikolya némaságba fulladt, amikor meglátta magát az istennő szobra mögött. Egyedül volt, a folyosón világító fáklyák bágyadt fénye alig világította meg meztelen testét. Mozdulatlanul állt, majd összerogyott.

Napszépe előre kapott, ám ekkor ellenállhatatlan erő rántotta magával.

Egyszerre fénylő és sötét örvény szippantotta magába, amiből színek egész sokasága vált ki. A pörgő-forgó kavalkád hamarosan a szivárvány minden színében pompázott, és egy pillanatra sem hagyta abba Napszépe pörgetését, aki végül becsukta a szemét, hogy ne lássa a csillogó színorgiát maga körül.

De már nem volt menekvés... Ő maga kezdett széthasadni. Úgy érezte, mintha darabok szakadnának le a lelkéből, és hiába kapott utánuk. Emlékfoszlányok, képek, hangulatok, enyhe és erős érzelmek és érzetek, világának részei váltak le róla és olvadtak össze a csillogó színörvénnyel. S miközben fogyott, egyre kevésbé érdekelte, hogy mi történik vele. Mintha minden egyes emlék, érzet és érzelm egy-egy téglá lett volna, ami lelke házáat alkotta

– s ahogy fogytak a téglák, úgy lett egyre könnyebb ő maga.

Legvégül már csak egy öntudat volt, ami súly nélkül lebegett.

Végtelennek tűnő idő után (hiszen mintha az idő is megszűnt volna létezni) egyszer csak újra érezte megjelenni a nehézséget. A középpontjából áradt a vonzás, ami hamarosan megindította felé az örökléttel korábban elszakított emlékeket, érzeteket, érzéseket. Azok pedig megállíthatatlanul jöttek, szélnél is sebesebben. Minden egyes darab nagy dobbanással csapódott azoknak, amik már elnyerték a helyüket. De mindegyik még beljebb furakodott, és az, aki egykor Napszépe volt, örömmel nyelte magába a darabokat, amik, bár korábban millió színben pompáztak, csodás, szeretettel teli fénné kezdtek összeolvadni.

Végül már nem volt más benne, csak fény, aminek utolsóként a tudata is része lett. Napszépe feloldódott valamilyen, és örömmámborban lebegve úszott a beteljesülés felé.

A végtelen térnek és időnek egyszer ismét súlya kezdett lenni, és az öntudat szikrája érezte, hogy kezd összepréselődni. A szeretet érzete immár elviselhetetlenné vált, és Napszépe ismét megjelent, hogy zokogjon a végtelen érzelm súlya alatt. A prés egyre erősödött, annyira parányivá nyomta össze, amennyire hatalmas volt ezelőtt; mintha egyetlen pillanatba akarna összesűrűsödni lét és nemlét, fehér és fekete, élet és halál, örökkévalóság és nemlét.

Aztán megszűnt a nyomás, és Napszépe megkönnyebbülve szívta magába az éltető levegőt. Kacagva, szívében cseppnyi szomorúsággal gördült le egy hatalmas sziklán, mint aprócska vízcsepp. Visszatekintett, és számtalan társát látta maga mögött, amik egy hatalmas, jóságos, megértő, türelmes és békés szem tükréből csepegnek alá.

És Napszépe megértette, hogy az Istennő egyik könny-cseppje.

Most már képes volt maga alá nézni. Először nem is értette, hogy mit lát: zöldet, sárgát, szürkét, kanyargó kék szalagokat, a kék mindenféle árnyalatában játszó foltokat, tarka pontokat. Zuhanás közben egyszer csak kezdte felismerni a dolgokat maga alatt, mindent, amit még nem látott ebből a nézőpontból: a mezőket, a sivatagokat, a hegyeket, a folyókat, tengereket és óceánokat, és az emberek városait. Hihetetlen magasságból látta a világot, és könnyezett a gyönyörűségtől, miközben elhatolt hozzá a világ milliárdnyi zajának egybefonódó harmóniája.

Egy idő után megváltozott a minősége, és észrevette, hogy esőcseppé változott. A világ felszíne is átalakult: számtalan sebből vérezve, tűzvészek által gyötörve, szikkadt, fekélyes talajon próbáltak életben maradni a túlélők, és ő nem tudott olyan gyorsan zuhanni, ahogyan szeretett volna, hogy minél hamarabb célba érjen, életet kínálva a létezőknek.

Végül becsapódott. A fájdalom, noha elviselhetetlennek tűnt, csak egy pillanatig tartott.

Napszépe csodálkozva nézett körül.

Egy városban találta magát, mozdulatban megdermedt emberek között. Szellő sem rezzent, madár szárnya sem rebbent, nem ostromolta a fülét a tengernyi ember által keltett zsvaj. A csend olyan tökéletes volt, mint a teremtés előtt lehetett: szinte hallani vélte a föld szívdobbanását.

Aztán végignézett magán. Emberi teste volt, női teste volt, valamiért ismerős volt ez a test, amely hamarosan szürke ruhát, köpenyt és fátylat kapott.

És a vízcsepp megértette az üzenetet.

## 6.

Kinyitotta a szemét.

Könnyű fátyol keretezte, az élet által lágy ráncok hálójával díszített női arc borult fölé.

Ábránd aggódó tekintetében megkönnyebbülés költözött.

– Hála az Istenanyának! – suttogta. – Egy körmenettel ezelőtt távoztál. Azt hittük, bajod esett. Engem küldtek, hogy megkeresselek... Nem is gondoltam, hogy itt találalak... Meztelenül... Mi történt?

Napszépe felült, rámosolygott Ábrándra, és megsimogatta az arcát.

– Nincs semmi baj.

Egyetlen lendülettel felállt. Ruganyosnak, erősnek, nyugodtnak, derűsnek és tettere késznek érezte magát. Gyors pillantással felmérte, hogy elődje, a Szent Anya nem található sehhol. Tehát elvégezte a dolgát. Ugyanúgy, ahogyan a fa is eltűnt a víztartóból.

– Áldassék az Istenanya szent ereje! – mondta Ábránd, és összeszedte Napszépe ruháját. – Siessünk, Anyám. A Családfő már nagyon türelmetlen. Nem illik...

– Hová siet? A halál úgyis megvárja – mondta Napszépe, és elindult a folyosón.

– Hogy megvárja... – visszhangozta Ábránd. Napszépe tétova lépteket hallott maga mögött. – A ruhád, Anyám... Itt van nálam...

– Jó helyen van ott – mondta.

Könnyűnek érezte a testét és a lelkét. A szavak is mintha maguktól jöttek volna a szájára. Soha nem érzett még ilyet, mintha megszépült volna a világ, szép lett volna minden árny, repedés a falon, pókháló, és maga a sötétség is, ami úgy távolodott tőle, ahogy ment előre. Mert a sötétség, ébredt rá, ha van egy kis fény nála, mint a fáklyák a falon, mindig csak távolról fenyegeti. Ha közelebb megy hozzá szertefoszlik, és újra összeáll.

A sötétségben lapuló veszedelmet saját félelmeinkkel népesítjük be.

A sötétség utat engedett neki, és ő büszkén, ragyogva, könnyedén hagyta ott a folyosót, lépett be a szentélybe,

majd ment ki a hívek által fenntartott térbe. Az Istennő szobra előtt várakozott a Családfőt kísérő díszes társaság, csupa acél, bőr és izzadság.

A Szent Anya lelkében megmozdult egy emlék, egy régi fájdalom. Elmosolyodott, egy pillanatra magához ölelte a Napszépe nevű kislányt, és nem engedte, hogy az árnyak ismét közel férközzenek hozzá.

Tágra nyílt szemek és döbbsent tekintetek keresztüzenben lépett oda ahhoz, akit hamarosan magához ölel a halál, akit hatalmas ember tartott a karjaiban, és aki alig volt több, mint lélekkel teli, aszott porhüvely. A Szent Anya megállt előtte, ahogy kell, és már nem az erőszaktevőt látta benne, hanem a távozót.

– Az Istenanya meghallgatta a kérésed – mondta csengő hangon. – Engedélyezi, hogy itt töltsd be a végzedet.

Hogyne engedte volna! Mindenkinek engedi, aki kéri. Hiszen ezért van itt.

Csak kérni kell.

És A Szent Anya tudta, hogy elvágta a fonalat. Azt a fonalat, ami évek, évtizedek, vagy akár évszázadok óta csak nőtt és nőtt, körülfonva embereket, életeteket, lelkeket. Mert a harag haragot szül, ahogyan a fájdalom fájdalmat, a bosszú bosszút, a kegyetlenség kegyetlenséget. De ha valaki felismeri önmagában azt, amiben a másik szenved, és képes kapcsolódni hozzá, akkor képes lesz arra is, hogy ne azt az utat válassza, amit kellene. Hanem a másikat. A lezárás, a befejezés, a gyógyítás útját.

Mert mindenki szenved valamitől. És van, akit azért küldtek ide, hogy felismerve mások szenvedését könnyítsen rajta. De tükröznie kell a fájdalmat, és ezért át kell élnie, amíg a magáévá nem teszi azt, amitől fél.

Értjük, nem értjük, akarjuk, nem akarjuk, így működik a világ.

Mintha valami rebbsent volna. Felnézett, és egy aprócska madarat látott, ahogy beleszáll a nyitott kapun beáramló fénybe, és elhagyja a szentélyt.

– Nahát! – mondta csodálkozva. – Milyen kedves kis madárka! Láttad, Ábránd? Elrepült.

– Nem... nem láttam semmit, Szent Anyám – hallotta Ábránd félelemmel és csodálattal teli szavait.

A Szent Anya emésztette egy pillanatig, amit hallott, majd bólintott.

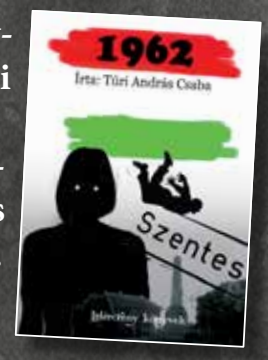
– Akkor ég veled... „madárka”.

VÉGE

**Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?**

**Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szurreálissá ez a mágikus-realista alkotás.**

**A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: [konyvek.lidercfeny.hu](http://konyvek.lidercfeny.hu)**



## Erdős Sándor

# Tóbiás nyári kalandja

Tóbiás a szürke egér  
elhagyta az otthonát.  
Nem törődött a hőséggel,  
csábította a világ.

Nyár derekán, korán reggel,  
felpakolt a nagy útra.  
Egérlyukban rég heverő  
hátizsákját áttúrta.

Volt abban mindenféle lom,  
nem is talált hasznosat.  
Pakolt bele fontos holmit:  
füstölt sajtból jó sokat.

Nagy meleg volt, sütött a nap.  
Szomjas is lett Tóbiás.  
Zsákjában nem volt víz, csak sajt.  
Stimmelt is a számadás.

Közel, s távol sehol sincs víz.  
Nem volt, ami lehűtse.  
Árnyék sehol. Vége az lesz:  
pecsenye lesz belőle.

Elterült a tűző napon,  
letaglózta a hőség.  
Tűztek rá a napsugarak,  
úgy érezte, hogy megég.

Ám valami eltakarta  
előle a nap fényét.  
Bagoly nézte a magasból,  
a fene az ízlését.

Nagyon álmosan, fáradtan  
repült erre távolról.  
Késve tartott hazafelé  
éjszakai műszakból.

Tóbiás nagyon megijedt.  
Jó lenne most eltűnni.  
Hiszen ez a rusnya bagoly  
egeret szokott enni.

Meg is látta kis Tóbiást,  
nagyon jó volt a szeme.  
Kiszáradt jószág fekszik lent,  
nem égernek teteme.

Leszállt gyorsan. Megsajnálta.  
Óvatosan felvette.  
Apró tóhoz elrepülve  
tó partjára letette.

Végre ivott Tóbiásunk.  
Megmentette a bagoly.  
Hazament és napra nem megy,  
csak a hűvösben dekkol.

A meséből most kiderült,  
van állatban emberség.  
Azért, mert valaki erős,  
nem biztos, hogy ellenség.

## Natali Sanders

# Álmodozások

Alig volt, pár éve talán,  
hogy szívem mosolyra derült,  
mint megálmodtam gyermekként,  
most mind terítékre került.  
Eddig dédelgetett álmom,  
most a tenger veri vissza,  
lábam finom homokon lejt,  
s visszhangom agg szikla issza.  
Együtt sóhajtok a széllel,  
szívem vizek húrján dobban,  
sütkérezz lelkem lelkeddel,  
és üdvözöl világomban.  
Már nem álom, az én idő  
veled lett teljesen tarka,  
kézen fogva a part mentén,  
sétálunk át a holnapba.

## edwardhooper

# Könyvtár

Könyvtárban élek,  
Ez nem titok,  
Még a földön is vannak könyvek,  
Melyekben világokat nyitok,  
Könyvek zsúfolódnak polcaimon,  
Seregnyi ismerős csoda,  
Félszeg szeretők, s a sok ostoba,  
Kik életüket herdálták a lapokon,  
Könyvek, könyvek mindenütt,  
Az égbe röpítenek, s a lelkem vértetem velük,  
Meghitt esti órák az olvasás szentélyében,  
Fénysugár lesi már a betűket,  
S bús éjjeleken elmerülök  
Annakban, s najádok mámorában,  
Repülök egy esti órán a csillagok felé,  
Lefekszem Tóth Árpád, Juhász Gyula mellé,  
S Ady ringatja álmomat,  
Baudelaire romlásai, s Rimbaud részeg hajója,  
Hinti szét ezernyi csillámaid,  
A könyvek szerteszét, s öntik rám a félszeg zenét.

## kovacs gabor

# Gazdasági kataklizma

A gazdasági kataklizma,  
Mi jéghegyet olvaszt,  
Sárból olajat dagaszt,  
Szabad akarattól  
Lélektelen rabszolgát nevel  
Kit a rendszer zabál fel,  
A világot pusztítja el.

## Tad Rayder

# A bánat köpenye

Álmatag és ködfoltos a léted  
Erőd elhagyni készül  
de a jobbat reméled  
A bor az asztalon kitöltve már  
Az üres pohár a fényben táncot jár  
A mámor előnti az agyad  
Azt kívánod, hogy az Élet húzza meg a ravaszt  
Bánat köpenye simul a testedre  
Átkarol és védelmez  
Úgy rohansz a vesztedbe  
Ha felnézel az Égre  
Csillagok jelölik az utad  
De itt a Földön a Bánat köpenye, ami eltakar.

## Kohász

# A nyárfa

Nézem, a nyárfa levele meddig bírja.  
Belekap a szél, és lesodorja.  
Ágon egyensúlyozik a többi sárga.  
Ősz az életet most megalázza.

Ki tudhatja, mi ez? Körforgás, vagy halál?  
Vagy mind a kettő, ami rám talál?  
Préselve megőrizni régi levelet,  
nézni, mint egy múmia leletet...

A sorsnak nem elég ha magamban őrzöm,  
a halált minden új átkos őszön.  
Fa mindig álmodhat új, és szép tavaszról,  
de a levél hullva múltba indul...

Létét adja annak, ki addig éltette,  
ágán őrizte, féltve szerette.  
Tavasszal a fa majd új levelet ringat.  
Régiről pedig mélyen hallgat.

## Tumicz Krisztina

# embernek hívnak

embernek hívnak  
olyannak aki ébren álmodó  
aki bármerre jársz rád talál  
tévutakról visszaránt  
mégis néha darabokra hull  
a feje alatt kocsmapult

embernek hívnak  
olyannak aki ritkán lélegez  
a szükség elől menekül  
olyan hétköznapi gépezet  
aki magába önti a rongy életet  
amivel a testet átmossa

embernek hívnak  
olyannak aki lebeg a szélben  
mielőtt elillanna a semmibe  
csapkodja a jég felhúzza az ég  
néha szeret néha nem  
ennyi az egész

## Ilpaki

# Az élet amulettje...

Csintalan pillantásunk kíváncsisága  
véletlen találkozásunk fényvirága.  
Az ajkunk önfeledten csacska mosolya  
ismerkedésünk kezdetének páholya.

Az előadás főhősei mi voltunk,  
pajkosan mesélő szóbokkrétát fontunk.  
Atölelt minket a rózsaszín köd selyme,  
mint a legdrágábban tündöklő, szép kelme.

Madártávlatból szemléltük a világot,  
hisz pajzsunkról lepörögtek a szilánkok.  
Nesztelenségben haladó léptek hada,  
érmünk elbűvölőn izzó hajnala.

Ketyegőnk alakjának eggyé vált rajza  
motívumában a szerelem madara.  
Főnixként ébredt csókjaink számos íze,  
végtelen körbe lett zárva kettőnk szíve.

Karikagyűrűnk vakító csillogása,  
lelkünkben ma is él a sziporkázása.  
Tisztelet és szeretet így kéz a kézben,  
szívünk amulettje életünk fényében.

jocker

# Fák lombjai közt is áttörnek

Balatonközelben...

Fénysugárkötegek a fák lombjai közt is áttörnek,  
Séta közben megnézzük, hogy sokak, midőn áttörnek...

Fénysugárkötegek a fák lombjai közt is áttörnek.

Ezüstfonalak,  
Átszövik a lombokat.  
Mesél az erdő.

\*

Sétálunk a Tihanyi-félszigeti erdőbe és fény-árnyak képződnek,  
Hátizsákokban bön kaja, alagyújtós, kés és kis fűrés... lángtüzeknek...  
Sétálunk a Tihanyi-félszigeti kis erdőben és fény-árnyak képződnek.

Tihanyi csendben,  
fény és árnyjátékot űz.  
Tűz csírázik már...

\*

Déli harangszónál már élet van a tábortűzben, mert szalonnát sütünk,  
Mindjárt kész a szali, éhesek vagyunk, flammóljuk, de nem remeg a kezünk...  
Déli harangszónál már élet van a tábortűzben, mert szalonnát sütünk.

Dél... harangszónál,  
nyáron szalonna sercen.  
Nem remeg a kéz...

\*

Fönről belebámulunk a Balcsi hullámfodros, szép zöldes szemébe,  
Ez nekünk nyugalmat ad, merthogy ránk hat, a nagy élvezeti értéke...  
Fönről belebámulunk a Balcsi hullámfodros, szép zöldes szemébe.

Fentről néz a szem,  
zöld Balaton ring alatt.  
Hat ránk, - élvezzük...

\*

A napsugár kötegek délután már fordulnak, mint nap egyik mellékága,  
A fakoronák olyanok, mint a teaszűrőn átfért nap sugározása...  
A napsugár kötegek délután már fordulnak, mint nap egyik mellékága.

Fák közt átszűrve  
teafény dereng lassan.  
Idő oldódik.

\*

Pazar volt ez a nap, a nagy séta, nagy ebéd, napsütés és Balcsival szemezés,  
Még sok a séta hazafelé, meg látnivaló, de megyünk, ott is kell szemezés...  
Pazar volt ez a nap, a nagy séta, nagy ebéd, napsütés és Balcsival szemezés.

Napsütés, ebéd,  
Balcsi szemé... nyugalom.  
Még tart a séta...

*Vecsés, 2025. május 9. – Siófok, 2025. május 15. –  
Kustra Ferenc József – írtuk kétszerzőként. Én a 3 soros-zárttükrös csokrot. A versszakok alá a senrjú csokrot, szerző-, és poétatársam, Gránicz Éva írta.*

Atesz9902

## A hőség

Sétálni a melegben  
Nem egyszerű dolog.  
Ha az UV megsüt,  
S felcsapja a port.  
Fejed búbján érzed  
A fájdalom nyílhegyét.  
Vagy a mentőben végzed,  
S megtudod a Nap erejét.

DadaistaB

## Torokseprű

Belülről égeti már a rendszert  
Lelassítva a rohanó embert  
Kilazítja a tömör tengelyt  
S elengedi a háborgó tengert.

Kényszeríti a robogó slájmot  
Hogy fizessen újra teljes vámot  
Különben elveszti az egészséges álmat  
S vele együtt a magas röptű páholyt.

Segít a tea és víz oldódni  
Nem kell ezután az ágyban folyvást forgolódni  
A pihenésnek kell főként most hódolni  
Nem pedig ezzel sokat spórolni.

A megannyi pozitív gondolat erőssé tesz  
S eltűnik a negatív épülő stressz  
Úgy kell felfogni, hogy e állapot egy teszt  
Ami arra kíváncsi, hogy dolgozza fel nyugodtan mindezt.



Keen Art

